The Two Friends

A DRAMA IN TAMIL

BY

Rao Bahadur P. SAMBANDAM, B.A., B.L.,

Author of :

"The Two Sisters," "Galava," "Manohara," "The Curse of Urvasi," "The Merchant of Vanipura," "Fate and Love," " Simhalanatha," "Pushpavalli," "Amaladitya," "Magapathi," "Farces," "Sirutbondar," "The Golden Fetters," "True Love," "The Bandit Chief," "Bricks-between" "At any cost," "The Fair Ghost," "The Wedding of Valli," "The Eye of Love," "Vijayarangam," "As you like it," "Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence," "The Good Fairy," "Geetha Manjari," "The True Brother" "As We Sow-So We Reap," "Malavikagnimitra," "Chandrahari," "The Demon Land," "Sabapathy" Part I, "The Pongal Feast" or "Sabapathy" Part II, "A Rehearsal" or "Sabapathy," Part III, "Blessed in a Wife," "The Dancing Girl," "Subbadra—Arjuna," "Karna the Giver," "Sahadeva's Stratagem," " The Surgeon General's Prescription" " Vichu's Wife," "Sakuntala," "Vikramorvasi," "The Point of View" " The Two Selves" "The Tragic Denouement " " The Sub-Asst. Magistrate of Sultanpet " " Harischandra, " " Blind ambition " " Markandeya ", "Sarangadhara" etc., in Tamil, and "Harischandra," and " Yayathi" in English :

FOURTH EDITION.

Madras

PRINTED BY INDIA PRINTING WORKS.

Copy Right] 1931 [Price Per Copy Re. 1.

இரண்டு நண்பர்கள்

இஃது

ராவ்பஹதூர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்றத் தமிழ்நூல்கள் :—

லீலாவதி - சுலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி, மனோஹரன், நற்குல தெய்வம், ஊர்வசியின் சாபம், இடைச்சுவர் இருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடினும், விஜயரங்கம், காதலர் கண்கள், பேயல்ல பெண் மணியே, தாசிப்பெண், மெய்க்காதல், பொன் விலங்குகள், சிம்ஹளநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுத்தொண்டர், கால வரிஷி, ரஜபுத்ரவீரன், உண்மையான சகோதரன், ரத்னாவளி, புஷ்பவல்லி, கீதமஞ்சரி, பிரஹசனங்கள், அமலாதித்யன், சபாபதி முதற்பாகம், பொங்கல் பண்டிகை அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றாம் பாகம், வள்ளி மணம், மூற் பகற் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், புத்த அவ தாரம், விச்சுவின் மனைவி, வேதாள உலகம், மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி, சுபத்திரார்ஜுனா, கொடையாளி கர்ணன், சஹதேவன் சூழ்ச்சி, நோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆத்மாக்கள், சர்ஜன் ஜெனரல் விதித்த மருந்து, மாளவிகாக்னிமித் ரம், விபரீதமானமுடிவு, சுல்தான் பேட்டை சப் அசிஸ்டெண்ட் மாஜிஸ்டிரேட், சகுந்தலை, விக்கிரமோர்வசி, முதலியன.

நான்காம் பதிப்பு.

சென்னை இந்தியா அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடப்பட்டது.

காபிரைட்] 1931 [விலை ரூபா. 1.

PRESENTED BY:
V. PL. M.
KASIVISWANATHAN CHETTIAR
PAGANERI.

INSCRIBED

THE BELOVED MEMORY OF

MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR

AND

P. MANICKAVELU AMMAL

AND

MY FRIEND

C. RANGAVADIVELU.

இரண்டு நண்பர்கள்

நாடக பாத்திரங்கள்

சுந்தராதித்யன்	...	தஞ்சை அரசன்.
சுகுமாரன்	...	உறையூர் அரசன்.
ஜெயதேவன்	...	தஞ்சை அரசைக் கோரும் சுந்தராதித்யன் தாயாதி.
ஸ்வேதகேது	...	பாண்டியமன்னன்.
தேவரதன்	...	பதினாயிரவர் சேனாபதி.
சூரசேனன்	...	தஞ்சை அரண்மனை விதூஷகன் வேஷம் பூண்ட வீராந்தன் என்போன்.
நித்யாநந்தன்	....	சுந்தராதித்யனை விட்டுப் பிரியாவேலையாள்.
குருநாதன்	...	பைத்தியம்பிடித்த ஒரு ஜோஸ்யன்.
ஜீமூதவாஹனன்	....	காட்டு மிருகங்களைப் பழக்கும் ஒரு சூரன்.
சத்தியவதி	...	சுகுமாரன் தங்கை.
மனோரமா	...	ஸ்வேதகேதுவின் பெண்.
கமலினி	...	சத்தியவதியின் தோழி.
விமலினி	....	மனோரமாவின் தோழி.

மந்திரிகள், சோழசேர பாண்டிய சைன்யங்கள், சேவகர்கள், வேலையாட்கள்,

ஒரு பிச்சைக்காரன், தோழிகள், முதலியோர்.

கதை நிகழ் இடம்:—தஞ்சை நாட்டிலும் மதுரை நாட்டிலும்.

முகவுரை

இந்நாடகத்தையாவது, அல்லது நான் பதிப்பித்துள்ள எனது மற்ற நாடகங்களையாவது எந்த சபையாராவது ஆடவேண்டுமென்றால், முன்னதாக எனக்குச் சேரவேண்டிய ராயல்டி கட்டணத்தைக் கட்டி, என் அனுமதி பெற்றே, பிறகு ஆடவேண்டும். இல்லாவிடின் காபி ரைட் சட்டப் பிரகாரம், போலீஸ் கோர்ட்டில் தாவாவுக்குள்ளாவார்கள் என்பதை இதனால் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு கிரந்த கர்த்தாவுக்குச் சேரவேண்டிய ராயல்டி, அவர் ஆயுசு பர்யந்தமும், அதற்குமேல் 50 வருஷகாலம் அவரது வார்சுகளுக்கும், உரித்தாயது என்பதை எல்லோரும் அறிவார்களாக.

நான் அச்சிட்டிருக்கும் புஸ்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் சென்னை ஆச்சாரப்பன் வீதி 70-வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டிலும், எல்லாப் பிரபல புஸ்தக வியாபாரிகளிடமும் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

16—7—31
சென்னை

இப்படிக்கு,
ப. சம்பந்தம்.

உ

இரண்டு நண்பர்கள்

முதல் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—காவிரிக்கரை யோரமுள்ள நந்தவனத்தில் ஒரு வசந்த மண்டபம்.

காலம்-இரவு.

சுந்தராதித்யன் மேல்மாடியில் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான்.

நித்யாநந்தன் ஒரு புறமாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்.

சு. எனக்கென்ன குறை? உலகில் மாந்தர் உவப்பது புகழும் செல்வமுமாயின், குன்றாப் புகழும் குறைபடாச் செல்வமும் பெற்ற எனக்கென்ன குறையிருக்கப்போகிறது? அயல்நாட்டரசரெல்லாம் அரியினைக்கண்ட அத்தியைப்போல அடங்க, அளவிலா வீரத்தைப் பெற்றேன்! புவியில் ஆன்றோரும் பொறாமை கொள்ளத்தக்கக் குற்றமிலாக் கீர்த்தியைப்பெற்றேன்! சிறுவயதில் எனது கோபத்தையும் பிடிவாதத்தையும் கண்டு அஞ்சி வருந்தின என் பிரஜைகள், அத்தீயகுணங்களெல்லாம் என்னைவிட்டு அறவே நீங்க, இப்பொழுது என் மீது அளவிலா அன்புபாராட்டி வருகின்றனர். இச்சன்மார்க்க வழியில் என்னை நிலைபெறச்செய்து அப்போதைக்கப்போது அஞ்சாது எனக்கு புத்திபுகட்டும் வல்லமை வாய்ந்த என்னுருயிர் நண்பனான குமாரனும் என்னை விட்டிணைபிரியாதிருக்கிறான். இனி எனக்கென்ன குறை? ஆசைக்கோ ரளவில்லாவிடினும், அகிலத்தில் மாந்தர் பெறக்கூடிய எதை விரும்பினும் அதைச் சடுதியிற்பெற, தளரா ஊக்கமும் எதனாலும் தடைபடா மனோதிடமும் பெற்றிருக்கிறேன். புவியிற் கிடைத்தற்கரிய இவைகளையெல்லாம் பெற்றும் மனத்தில் இன்னும் குறையுடையனாயின், என்னிலும் பெருமூடனிலன். ஆயினும், இந்த உன்னத ஸ்திதியை நான் அடைந்தும், எனக்கு மனோவருத்த மென்பதில்லாவிடினும்,

மனத்தில் பூரணமான திர்ப்தியில்லாதிருக்கிறது யாது காரணம்பற்றி? நான் அடைந்த பெரும்பேற்றுக் காதிகாரணமாயிருந்த என்னை ஈன்றோர் இக்காலத்தில் இம்மேன்மையுடன் நானிருப்பதைக்கண்டு மகிழ்வதற்கில்லையே யென்று வருந்து கிறேனோ? அங்ஙனமிராது. என் தாய்தந்தையர் உலகோர்க்கெல்லாம் அருவாய போதிலும், உருவாய் எனக்கென் னுள்ளத்தி லிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கண்கள் காணாததென்னை?—வேறு என்ன காரணமிருக்கப் போகிறது?—சீ! நாம் எவ்வளவு கற்றும், கற்றது கணைக்காலாழம், கற்க நின்றது கடலாழமாகும்! மற்ற மனிதருடைய மன நிலைமையை அரைநொடியி லறியும்படியான நான், என் மனோஸ்திதியை அறிய சாத்யமில்லாதிருக்கிறேன்! இவ்வளவே மனிதனுடைய சக்தி!—வேறு ஏதாவதொரு விஷயத்தைப்பற்றி யோசிப்போம். இவ்விடத்திற்றோன்றும் காட்சி என்ன அழகாயிருக்கிறது! நிசப்தமான இந்நிசியில் நிலவு நீரோடையி னோரத்தில் உறங்குவது மனத்திற்கு என்ன ஆரோக்யத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது! சந்திரிகையின் பளபளப்பைப்பெற்ற ஜலமானது சிறு கற்களிற் படிந்து செல்வதினாலுண்டாம் சலசலப்பு நம்மைத் தாலாட்டுதல்போ லிருக்கிறது. தென்றலில் அசைந்தாடும் தென்னமரங்கள் இக்காட்சியை வியந்து ஒன்றோடொன்று இரகசியமாய்ப் பேசிக் கொள்ளுகின்றன போல் தோன்றுகின்றன! இக்காட்சியைக் காணும்பொழுது மனத்திற்கு என்ன மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது! இதைக் கண்டு நம்முடன் மகிழக்குமாரன் இல்லாதிருக்கிறானே இப்பொழுது—சத்யவதியாவதிருப்பாளாயின், மந்தமாருதம் வீசும் இந்த நந்தவனத்தைச்சுற்றிச் சுகமாய்க் காலங்கழிக்கலாம். ஆ! சத்யவதி விஷயத்தைக் குறித்து ஒரு தீர்மானத்திற்குவர எண்ணி இங்குவந்தவன் வேறு என்னென்ன யோசித்துக்கொண்டிருந்து விட்டேன் இது வரையில்? ஆம், குமாரனிடம் இன்றைக்குள் சத்யவதியைக்குறித்து என் தீர்மானத்தைக் கூற இசைந்தபடி, நான் நிறைவேற்ற வேண்டும்; சத்யவதியை நான் சீக்கிரம் விவாகஞ்செய்து கொள்வதே முறைமை. அவள் என்மீது மிகுந்த காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; நற்குண

முடையவள், நற்செய்கையுடையவள், நன்னடக்கையுடையவள்; சுயநன்மையை நாடாது எப்பொழுதும் எக்காலத்திலும் எவ்விஷயத்திலும் எனது நன்மையையே நாடும்படியான இம்மாது சிரோமணியையொத்த வேறு ஸ்திரீயை நான் இவ்வுலகிற் காண்பது அசாத்யம். நானும்—அவள் மீது—காதல் கொண்டிருக்கிறேன்—என்பதற்குத் தடையில்லை. அவளைப் பார்க்கும்பொழுதும், அவளுடைய நற்குண நற்செய்கைகளைக் குறித்து நான் கருதும்பொழுதும், எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷமுண்டாகிறது. இது தான் காதலாயிருக்கவேண்டும். அன்றியும் நான் சத்தியவதியை விவாகஞ்செய்துகொண்டால் குமாரனுக்கு மிகவும் திர்ப்தியாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது எமது இணைபிரியா நட்பிற்குப்பூட்டியதோர் தளைபோலாகும்—ஆயினும், என்னிடமே நான் உண்மையை ஒளியாதிருக்கவேண்டின், நான் இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீதான் நமக்குப் பெண்டாகத் தக்கவள் என்று தீர்மானித்து வைத்திருந்ததற்கு, சத்தியவதி முற்றும் பொருந்தியிருக்கவில்லை யென்று நான் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதுதான். நாம் விரும்பும்படியான எல்லாக்குணங்களும் ஒருங்குசேர்ந்து ஒரு பெண்வடிவாய் நமக்குக் கிட்டுவது அசாத்யத்திலும் அசாத்யம். நாம் இதுவரையிற் கண்ட பெண்களுள் சத்யவதியே சற்றேறக்குறைய அந்நிலைக்கு வருகிருள். சீ! அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம். நமக்குக் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு நாம் சுகமடைய வேண்டுமேயொழிய, கிட்டாத பொருளை நினைந்து வருந்தி யாவதென்? எல்லாவற்றிற்கும் மனமே காரணம். அதைச் சரிப்படுத்திஞல் ஒன்றுமில்லாதவனும் எல்லாம் பெற்றவன் போல் சுகமடையலாம், இல்லாவிடின், எல்லாமிருந்தும் ஒன்று மில்லாதவன்போல் வருத்தமடையவேண்டியதே. சீ! நான் இவ்வாறு அலமரல் நியாயமன்று. சத்யவதியை சீக்கிரத்தில் விவாகஞ் செய்துகொள்ளத் தீர்மானம் செய்யவேண்டியது தான். அவளோ, நான் தன்மீது காதல் கொண்டிருப்பதாக உண்மையாக எண்ணியிருக்கின்றனள். நான் இப்பொழுது வேண்டாமென்று வெறுப்பேனுயின் தன்னுயிரை வெறுப்பினும் வெறுப்பாள், குமாரனுக்கும் மிகுந்த துக்கத்தை விளைப்பேன். நம்முடைய நன்மையையே என்

றும் நாடும் இவ்விருவர்களையும் நாம் புண்படுத்துவது தர்ம மன்று. பிறருடைய நன்மையையே நாடி எக்காலமும் அவர் களுடைய சுகத்தினாலேயே சுகமடையவேண்டுமென்கிற கோட்பாடுடைய நான், இவ்விருவருக்கும் கிஞ்சித்தேனும் துக்கம் விளைப்பது நியாயமன்று. நான் சத்தியவதியின்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறேன்; அவளையே நான் சீக்கிரம் விவாகஞ் செய்துகொள்ளல்வேண்டும். நான் என்ன யோசித் துக்கொண்டிருந்தேன் இதுவரையில்! அவளைப்போன்ற நற் குணமும் ரூபலாவண்யமுமுடைய பெண்ணை நான் வேறெங்கு தேடினும் காண்கிலேன்! அவளை மணப்பேனாயின் இப்பொ ழுது இன்னதென்று தோற்றாது என் மனத்திலிருக்கும்படி யான குறையும் நீங்கிவிடும்.—ஆ! என்னகௌளியான திப் பொழுது தென்றிசையில் சொல்லுகிறது? சீ! இச்சகுனங்களி லெல்லா மென்னவிருக்கிறது? இவைகளோ என்மன உறு தியையும் தீர்மானத்தையும் கலக்க வல்லன? நான் சத்திய வதியை மணஞ்செய்து கொள்வேனென்றால் மணஞ் செய்து கொள்வேன்! நான் உயிருடனிருக்கவேண்டும், அது வொன்றே, மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி நான் யோசிக்கவேண் டியதில்லை. சரி! வேறு எதைப்பற்றியாவது யோசிப்போம். —நித்யானந்தா!

நித்தியானந்தன் எழுந்திருக்கிறான்.

நி. இதோ கொண்டுவந்தேன்.

[ஹூக்காவைக் கொண்டுவந்து வைக்கிறான்.]

சு. என்ன ஆச்சரியம்! நித்யானந்தா, நான் உன்னை எப்பொ ழுது அழைத்தபோதிலும் நான் வாயாற் கூறுமுன் எனக்கு வேண்டிய பொருளைத் தருகின்றனை. என் மனதிலிருப்பது உனக்கு எப்படி தெரிகிறது?

நி. எப்படியோ. [முன்போல் நித்திரை செய்கிறான்.[

சு. நித்திரை போய்விட்டான்!—ஹா! இவ்வுலகில் நான் அநேக வித ஜன்மங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆயினும் நித்யா னந்தனைப்போல் எங்கும் கண்டதில்லை. எந்நேரமும்நித்திரை செய்கிறான்! எந்தநிமிஷத்திற்கு வேண்டுமோ அந்தநிமி ஷம் நித்திரைகொள்ளவும் விள்ளவும் சக்தியைப் பெற்ற னாலும் இவ்வாறு ஓயாது தூங்கல் அசாத்யம்! இவனுக்கு

எங்கிருந்துதான் வருகிறதோ? இப்படிப்பட்டவனை சுத்த வீரனென்றால் நேரில் கண்ட என்னையன்றி வேறொருவரும் நம்பார்கள். இவ்வுலகில் இவனொருவன் மாத்திரம் நான் கூறுமுன் என்னுட்கருத்தை யறிந்துகொள்ளுகிறான். குமாரனுக்கும், அத்துஷ்டன் ஜெயதேவனுக்கும் அசாத்ய மான காரியம், இவனுக்கு எளிதாயிருக்கிறது. நான் பிறந்ததுமுதல் என்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்ததினால் இவ னுக்கு இச்சக்தியுண்டாயதோ, அல்லது என்னைத்தன்னுயிரி னும் அதிமாகப் பாவித்து வருவதினால் உண்டாயதோ அறி கிலேன். மனிதனுடைய புத்திக்குக் காரணமெட்டாத காரி யங்கள் இவ்வுலகில் அநந்தமிருக்கின்றன; அவைகளிலிது வொன்றாகும்!

சுகுமாரன் பின்புறத்திலிருந்து வருகிறான்.

சுகு. சுந்தரா!

சு. குமாரா!

சுகு. என்னயோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?

சு. ஒன்றும் விசேஷமில்லை. [ஹூக்கா பிடிக்கிறான்.]

சுகு. இந்த இழவை இன்னும் விடமாட்டாயா?

சு. இது உன்னை என்ன செய்கிறது?

சுகு. எனக்கதைப் பார்பதற்கும் இஷ்டமில்லை; வடக்கே சென்றி ருந்ததற்கு சகலகலைகளுடன் இத்தீய வழக்க மொன்றையும் கற்றுக்கொண்டு வந்தாயே! எனக்கிஷ்டமில்லை! அதைவிட உனக்கு வேறு காரணம் வேண்டுமோ இதைவிட?

சு. இந்தக்ஷணம் விட்டேன்! குமாரா! இனிசாமளவும் இதைத் தீண்டுவதில்லை!—நித்யானந்தா!

[எழுந்திருந்து மெல்ல ஹூக்காவை எடுத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

குமாரா! பார்த்தனையா! இவன் நான் கட்டளை யிடுமுன் என் கருத்தை யறிந்து அந்தப்படி நடந்துவிடுகிறான்! இதற்குக் காரணம் கூறமுடியுமா?

சுகு. அதைப்பற்றிப் பன்முறை யோசித்து பயனற்ற வேலை யென்று விடுத்தனன். நமது சிற்றறிவிற்கு எட்டாத செயல் கள் இவ்வுலகத்தில் எத்தனையோ கோடியிருக்கின்றன.

சு. சரிதான், தோழா, உன்னிடம் சத்யவதியைக் குறித்து முடி வான வார்த்தை இன்று கூறுவதாக ஏற்றுக் கொண்டே னல்லவா?

சுகு. ஆம்.

சு. குமாரா, என்னைப்பார்! ஏன் முகத்தை திருப்பிக்கொள்ளுகிறாய்? சத்யவதியை நான் விவாகம் புரியல் உனக்கிஷ்டந்தானோ?

சுகு. நல்ல கேள்வி!—

சு நான் வேண்டாமென்றால் உனக்கு வருத்தமுண்டாமோ?

சுகு. சுந்தரா! இதென்ன இவ்வண்ணம் கேட்கின்றனை? உனக்குச் சம்மதியாயின் எனக்கும் சம்மதிதான், இல்லாவிடின் எனக்குமில்லை.

சு. நல்ல உத்தரம்!—குமாரா, சத்யவதியை சீக்கிரம் விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துவிட்டேன்.

சுகு. சுந்தரா, உனக்கு முன்பே ஒன்று கூறவேண்டுமென்றிருந்தேன். நீ என் பொருட்டு சத்யவதியை மணம்புரிய வேண்டியதில்லை. உண்மையில் உனக்கவள்மீது விருப்பமிருக்குமாயின் விவாகஞ் செய்துகொள்; இல்லாவிடின் வேண்டாம். சாமளவும் சுகதுக்கமொன்றாய் அநுபவிக்கப் போகிறவர்கள் தம்பதிகளே. ஆகையால் அவர்கள் மனமொத்திருந்தாலொழிய விவாகம் புரியல் நியாயமுமன்று, தர்மமுமன்று; உனக்கு மனப்பூர்வமாக இஷ்டமில்லாவிடின் கூறிவிடு. அதனால் எனக்குன்மீது சிறிதும் வருத்தமிராது.

சு குமாரா, அப்படி யொன்றுமில்லை. அப்படி ஏதாவதிருந்தால் அதை உன்னிடம் ஒளிப்பேனோ? அதைப்பற்றியோசிப்பதற்கே நான் தனித்திங்குவந்தேன். நான் சத்யவதியின்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறேன். சத்யவதியும் என்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாளென்பது நீ அறியாத விஷய மன்று. உனக்கு இஷ்டமாயின் சீக்கிரத்தில் விவாகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

சுகு. [சிரித்துக்கொண்டு] புத்திசாலி!—எனக்கிஷ்டமில்லை! நன்றாகக் கேட்டாய்! சுந்தரா, நீயாகத் தீர்மானிக்குமளவும் நான் சத்தியவதியைக் குறித்துப் புகழ்ந்துரைத்தல் நியாயமல்லவென்று பேசாதிருந்தேன். தோழா, அவளையொத்த நற்குணமுடைய பெண்ணை இவ்வுலகில் நீ வேறெங்கும் காணமாட்டாய். பேதையாயினும் பிறருடைய நன்மையே பெரிதெனக் கருதும் பெறற்கரிய குணம் அவளிடம் குடிகொண்டிருக்கிறது! அவளது களங்கமற்ற மனத்திற்கு ஒருநாளும்

வருத்தமென்பது சிறிதுமின்றி நீ சுகமாய் எந்நாளும் வாழ்வாயாக !

சு அப்படியே யிருக்கவேண்டுமென்று நானும் கோருகிறேன்—குமாரா ! அதோ அந்த எரிநக்ஷத்திரத்தைப்பார் !

சுகு. எதோ ? நான் பார்ப்பதன்முன் மறைந்து விட்டது. சுந்தரா, இன்றிரவு என்ன ரமணீயமா யிருக்கிறது கண்டனையா ? ஐயோ, இன்று பூரணச்சந்திரனுயிருந்தால் இன்னும் எவ்வளவழகாயிருக்கும் ?

சு. எனக்கென்னவோ இதுவே மிகவும் அழகாய்த் தோற்றுகிறது. பாதிமதியைக் காண்டலினால் எனக்குண்டாகும் சந்தோஷம் முழுமதியைக் காணுமிடத்து எனக்கில்லை, என்னகாரணம் பற்றி என்று என்னால் கூறமுடியாது.

சுகு. சரி ! இதற்குக் காரணமும் வேண்டுமோ ? உலகில் ஒருவன் விருப்பு மற்றொருவனுக்கு வெறுப்பாயிருக்கலாம்; இது சகஜம். உலகில் எல்லோருக்கும் விருப்பும் வெறுப்புமொன்றாயின், உலகமே யிராது !

சு குமாரா, இந்நிசியில் நிலவுகாய, எங்கணும் நிசப்தமாயிருப்பதற்கு, சற்று தூரத்திலிருந்து யாராவது நல்ல திவ்யமான சாரீரத்துடன் பாடினால் அதைக்கேட்க என்ன ஆனந்தமாயிருக்கும் !

[சற்று தூரத்திலிருந்து பாடப்பட்ட மதுரமான பாட்டைக் கேட்கிறார்கள்.]

குமாரா !—சத்தியவதி !

சுகு ஆம் !

சு உற்றுக்கேள் ; என்ன ரமணீயமாய்ப் பாடுகிறாள் ! நான் விரும்பியதைக் கேட்டுப் பாடுகிறதுபோலல்லவோ இருக்கிறது ! என்ன பாடுகிறாள் ?

சுகு. தன் காதலனைப்பிரிந்த ஓர் நாயகி அவன் வாராமையைக் கருதி வருந்திப் பாடும் படியான பாடல் போலிருக்கிறது.

சு. ஆம்—தோழா ! சத்யவதியின் மெல்லிய விரலினால் மீட்டப் பெற்ற வீணை நரம்புகளின் ஒலியும் அவளது கந்தரத்தினின்றெழும் மிருதுவான சங்கீதமும் எவ்வளவு அழகாய்க் கலந்து நிற்கின்றன கேட்டனையா ? மனத்துக்கினிய இத்தகைய சங்கீதத்தைக்கேட்டு மனமுருகா மனிதனுமுளனோ இவ்வுலகில் ? அப்படிப்பட்டவ னொருவ னிருப்பானாயின்

அவனே மனிதருயிரை யுண்ணவந்த மறலியெனக் கருத வேண்டும்.—வா, நாம் சத்தியவதி யிருக்குமிடம் போவோம்.

[இருவரும் மாடியினின்றும் இறங்குகிறார்கள்.]

சத்யவதி *ஓர் கொடிவீட்டினின்றும் பாட்டை நிறுத்திவிட்டு வெளியில் வருகிறாள்.*

சுகு சத்யவதி, நீ இன்று பிறந்ததினமல்லவா ?

ச ஆம், அண்ணா.

சுகு ஆகவே உனக்குப் பரிசளிக்க வேண்டு மென்று சிறந்த பொரு ளொன்று கொண்டுவந்திருக்கிறேன். என்ன சொல்லுகிறாய் ?

ச. மிகவும் சந்தோஷம்.

சுகு. அதென்ன ? இன்னதென்றறிவதன் முன்னர் சந்தோஷ மெனக் கூறிவிட்டாயே ?

ச. நீர் எனக்குக் கொடுக்கும் பொருள் சந்தோஷத்தைத் தருவ தாயன்றி இருக்குமா ?

சுகு. ஆனால் பெற்றுக்கொள்.

[சுந்தராதித்யன் கரத்தை அவள் கரத்தின்பேரில் வைக்க, அவன் முத்தமிடுகிறான்.]

சந்தோஷந்தானா ?

ச அவருக்கு—சந்தோஷமானால்— எனக்கும் மிகவும் சந்தோ ஷந்தான்.

சு. சத்தியவதி, என்னைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ ? நான் உனது காதலைப் பெறத்தக்கவனல்லவன். ஆயினும் தெய்வா தீனத் தாற் பெற்றேன் ; நான் பெற்ற பாக்கியமே பாக்கியம் !

ச. நான் பெற்றதே பெரும்பாக்கியம்.

சுகு. அதெப்படி யாயினுமாகுக, நான் பெற்றபாக்கியம் நீங்களிரு வரும் பெறவில்லை யென்று தோற்றுகிறதெனக்கு !

சு. அப்படியே ஒவ்வொருவரும் தான் பெற்றதே பெரும்பாக்கிய மெனக்கருதுக !

சுகு. சுந்தரா, சத்தியவதி,—எனக்கிப் பொழுதிருக்கும் மகிழ்ச்சி எப்பொழுது மிருக்குமாயின் நான் புவியிற் பிறந்த பயனைப் பெற்ற வனாவேன் ; இன்னும் என்மனத்தில் ஒரு கோரிக்கை தான் இருக்கிறது. நீங்களிருவரும் நீடூழிகாலம் சுகமாய் ஒரு குறையுமின்றி வாழ்வீர்களாக !

சு. என்னுயிரிருக்கு மளவும் சந்தேக மென்ன வதற்கு ?

நித்யானந்தன் கீழே இழிந்து வருகிறுன்.

நித்யானந்தா, என்ன விசேஷம் ?

நி. பதினைந்து நாழிகை—சீராழி மண்டபம்—ஓடத்திற் போக வேண்டும்.

சு. ஓஹோ! ஞாபகமிருக்கிறது. நீதவறுவாயோ என்று பார்த்தேன் ; காலம் தவறினும் தவறும், நீ ஏதுதவறுவது ? குமாரா, நாமெல்லோரும் அங்குபோவோம், வருகிறுயா ?

சுகு. நீங்களிருவரும் முன்பு அங்கு செல்லுங்கள், நான் சற்று பொறுத்து வருகிறேன்.

[நித்தியானந்தன், சுந்தராதித்யன், சத்தியவதி போகிறுர்கள்.]

இன்றே என்மனம் பூரண உவகை யேற்றது! சத்தியவதிக்கு இனி யென்னகுறை? அவளது ஒப்புயர்வற்ற சற்குணத்திற்கேற்ற கணவன் என்னுயிர் நண்பனே ஆயது என் பாக்கிய வசந்தான்! சுந்தரன் இனி அவளது நன்மையையே நாடித் தன் கண்ணின் கருமணி யெனப்பாவித்து வருவான் என்பதற்குக் கிஞ்சித்தேனும் தடையில்லை. சிலகாலத்திற்கு முன் அவனிடமிருந்த கோபமும் பிடிவாதமும் ஏறக்குறைய நீங்கியது சத்தியவதியின் நற்றவத்தின்பயனே யெனக்கருதவேண்டும். எல்லாம் என் மனப்படியே சுகமாய் முடிந்தது.—

ஜெயதேவன் வருகிறுன்.

ஜெயதேவா ?

ஜே. ஆம். அரசே, ஏதுதாமும் என்னைப்போல் நித்திரையை நீத்து நிலவை வியக்க இங்கு வந்திருக்கிறது போலத் தோற்றுகிறது. இங்கிருந்து தோற்றும்படியான காட்சி எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது கண்டீரோ ?

சுகு. ஆம், என்மனமகிழ்ச்சிக்கு ஒத்ததாகவே யிருக்கிறது. ஜெயதேவா, சுந்தராதித்யனுக்கும் சத்தியவதிக்கும் சீக்கிரம் விவாகம் நடந்தேறும்.

ஜே. மிகவும் சந்தோஷம். எனக்குமுன்பே இப்படித்தான் நடக்குமென்று தெரியுமே!

சுகு. எப்படித் தெரியும் ?

ஜே. இதென்ன கேள்வி! இதுயாருக்குத்தான் தெரியாது ? நாட்டிலுள்ள பிரஜைகளெல்லாம் இப்படித்தான் நடக்கவேண்டு

மென்று த்ரைராஜசிம்மர் உஜ்ஜினியிலிருந்து திரும்பி வந்தது முதல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணப்படி முடிந்தது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். எப்பொழுது விவாக முகூர்த்தம்?

சுகு. இன்னும் தினம் குறிக்கவில்லை. நாளைத்தினந்தான் நமது அரண்மனைப் புரோகிதரை வரவழைத்து சுபதினம் குறிக்கச் சொல்ல வேண்டும்.—

நித்தியானந்தன் வருகிறான்.

நி. சுந்தராதித்யர் அழைத்துவரச்சொன்னார்.

சுகு. இதோவருகிறேன் போ.

நி. உடனே அழைத்து வரச்சொன்னார்.

சுகு. இதோ வந்துவிட்டேன்.

நி. உடனே வரச் சொன்னார்.

சுகு. சற்று பொறு, இதோ—

[நித்பானந்தன் அவனை அப்படியே தூக்கப் போகிறான்.]

இல்லை! இல்லை! இதோ வந்துவிட்டேன். ஜெயதேவா, இன்னொருவேளை உன்னுடன் பேசுகிறேன். இவன் விடமாட்டான் என்னை! [நித்யானந்தனுடன் போகிறான்.]

ஜெ. வயிறு பற்றியெரியும்பொழுது வேடிக்கையொன்று? உம்— சீ! காரியங்களெல்லாம் நாம் எண்ணியதற்கு விரைவாக நடந்தேறி வருகிறாற் போலிருக்கிறது. இனி நாம் உறங்கலாகாது. சீ! நாம்இந்த ஐந்துவருஷங்களாக எண்ணிய எண்ணங்களெல்லாம் அடியோடு வியர்த்தமாகும் போலிருக்கிறதே. நான் எவ்வளவோ முயன்றும் முன்பே இவர்கள் ஒற்றுமையைப் பிரிப்பது அசாத்தியமாயிருந்தது. இப்பொழுதிவர்களுக்கு இந்த பந்துத்வ மொன்று முண்டாய்விட்டால் இவர்களைப்பிரிப்பதெவன்? சுந்தராதித்யா! சுந்தராதித்யா! என் பெருமுயற்சிகளையெல்லாம் வியர்த்தமாக்கி, என் கோரிக்கைகளையெல்லாம் பாழாக்கி, என் பெருமையையெல்லாம் பொக்கி, என்னுயிரையழிக்க, எனக்கென்று இப்புவியில் எங்கிருந்து தோன்றினையோ? நான் என்ன பிரயத்னஞ் செய்தபோதிலும் குறுக்காக வந்தழிக்கிறாயே! நான் சுகுமாரனை என் கைவசப்படுத்தி, சத்தியவதியை மணந்து, என் மூதாதையர் ஆண்டுவந்த இவ்வரசைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென் றிருந்தேனே என் பேரறிவைக் கொண்டு!

சுகுமாரனிடம் என்ஜபம் செல்லாவண்ணம் செய்து விட்டாய். என்னிடம்மூன்று வருடமாக எவ்வளவோ அந்யோந்யமாயிருந்த அவன், நீ உஜ்ஜினியிலிருந்து திரும்பி வந்தவுடன் என்னிடமிருந்த அனுராகமெல்லாம் போய்; உன்மீது பதின்மடங்கு அதிகமாக அனுராகங்கொண்டு, இணைபிரியாதவனானன். இது உன் செயலென்பதற்குச் சந்தேகமென்னை ? சுகுமாரன் இன்னும் என்னை அத்யந்த நண்பனென்றே பாவிக்கிருன் ! இந்த நட்பென்னத்திற்கெனக்கு? எனக்குப் பிரயோஜனப்படாத நட்பு ஒரு நட்பா ? போதாக்குறைக்கு சத்தியவதியும் உன்மீது காதல் கொண்டு விட்டாளாம். நீ அவளை விவாகம்செய்து கொள்ளப்போகிருய் ! தீர்ந்தது ! நான் என்ன செய்வது ? வெறுங்கை வீணனாய் வெயிலில நின்று உன் சுகத்தைக்கண்டுகண் குளிர்ந்திருப்பதோ ? அக்கதிக்குத்தான் வந்துவிட்டேன். சீ! என் ஒப்புயர்வில்லா புத்தியும் யுக்தியும் எதற்காயது ? தெய்வத்திற்குத் தர்மமென்பதில்லை. நான் சுந்தராதித்யனைவிட எதில் கீழ்ப்பட்டவனாய்விட்டேன் ? அவனுக்கிருக்கும் புத்தி எனக்கில்லையோ ? அவனைவிட நான் தாளாண்மையிலும் தளரா ஊக்கத்திலும் குன்றிவிட்டேனே ? அவனிடத் திருக்கும் நற்குணங்களெல்லாம் என்னிட மிருக்கின்றன ; ஆயினும் பிறந்ததுமுதல் அவன் வரவர உந்நத பதவியை யடைந்துவர, நான் வரவர க்ஷீணதிசையை யடைவானேன் ? இதென்ன நியாயம் ? இஃதென்ன தர்மம் ? அவனும் ஆடவன்தான், நானும் ஆடவன்தான் ! என்னுயிரும் அவனதுயிரும் ஒன்றே ! அப்படிக்கிருக்க புவியிற் பிறக்கும் பொழுதே எல்லோருடைய மனத்தையும் கவரும்படியாகச் சுந்தரனென்னும் பெயருக்கொப்பச் சுந்தரவடிவுடன் உதித்தான். என்னையோ, கண்டவர் நகைக்கும் வண்ணம் விகார ரூபத்துடன் சிருஷ்டித்தது அத்தெய்வம் ! அந்நாள் முதல் இந்நாள்வரையில் அவன் எக்காரியம் தொடங்கினும், அவன் முயற்சியின்றியே அனுகூலப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. எனக்கோ, நான் எதை ஆரம்பித்தபோதிலும் இல்லா இடையூறுகளும் உண்டாகின்றன. நான் வருந்தி யழைத்தும் வாராத ஸ்ரீதேவி அவனிடம் சென்று தன்னைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படித் தானகப் பணிகிருளே !—இவனை நான்

வெல்வ தெப்படி ?—வெல்லவேண்டின் கொல்லவேண்டும் ! இவனுயிரிருக்குமளவும் என் காரியம் கொஞ்சமேனும் சித்திக்கப்போகிறதில்லை. அதை நான் நன்ருகக் கண்டேன். இந்தயமனை வெல்வதெப்படி ? நேர்வழியில் ஜெயிப்பதென்ருலோ அசாத்தியமான காரியமாயிருக்கிறது; இவன் ஒருவனை போதாதென்று இவனைத் தம்முயிர்போற் காக்கப் பதினுயிரவர் ஏற்பட்டிருக்கின்றனர் ! போதாக்குறைக்கு அந்த யமகண்டகன் நித்யாநந்தன் இடைவிடாது எங்கு சென்றபோதிலும கூப்பிடு தூரத்தி லிருந்து பாது காத்துவருகிருன். சூழ்ச்சிசெய்து இவனைக்கொல்வதென்ருலோ அதுவும் அசாத்தியமாயிருக்கிறது. நான் சூழ்ச்சி செய்ய ஆரம்பஞ்செய்யு முன்னரே அதைக்கண்டு கொள்ளுகிருன் ! இவன் மனத்தை யறிய எனக் காறுதினம் பிடித்தால், அரைநொடியில் என் மனத்தை யறிந்துக்கொள்ளுகிருனே ! இவன் கண்ணெதிரிற் செல்வதென்ருலும் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. இவன் கண்களை நான் என்னென்றுரைப்பேன் ! அவைகளுக்கிருக்கும் சக்தி இன்னதென்று என்னுல் அறியமுடியவில்லை. செவ்வரி படர்ந்து நீண்டு விசாலமாகிய அக்கண்களைக்கொண்டே இவன் எல்லோரையும் வென்று வருகிருன். அவனது நேத்திரங்கள் எனது நேத்திரங்களைச் சந்திக்கும்போதெல்லாம் என் உடம்பில் ஒருவித சிலிர் சிலிர்ப்புண்டாகிறது. அவ்வண்ணம் நோக்கும்பொழுதெல்லாம் என்னுள்ளத்தில் மிகவும் அந்தரங்கமாயிருக்கும் விஷயங்களையெல்லாம் நன்ருய் ஆராய்ந்தறிவதுபோலல்லவோ இருக்கிறது. இப்படி அறிந்துக்கொள்ளுகின்ருனே யென்று என்கண்களைத் திருப்பிவிடலாமென்ருலோ, நாகமானது தனக்கிரையாகிய சிறு பட்சியைத் தன் கண்களைக்கொண்டு எப்படி அசைவற்றிருக்கச் செய்துவிடுகிறதோ, அங்ஙனம் என்னையும், வைத்த கண் மாருவண்ணமாய் ஸ்தம்பித்துவிடச் செய்கிருன். அச்சமயத்தில் இவன் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு என்னையு மறியாதபடி உண்மையைக் கூறவேண்டிவருகிறது ! இதென்னசக்தி ! இதென்ன சக்தி ! இச்சக்தியைப்பெற்ற இவனை நான் எப்படி வெல்லப்போகிறேன் ? வீண் எண்ணம் ! வீண் எண்ணம் ! ஐயோ ! இவ்வளவு சக்தியைபெற்றும், ஐந்து

வருடங்களுக்கு முன்பிவனுக்கிருந்த கோபமும் பிடிவாதமும், இப்பொழுது அணுவளவேனு மிருக்குமாயின் அரை நொடியில் வெல்லும் வகையை யறிவேன்! சுகுமாரன் போதனையினால் சூரியன் முன் பனிபோல் சிலநாளைக்குள் எல்லோரும் ஆச்சரியப்படும்படி இவனை விட்டு அவைகள் நீங்கவேண்டுமோ?— அவனுக்கு அசாத்தியமென்பதில்லை! ஈசனையே ஏவல்கொள்ளவேண்டினும் அவனுக்கு அதற்கேற்ற மன உறுதியும் ஊக்கமும் உண்டு. சீ! இவனது குணத்தை நான் மெச்சவேண்டும்! ஐயோ! இவன் எனக்கெதிரிடையாக இராது எனக்குதவியாயிருப்பானாயின் அரை க்ஷணத்தில் இம்மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியாகிவிடுவேன்! சுந்தராதித்யா! சுகுமாரனிடம் அந்யோந்யமாயிருப்பதுபோல் என்னிடம் அந்யோந்யமா யிருக்கலாகாதா? இனத்துடன் இனஞ் சேரும்! ஆயினும் நான் பிறவியில் தீயகுண முள்ளவனன்றே! நம்மிருவருக்கும் அவ்வளவாகக் குணபேதமில்லை. உனக்கோ மேலும் மேலும் உலகம் நன்மையடைய நீ அக்குணங்களை யெல்லாம் சத்வழியில் உபயோகித்து நல்லவனானாய்! நானோ, மேலும் மேலும் கெடுதியே என்னை வந்தடைய, என் குணங்களையெல்லாம் தீயவழியில் உபயோகிக்க வேண்டியவனா யிருக்கிறேன்! இது என்தவறோ? என்னைப் படைத்த ஈசன்தவறாகும்! அவன் பாரம்! எனக்கிவ்வளவு சக்தியையும் புத்தியையும் யுக்தியையும் கொடுத்து மூலையில் உறங்கிக்கொண்டிரு என்றால் எப்படியிருப்பது? அவைகளுக்கு ஏதாவது ஒரு உபயோகம் வேண்டுமே! நல்லவழியில் உபயோகிக்க ஈசன் வழி காண்பிக்கா விட்டால் கெட்ட வழியிலாவது உபயோகிக்கவேண்டி வருகிறது. என்மீது குற்றமென்?— சரி, இவைகளையெல்லாம் பற்றி இப்பொழுது யோசித்துப் பயனென்ன? ஒருகாரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்த பிறகு பின்வாங்குவதா? நான் என தெண்ணத்தையாவது முடிக்க வேண்டும், என்னுயிரையாவது முடிக்கவேண்டும். இரண்டிலொன்று! எது நிறைவேறினும் எனக்கு சந்தோஷந்தான் சீ! வருவதுவரட்டும். சுந்தராதித்யனுக்கு அசாத்திய மென்பதில்லை யெனின், எனக்குமாத்திரம் ஏன் இருக்கவேண்டும்? ஜெயித்தால் ஜெயம்! மரித்தால் மரணம்! இப்பொழுது

யோசித்தால் எனக்கொருவழியும் புலப்படாது. நன்றாய் உறங்கிவிட்டு நாளைகாலை யெழுந்து யோசிக்க வேண்டும். இறக்கத் துணிந்தவன் எதற்குமஞ் சுவானேன்? சுந்தராதித்யா! சுந்தராதித்யா!— [போகிறான்.]

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—சுகுமாரன் அரண்மனையில் தர்பார்.

காலம்- காலை.

சுந்தராதித்யனும் சுகுமாரனும் ஒரேசிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்க, மந்திரிகள், ஜெயதேவன் முதலியோர் இருபக்கமும் உட்கார்ந்திருக்க, **சூரசேனன் தேவாதன் நித்தியானந்தன்** முதலியோர் சுந்தரன் பக்கலில் நிற்கிறார்கள்.

சுகு. மந்திரிகளே, சேனபதி முதலிய சபையோர்களே! இன்றைத்தினம் தெய்வகடாட்சத்தால் உங்களது செவியையும் மனத்தையும் சந்தோஷிக்கச் செய்யும்படியான ஒரு சுபவிஷயத்தை உமக்குக் கூறவல்லவனாயிருக்கிறேன். மண்ணுலகில் குற்றமில்லாக் கீர்த்தியை நிலை பெறச்செய்து, சில காலத்திற்கு முன் விண்ணுலகிற்குச் சென்ற ஆனந்தராஜனுடைய குமாரர், சோழநாட்டின் புகழ் உலகெலாம் பரவச்செய்தவள்ளல், தஞ்சைமாநகர்க் கரசர், சுந்தராதித்யத்ரைராஜ சிம்மாகிய இம்மா இசசபை பெருமையடைய இங்கு என்னருகில் வீற்றிருக்கும் என்னுருயிர் நண்பர், என் தங்கையாகிய சௌபாக்கியவதி சத்தியவதியின் மீது காதல் கொண்டுவரிக்க, என் தங்கையை அவருக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்க நான் சம்மதித்தேன். நமதரண்மனைப் புரோகிதர் குறித்தவண்ணம் இந்த வைகாசிமாதம் இருபதாம்தேதி ஆதிவாரம் விவாக முகூர்த்தத்தை முடிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறது. இது உங்களுக்கெல்லாம் சம்மதிதானா?

எல்லோரும். மிகவும் சந்தோஷம்! மிகவும் சந்தோஷம்! சம்மதிதான்! சம்மதிதான்!

சுகு. இச்சுபகாரியம் உங்களுக்கும் சம்மதிதான் என்று கேட்க நான் ஆனந்த பரவசனானேன். மந்திரி, விவாகபத்திரிகை அனுப்பவேண்டிய அரசர்க்கெல்லாம் சீக்கிரம் அனுப்பி

விட்டு, நாடெங்கும் அச்சுபதினத்தை மகோற்சவமாகக் கொண்டாடும்படியாகப் பறைசாற்றி வைப்பாயாக. இன்னும் இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்வதற்கு உடனே ஆரம்பஞ் செய்வாய்.

ம. மஹாராஜா, மிகவும் சந்தோஷத்துடன் ஆரம்பஞ் செய்து விட்டேன். இனி இத்தேசத்திற் கென்னகுறை? இது நாங்கள் செய்த பூர்வ புண்ணியவசமேயாம்.

சூ. மஹாராஜா!, மந்திரி அவர்களுக்கு மாங்கல்ய சூத்திரம் தவறாது செய்யும் படியாக உத்தரவளிக்கவேண்டியது. ஒரு வேளை விவாகசம்பிரமத்தில் அதைச் சித்தஞ்செய்ய மறந்து விட்டால்!—

குருநாதன் வருகிறான்.

அடடா! வந்தாரா இவர்! சரியான சமயத்திற்குத் தான் வந்தீர்; வாருமிப்படி.

கு. மஹாராஜாக்கள் அவர்களுடைய, சரி—சந்நிதானங்களுக்கு நமஸ்காரங்கள்.

சு. யார் இது? பயித்தியக்காரனைப்போல் தோற்றுகிறான்.

சுகு. ஆம், பயித்தியக்காரன்தான்.—

சூ. மஹாராஜா, அவ்வளவு எளிதிற் கூறலாகாது, நான் கூறுகிறேன். இவர்பெயர், காஞ்சீபுரம் கனக தப்பட்டைடமார கின்னார வண்ணார, ஆதி சைவ அதி விநோத, அட்டகாச அதிமோச, இதிகாச புராண சங்கீத—சற்றுபெறும்—பீதாம்பர, அதிமதுர, மாமதுர, கவிராய, பாஷ்ய, ஹாஸ்ய, ஜோஸ்ய, சரிவிடாத குருநாதர்!

கு. சரி, நம்முடைய பட்டங்களில் ஒன்றை விட்டு விட்டாய். வயித்திய குருநாதர் என்று, சரி, கூறியிருக்கவேண்டும்.

சூ. இவ்வளவுதானே, ஒன்றுக்கு நான்காய்க் கூறிவிடுகிறேன் வயித்திய, தயித்திய, சயித்திய, பயித்திய குருநாதர்! இப்பொழுது சரிதானா, இன்னும் ஏதாவது விட்டுவிட்டேனா?

கு. சரி, அப்படி விட்டு விட்டதாகத் தோற்றவில்லை. பிறகு ஜோசியம் பார்த்து தான், சரி—கூறவேண்டும்.

சூ. நிரம்ப சரி, மஹாராஜா இவருடைய விர்த்தாந்தம் தமக்குத் தெரியாதே; சற்றனுக்கிரகிக்க வேண்டும். இவர் ஒரு சங்கீத வித்வானுடைய குமாரர். முதலில் சங்கீதங்கற்க ஆரம்பித்தார், பிறகு சங்கீதம் ஒன்றுமாத்திரம் போதாதென்றுசாஹித்

யம் செய்யவேண்டி கவிராயராக முயன்றார். அதிலும் திர்ப்தி யடையாமல் வயித்திய சாஸ்திரத்தைக் கற்க ஆரம்பித்தார், உடனே வயித்தியத்திற்கு ஜோஸ்யம் அதி அவஸ்யமென்று அதையும் கற்கத்தொடங்கினார். இவைகளையெல்லாம் ஒன்றாய்க்கற்க ஆரம்பிக்கவே, முடிவில் இக்கதிக்கு இவரைக் கொண்டு வந்து விட்டது !

கு. இருந்தாலும் மென்ன? முயற்சி பயன்படாமற் போமோ? திருவள்ளுவர் கூரியபடி, சரி—"தெய்வத்தா லாகாதெனி னும்—சரி—

சூ. அன்னையும்—

கு. சரி, "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்."

சூ. சரி! நிரம்பசரி, உம்முடைய கல்வியேகல்வி!

கு. இதென்ன?" முற்று முணர்ந்தவரில்லை முழுவதூம் கற்றன மென்று களியற்க"—சரி—

சூ. தொல்லுலகில்—

கு. சரி—"தொல்லுலகில் நல்லா ரொருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை"

சூ. பார்த்தீர்களா! மஹாராஜா, இப்படிப்பட்ட சகலகலைகளை யும் கற்றவர்க்கு அரண்மனையில் ஏதாவது உத்யோகம் கொடுக்கவேண்டும், மஹாராஜா.

தே. மஹாராஜா, அப்படி யொன்றும் செய்யலாகாது. இவர் தான் போனவருடம், நேற்றைத்தினம் காலஞ்சென்ற நமது பதினாயிரவருள் ஒருவனாகிய விஸ்வக்சேனனுடைய வயோதிகரானதந்தை மிகவும் நோயாய்க்கிடந்தபொழுது, ஜோஸ்யம் பார்த்து, பத்து நாழிகைக்கெல்லாம் இறப்பாரென்று கூறிவிட்டு, அவ்விதம் இறவாமையைக்கண்டு தன்சொற்படி நடக்கவேண்டுமென்று ஏதோ ஒரு விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொன்றுவிட்டார். அதிகாரிகள் பயித்தியக்காரன் என்று ஒன்றும் செய்யாது விட்டனர். இப்படிப்பட்ட மனிதன் நமதரண்மனை அருகிலிருப்பது நியாயமன்று.

கு. சரி, மஹாராஜா, அங்கே ஒரு மனு. விஸ்வக்சேனனுடைய தகப்பனாருக்கு, சரி, அக்காலத்தில் எட்டாம் வீட்டில் சனியும் ஒன்பதாம் வீட்டில் ராகுவும் இருந்தார்கள் ; அதற்குப் பலன், சரி, உடனே மரணம்! நான் இன்னும் பத்துநாழிகை யென்று கெடுவைத்தேன் ; அதற்குள் இறக்காவிட்டால், சரி,

யார்தவறு? சரி, ஜோஸ்யம் தப்பிப்போவதா? ஆகவே, சரி, உடனே மருந்து கொடுத்து சாஸ்திரத்தை, சரி, மெய்ப்பித்துவிட்டேன்!

சூ. சரி, சரி, எல்லாம் சரிதான். மஹாராஜா, இந்த நியாயத்திற்கு உத்தரம் யார் கூறுவது? தாங்கள்தான் கூறவேண்டும்.

சு. அதிருக்கட்டும், தேவரதா, விஸ்வக்சேனனுடைய குமாரன் பதினாயிரவருள் தன் தகப்பனுக்கு பதிலாகச் சேரவிரும்பியதற்கு நான் இசைந்தேனே, அவன் இன்று என்னை இங்குவந்து கண்டு பிரமாணம்செய்து போவதாகக் கூறினனே; ஏன் இன்னும் வரவில்லை?

தே. ஏதோ—அசந்தர்ப்பமா யிருக்கவேண்டும்.

சு. அசந்தர்ப்பம்! அசந்தர்ப்பம் என்றால் அர்த்த மென்ன?— ஆயினும் அவனது பிதாவின் நிமித்தம் அவன் மீது கோபம் கொள்ள எனக்கிஷ்டமில்லை. இன்று சாயுங்காலத்திற்குள் என்னை வந்து காணவேண்டு மென்று சொல்.

தே. ஆக்கினை.

சு. சரி குருநாதரே, இப்பொழுதே திங்கே வந்தது?

கு. மஹாராஜா, காலையில் எழுந்தவுடன், சரி, ஒரு ஆரூடம் பார்த்தேன், சரி, இங்கு ராஜ சபைக்குச் சென்றால் நல்லதென்று தோற்றியது, சரி, உடனே புறப்பட்டு, சரி, வந்துவிட்டேன்.

சு. ஆனால் இப்பொழு தென்ன வேண்டு மென்கிறீர்?

கு. மஹாராஜா, சரி, அரண்மனையில், ஏதாவது, சரி, உத்யோகம் ஏற்பாடு செய்து விட்டால், சரி, நலமாயிருக்கும், என்னுடைய பெருமையை நான் எடுத்துக்கூறலாகாது "யாகாவாராயினும் நாகாக்க, காவாக்கால்" —சரி—

சூ. யாரே அழகுக்கு—

கு. சரி—"யாரே அழகுக்கழகுசெய்வார்" என்று கூறியிருக்கிறது.

சூ. நிரம்ப சரி! எனக்கும் அவருக்கும் தான் சரி!

சு. ஆம் உண்மைதான். சூரசேனா, இவருக்கு மூன்று வேளையும் அரண்மனையினின்றும் போஜனம் கொடுக்கச் செய்து, இவர் ஒருவருக்கும் மருந்து கொடுக்காமலும் ஜோஸ்யம் கூறாமலுமிருக்கும்படி நீ பார்த்துக்கொள். குருநாதரே, அது தான் உமக்குத்தக்கவேலை.

கு. சரி மஹாராஜா.

சூ. ரிம்பசரி, மஹாராஜா!

சேவகன் வருகிறான்.

சே. பராக் மஹாராஜா! பராக் மஹாராஜா! சிங்களத் தீவிலிருந்து ஜீமூதவாஹனன் என்பவ னொருவன் ஓர் சிங்கத்தைப் பழக்கியிருப்பதாகவும் ராஜசபையில் தன் ஸாகசத்தைக் காண்பித்துப் பரிசு பெற்றுப்போக வந்திருப்பதாகவும் கூறி, உள்ளே வர சமயம் பார்த்துக் கடைவாயிலில் நிற்கிறான்; மஹாராஜாக்களின் ஆக்கினை?

சுகு. அப்படியா? என்ன ஆச்சரியம்! கொடிய சிங்கத்தைப் பழக்குவதாவது! நான் பார்க்கவேண்டும்; உடனே உள்ளே வரச் சொல்லவா சுந்தராதித்யா?

சு. சுகுமாரா, வேண்டாம். நாளைக்குப் பார்ப்போம் இவ்விநோ தத்தை, இன்றைக்கு வேண்டாம், சபை கூடி நெடுநேரமா யது.

சுகு. சுந்தரா, என் வேண்டுகோளைத்தட்டாதே. எனக்குடனே பார்க்கவேண்டுமென்று மிகவும் விருப்பமாயிருக்கிறது.

சு. நாளைக்குப் பார்க்கலாகாதா?

சுகு. சுந்தரா, பிடிவாதமாய்ப் பேசாதே; வரச்சொல்லவா?

சு. சரி, உனக்கப்படி இஷ்டமிருக்கு மாயின் வரச்சொல்.

சுகு. சேவகா, அழைத்துவா சபைக்கு உடனே.

ஜெ. அரசே, சபையில் வரவழைப்பது அவ்வளவாக யுக்தமாகத் தோற்றவில்லை. இதற்கு வேறு ப்ரத்தியேகமாக இடம் ஏற் பாடு செய்தால் நலமாயிருக்கும்.

சு. ஜெயதேவா, அப்படி ஏதாவது அபாயமிருக்குமென்று நினைக் கிறாயோ?

ஜெ. அபாயமொன்று மிராது, ஆயினும்—

ஜீமூதவாஹனன் வருகிறான். சேவகர்கள் ஆண்சிங்கம் ஒன்று அடைக்கப்பட்ட இரும்புக்கூட்டை சபையில் இழுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.]

ஜீ. ராஜாதிராஜர்களே! பராக், நான் சிங்களத்தீபவாசி, என் பெயர் ஜீமூதவாஹனன். பதினைந்து வருடமாக இதோ இக்கூட்டிலிருக்கும் படியான சிங்கத்தை பழக்கி வந்தேன். இப்பொழுதுதான் இதில் தேர்ச்சிபெற்றேன். தங்களையொத்த மஹாராஜர்களுடைய சபைக்குச்சென்று என் ஸாகஸத்தைக்

காட்டி, தக்க பரிசு பெற்றுப் போகலாமென்று ஆசை கொண்டு முதல் முதலில் ஸந்நிதானத்திற்கு வந்தேன். உத்தரவானால் உடனே என் சாமர்த்தியத்தைக்காட்ட ஆரம்பஞ் செய்கிறேன்.

சுகு. (தலையை அசைக்கிறான்)

[ஜீமூதவாஹனன் கூட்டிற்குள் பிரவேசித்து சிங்கத்துடன் சிலம்பம் பழகிசற்றுநேரம் பொறுத்து வெளியில் வருகிறான். சுகுமாரனும் சுந்தராதித்யனும் அவனுக்குப் பரிசளிக்கின்றனர்.]

ஸபாஷ்! ஸபாஷ்! ஜீமூதவாஹனா! இக்கொடிய மிருகத்தை எப்படி பழக்கினை?

ஜீ. எப்படியென்று என்னால் கூறமுடியாது மஹாராஜா; எவ்வளவு பழக்கியும் நித்யகண்டம் பூரணாயுசுதான் எனக்கு!

ஜே. சே! அவ்வளவு கஷ்டமா?

ஜீ. கஷ்டமா என்று கேட்கிறீர்கள்? இதோ எனது பட்டுக்கச்சையை கூண்டில் எறிந்தேன். யாரையாவது இக்கூண்டில் நுழைந்து இதை எடுத்துக்கொண்டு உயிருடன் மீண்டு வரச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்! யாராகஇருந்தாலும் சரி. இந்த சபையில் எந்த சுத்த வீரனானாலும் சரி!—இவ்வளவு பெரிய சபையில் எந்த சுத்தவீரனும் இதைச் செய்யத்துணியானா?—ஒருவனு மில்லையா?—இவ்வளவு தானா?

ஜே. ஜீமூதவாஹனா! அப்படிச்சொல்லாதே. மஹாராஜா முதலிய சுத்த வீரர்கள் நிறைந்த சபையில் அவ்வண்ணம் கூறுவது தவறு. மஹாராஜாவே யிருக்கிறார். திரைராஜஸிம்மர் என்று பட்டப்பெயர் பெற்ற அவருக்கு இந்த ஒரு அற்பசிங்கத்தினிடம் செல்வது அஸாத்தியமோ? அப்படிப்பட்ட பெரிய வீரர்களுக்குக் கேவலம் இதில் மனதிராது அவ்வளவுதான். ஒருவருமில்லையென்று சொல்லிவிடாதே.

சுகு. சீ! இது ஒரு வீரத்தனமா கொடிய மிருகத்தின்வாயி லகப்படுவது?

ஜே. தேவதா, நீ போய்ப் பார்க்கிறதுதானே; இவனது இறுமாப்பை அடக்க வல்லமை இல்லையா உனக்கு? இவ்வளவுதானா உன் வீரம்? [தேவதன் எழுந்திருக்கிறான்.]

சு. தேவரதா, நில். ஜயதேவா, தேவரதனை ஏளனஞ் செய்த னையே, அவன் போய் அதை எடுத்துக்கொண்டு வந்தால் என்ன தருகிறாய் ?

ஜே. இதைச் செய்யும்படியான சுத்தவீரனுக்கு வேண்டியது மொன்றிருக்கிறதோ ? தன் இஷ்டமெல்லாம் நிறைவேற்ற அவனுக்கு சக்தியிராதோ ?

சு. ஆனால் பிறகு அவன் இஷ்டப்படிச் செய்யலாமா ?

ஜே. தடையென்ன ? அப்படிப்பட்டவனைத் தடுக்க வல்லார் யார் ?

ஜீ. மஹாராஜா, இவர் இறந்தால் பிறகு நான் உத்தரவாதியல்ல.

சு. ஒருவேளை, உயிருடன் திரும்பிவந்தால் ?

சுகு. சுந்தரா ! இதென்ன விளையாட்டு ? தேவரதனை கூண்டிற்குள் புகாதிருக்கும்படி தடுப்பாய் !

ஜீ. உயிருடன் திரும்பிவந்தால் நான் அவருக் கடிமையாகி றேன்.

சு. நித்யானந்தா !

[சரேலென்று கூட்டிற்குள் பிரவேசித்துக் கச்சையை வெளியில் எடுத்துக்கொண்டு வந்து விடுகிறான். நித்தியானந்தன் மெல்லப்போய் ஜெயதேவன் பின்பாக நிற்கிறான். சபையோரெல்லாம் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்து நிற்கின்றனர்.]

எல்லோரும். ஆ ! ஆ ! இதென்ன ? மஹாராஜா ! இதென்ன ?

சுகு. சுந்தரா !— [சுந்தராதித்யனைக் கட்டியணைத்துக் கொள்ளுகிறான்.]

சு. ஜெயதேவா, இதைச்செய்பவன் பிறகு தன்னெண்ணப்படி செய்யலாமென்றாயல்லவா ? இதுதான் என திஷ்டம் !

[கச்சையை ஜயதேவன் முகத்தின் மீதுவீசி எறிகிறான்.]

ஜே. மஹாராஜா, மிகவும் சந்தோஷம். உம்மையன்றி இக்காரி யம் செய்ய வேறெவராலாகும் ? இதற்கறிகுறியாக நான் இவ் வஸ்திரத்தை என்னிடம் வைத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

தே. அரசே ! தம்மை யொப்பார் யார் இப்புவியில் ? சுந்தரா தித்ய திரைராஜ ஸிம்மருடைய புகழ் உலகெங்கும் விளங்கி அவரது பகைவர் சிங்கத்தினைக்கண்ட யானையைப்போல் அழிந்து போவாராக ! ஜெய விஜயீபவ !

எல்லோரும். ஜெய விஜயீபவ!

[சந்தடியில் ஜெயதேவன் மெல்ல வெளியிற் போய்விடுகிருன்.]

சுகு. சுந்தரா, இப்படி வந்துட்கார், கெட்டிக்காரன்! வா சொல்லுகிறேன்—மறந்தனேயோ?

சு. ஆம் மறந்தேன், குமாரா! மன்னிப்பாய், இதோவந்து விட்டேன், நித்யானந்தா!

[நித்யானந்தன் ஜீமூதவாஹனன் கைகளைக்கட்டி வெளியில் இழுத்துக்கொண்டு போகிருன்.]

சுகு. மந்திரி, சபை கலையலாம் சீக்கிரம். [சபை கலைகிறது] சுந்தரா, நீ சிங்கத்தின் வாயினின்றும் தப்பிவந்தனையே யென்று சந்தோஷப்படுவதோ, அல்லது மறுபடியும் கோபத்திற் காளானயே யென்று துக்கப்படுவதோ என்று சந்தேகமாயிருக்கிறது.

சு. என்மீது தவறுதான், மன்னிப்பாய். சிங்கத்தின் வாயினின்றும் தப்பியது ஒரு ஆச்சரியமன்று. அது என்னைத் தீண்டியுமிராது.

சுகு. ஐயோ! சுந்தரா! சுந்தரா! இவ்வளவு சக்தியைப்பெற்றும் என்ன பலன்? உலக முழுவதையும் ஒருவன் வென்றும் தன் கோபத்தை வெல்ல அவனல் முடியாவிட்டால் என்ன ப்ரயோஜனம்? நீ எனக்கு வாக்களித்திருந்ததை மறந்தனையே.

சு. ஆம் உண்மைதான். இம்முறை மன்னிப்பாய். இனி நான் தவறமாட்டேன்.

சுகு அன்றியும் இவ்வற்பப் புகழைக்கருதி உனதுயிரை இடர்ப்படுத்துவாயா? இன்னும் உனக்குப் பிள்ளைத் தன்மை போகவில்லையோ. "உடன் பிறந்தது உடலழியு மளவும்" என்பது உண்மைதான். க்ஷத்ரியர்களாகிய நாம் நமது மானத்தைக் காப்பதின் பொருட்டாவது அல்லது சத்விஷயங்களின் பொருட்டாவது உயிரைவிட லித்தமாயிருக்கவேண்டியதே; ஆயினும் கேவல மிந்தப் புகழைக்கருதியா உயிர் துணியும்படி சொல்லியிருக்கிறது? என்ன காரணமாக இதைச் செய்யத் துணிந்தாய்? காரணமின்றி நீ எதையுஞ் செய்பவனல்லவே.

சு. குமாரா, நான் சொல்வதைக்கேள். இந்த ஜெயதேவன்தான் இதற்கெல்லாம் காரணம்; அதன் மீதே என்னையு மறியாதபடி எனக் கவன்மீது கோபம் வந்தது.

சுகு. ஜெயதேவனா ?

சு. ஆம், கேள் சொல்லுகிறேன். இன்று சபைக்கு வந்தவுடன் ஒரு முறை எல்லோரையும் நான் பார்த்தபொழுது ஜெயதேவனுடைய முகம் மாத்திரம் வேறுபட்டிருந்தது. அவன் மனத்தில் ஏதோ யோசிக்கிறனென நிச்சயித்துவிட்டேன். பிறகு வழக்கத்துக்கு விரோதமாய், எங்கு பேசினால் என்னை நேரில் காணவேண்டி வருகிறதோவென்று, பேசாதிருந்தான். சேவகன் இந்த ஜீமூதவாஹனன் வந்திருக்கிறான் என்று கூறினவுடன், நான் ஜெயதேவனது முகத்தை நோக்க, அவனுடன் ஏதோ சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறானென்று தோன்றிவிட்டது. அச்சிங்களவன் அவ்வாறு அட்டகாசஞ் செய்ததும் இவன் ஏவலினாற்றானென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. பிறகு என்னையும் தூண்டிவிட்டு தேவரதனையும் பரிஹாசஞ்செய்யவே, பொறுக்காது இவனை தண்டிக்கவேண்டுமென்றே கூட்டிற்குள் புகுந்தேன்.

சுகு. ஆம் ஆம், புலப்படுகிறது. ஆயினும் ஜெயதேவன் வேடிக்கைக்குச் செய்திருக்கலாகாதா ?

சு. வேடிக்கைகா ! சுகுமாரா, ஜெயதேவனை நீ இன்னும் நன்றாய் அறியவில்லை.

சுகு. அவன் ஏன் உனக்குத் தீங்கிழைக்க எண்ணவேண்டும் ? நீ எப்பொழுதும் பிறர்மீது சந்தேகங் கொள்ளுகிறாய்.

சு. உனக்கிப்பொழுது சொன்னால் தெரியாது. காலம் சீக்கிரம் வரும். சுகுமாரா, இந்த ஜெயதேவனை நம்பாதே ! அவன் எப்படியும் சீக்கிரம் நமக்குத் தீங்கிழைக்கப்போகிறான். இப்பொழுதே சொன்னேன்.

சுகு. ஜெயதேவனா ?

நித்யாநந்தன் வருகிறான்.

நி. சத்யவதிதேவி மூர்ச்சையா யிருக்கிறார்கள்.

சுகு. சத்யவதியா ?

நி. ஆம், நடந்த விஷயத்தைக் கேட்டு.

சு. வா நாம் போவோம் சீக்கிரம் சத்யவதியிடம்.

சுகு. ஆம், ஆம், உன்வேலையின் பயனைப்பார்த்தாயா?

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையருகில் காவிரியைச் சார்ந்த ஒரு தென்னஞ்சோலை.

காலம்—மாலை.

சூரசேனன் வருகிறான்.

சூ. என் சபதம் நிறைவேறுங்காலமெப்பொழுது வருமோ? காலஞ்செல்லச் செல்ல என்மன உறுதியுங் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. எத்தனைநாள்தான் இப்படிக் கழிப்பேன் நான்? என்சொந்தவேலையைவிட்டு, அரண்மனை விதூஷகனாய், மாறு வேடம் பூண்டு, இன்னும் எத்தனை வருடங் கழிக்கவேண்டுமென்று என் தலையில் எழுதியிருக்கிறதோ? எப்படியாவது நான் தேடும் பொருளைப் பெறுவேன் என்கிற நிச்சயம் ஒன்றிருக்குமாயின் எப்படியிருந்தபோதிலும் பெரிதல்ல; அந்த நிச்சயத்தையுங் காணோம். சீ! என்ன கஷ்டம்! இதைவிட எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுப் பேசாமல் இருந்துவிடலாமா என்று தோன்றுகிறது. இன்னும் ஒரு முறைபார்ப்போம். இந்த குருநாதனிடமிருந்து ஏதாவது அறிந்தால், முயல்வோம்; இல்லாவிடின் சுவாமியின் பாடென்று சும்மா இருந்து விடுவதே சரி. இந்தப் பயித்திய குருநாதன்தான் அவளுக்கு மருந்து கொடுத்த பழைய வைத்யன் என்று தோன்றுகிறது. எப்படி நிச்சயமாய் அறிவது? உருவத்தில் பேதமிருக்கிறது; ஸ்ரீமுகியைக் கேட்பதிற்பயனில்லை. ஹா!—இவனும் பைத்யக்காரனானான், நாம் எண்ணிய துண்மையாயினும் இவனிடமிருந்து நாம் என்ன அறியப்போகிறோம்?—

குருநாதன் வருகிறான்.

கு. எட்டாவது வீட்டிலே குரு—ஒன்பதாவது சனியோ, சரி பிடித்ததா!

சூ. வாருமையா குருநாதரே, உமக்காக நான் எத்தனை காலம் காத்திருப்பது? அப்பொழுதே வருகிறேன் என்றீரே.

கு. ஜோஸ்யம் பார்த்தேன், சற்றுப் பொறுத்துபோ என்றிருந்தது; சரி—உடனே நின்று விட்டேன்.

சூ. சரி, இப்படி உட்காரும்; உம்மைச் சில விஷயங்கள் கேட்கவேண்டும், சொல்லுகிறீரா?

கு. ஜோஸ்யமா?

சூ. ஆம், ஜோஸ்யந்தான்.

கு. ஒரு ஆரூடம் பார்க்கிறேன்.

சூ. சே! ஆரூடமும் நீரோடமும்! உட்காருமையா. உம்—உங்களுக்கு, கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்னே—திருச்சிராப்பள்ளியிலே, ஜீவகன் என்றொருவரிருந்தாரே தெரியுமா?

கு. [எழுந்திருந்து] என்ன! யார்?

சூ. ஜீவகன் என்று ஒரு வைத்யரையா? உட்காரும்.

கு. அப்பா! அதை நம்மைக் கேட்காதே—இப்பொழுதே சொன்னேன்!—வரும்! வரும்! வரும்!—இப்பொழுதே சொன்னேன்!

சூ. என்னவரும்? உட்காருங்களேயா! என்ன உடம்பு?

கு. அதெல்லா மொன்று மில்லை, நம்மைக் கேளாதே; அப்புறம் வந்து விடும்!

சூ. என்னையா இது, வைத்ய ஜீவகனைத் தெரியுமா என்றால்—

கு. ஐஐயோ! வரும்! வரும்! வரும்! சொல்லுகிறேன்! சொல்லுகிறேன்! [ஓடிப்போகப் பார்க்கிறான்.]

சூ. [அவனைப் பிடித்து நிறுத்தி] இதென்னடா பிராரத்வமாயிருக்கிறது! பைத்யம்! இப்படி வாருமையா.

கு. அப்பா! இப்பொழுதே சொன்னேன், அதை மாத்திரம் நம்மைக் கேட்காதே! வந்துவிடும் பிறகு! கேட்காதே! கேட்காதே! வந்து விடும்!

சூ. கேட்கவில்லை. உட்காருமையா—என்ன பேரிழவு!—இந்த பைத்யத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழவேண்டியதா யிருக்கிறதே!

கு. அப்பா!—வேறு எதையாவது கேள்.

சூ. எதைக் கேட்டழுவ தும்மிடம்? அது போனாற் போகிறது, ஸ்ரீமுகி, என்றொருத்தி, காளிங்கனுடைய தங்கை—

கு. ஐஐயோ! மறுபடியும் அதையே! வருது! வருது! வருது! ஐஐயோ! வருது! வருது!

சூ. எங்கையா ஓடுகிறீர்? என்ன வருகிறது? ஸ்ரீமுகியைத் தெரியுமா உமக்கு?—

கு. ஐஐயோ! என்னைக் கேளாதே! கேளாதே! விட்டுவிடு! விட்டுவிடு! வருது! வருது! வேண்டாம்! வேண்டாம்!

சூ. ஓஹோ! சந்தேகமில்லை! அப்படியா சமாசாரம்! அந்த ஸ்ரீமுகியினுடைய கற்பையழித்துச் சென்றவன் யாரென்று—

கு. ஐஐயோ! வந்து விட்டது! வந்து விட்டது! வந்து விட்டது!
[ஓடிப் போகிறான்.]

சூ. சரி! சரி! [பின் தொடர்ந்து போய்ப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு வருகிறான்.] உம்மை விடேன், உமக்குத் தெரிந்த விஷயத்தை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னாலொழிய விடேன். நீர் தான் - ஜீவகன் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. உண்மை யைக் கூறுகிறீரா என்ன?

கு. ஐஐயோ! பூட்டுது! பூட்டுது! பூட்டுது!

சூ. என்ன போய்விட்டது?—என்னடா பைத்யம்!

கு. உயிர் பூட்டுது! பூட்டுது! பூட்டுது! நான் அல்ல! நான் அல்ல! நான் அல்ல! எனக்குத் தெரியாது! எனக்குத் தெரியாது! [கீழே விழுந்து விடுகிறான்.]

சூ. சரி! சந்தேகமில்லை!—உம்—பயமுறுத்தினால் ஒன்றுமாகாது. சாந்தத்திலேயே மெல்ல அறியவேண்டும் இவனிடமிருந்து. இத்தனை காலம் காத்ததற்கு இப்பொழுதுதான் வழி புலப்படுகிறது. ஐயா, குருநாதரே, வாரும் போவோம் நாம். அதோ ராஜஸ்திரீகள் வருகிறார்கள், நாமிங்கினி இருப்பது நியாயமன்று,

கு. அப்பா! அதையெல்லாம் நம்மை யொன்றும் கேளாதே!

சூ. சே! கேட்பேனா? விளையாடினேன் வாரும்.—நம்மைப் பிடித்த சனி இதனுடன் விட்டதா, வாரும். [போகிறார்கள்.]

மற்றொரு புறமாக சத்யவதி கமலினியுடன் வருகிறாள்.

க. அம்மா, இத்தனை நேரம் புஷ்பம் பறிக்கச் சோலை யெங்கும் சுற்றியதால் களைத்திருக்கிறீர். எனக்கும் இளைப்பாயிருக்கிறது. இந்தப் பளிங்காசனத்தின்மீது சற்றுட்கார்ந்து இளைப்பாறிச் செல்வோம்.

ச. ஆம், அப்படியே செய்வோம்

க. அம்மா, முகம் என்ன வியர்க்கிறது! இதோ துடைக்கிறேன். இப்படிச் சற்று சயனித்துக் கொள்ளுங்கள் என் மடிமீது. சற்று காற்றெழ விசுறுகிறேன்.

ச. ஆ! கமலினி, இவ்வாற்றில் நீர் நிரம்பி ஓடுதல் எவ்வளவழகாயிருக்கிறது! கண்ணிற்கு என்ன குளிர்ச்சியாயிருக்கிறது!

க. ஆம், அம்மணி. சூரியனு மஸ்தமித்து விட்டான், ஆகாயத்தைப் பாருங்கள். அங்கங்கே சில நட்சத்திரங்கள் தம் தலை

வணகிய சந்திரன் ஏன் இன்னும் வரவில்லையென்று ஆச்ச ரியத்துடன் கண் கொட்டுவதுபோல் பிரகாசிக்கின்றன!— அம்மா, என்ன ஜலத்தை உற்றுப்பார்த்தவண்ணமாய் ஒரு வாறிருக்கிறீர்கள்? ஏன் உமது முகம் இதோ இருக்கும் தாமரையைப்போல் குவிந்திருக்கிறது?—ஆ! நான் என்ன ஒன்று மறியாதவள் போலக் கேட்கிறேனே; இந்த சமயத் தில் நான் அருகிலிருந்தால் சந்தோஷமா யிருக்குமா உமக்கு?

ச. என்ன விளையாடுகிறாய்?

க. ஒன்றுமில்லை, அந்தக் குவிந்த தாமரை எப்பொழுது மலரும்?

ச. சூரியன் வந்தால் மலரும்.

க. சரிதான், அவ்வண்ணமே உமது முகவாட்டம் உம்முடைய காதலன் வந்தாலல்லவோ நீங்கும்!

ச. கமலினி, என் பிராணநாதர் என்னிடம் இன்று சாயங்காலம் வருவதாகக் கூறினார்.—மறந்தேன் பார்த்தாயா? என்னை அரண்மனையிற் காணோமென்று தேடுவாரே?

பின்புறமாக சுந்தராதித்யன் மெல்லவந்து கமலினியின் கரத்திலிருந்து விசிறியை வாங்கி, தான் சத்யவதிக்கு விசிறுகிறான்.

க. தேடட்டுமே! உம்மைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விருப்பமிருந் தால் இங்கு வரட்டுமவர்; நீர் மிகவும் இளைப்படைந்திருக் கிறீர். இப்பொழுது புறப்படுவது நியாயமன்று; இன்னும் கொஞ்சநேரம் இளைப்பாறிவிட்டுப் போகலாம்.

[சுந்தராதித்யன் சைகை செய்யக் கமலினி மெல்ல போய்விடுகிறாள்]

ச. மெல்ல விசிறு; கமலினி, அது நியாயமன்று. அவருக்கு நான் கஷ்டம் கொடுக்கலாகாது. அவர் என்னைத் தேடி வருவது நியாயமன்று; நானன்றோ அவருக்கு சிரமமில்லாத படி அவரிருக்குமிடம் செல்லவேண்டும். என்கையை—நான் —[திரும்பிப்பார்த்து சுந்தராதித்யனைக் கண்டு] பிராணநாதா!

[எழுந்திருக்கிறாள்.]

சு. கண்ணே! உட்கார். உனக்கு மாத்திரம் நான் சிரமம் கொடுக் கலாமோ? நானே இங்கு வந்துவிட்டேன்.

ச. பிராணநாதா! நீரா எனக்கு விசிறிக்கொண்டிருந்தீர்? என் தோழி என்னை ஏமாற்றிச் சென்றாளே! உமக்கு நான் அறி யாது இவ்வளவுகஷ்டம் கொடுத்ததற்காக மன்னிக்கவேண்டும்

சு. இதென்ன கஷ்டம்! கரும்பு தின்னுவது கஷ்டமோ? அதற்கொரு கூலியும் வேண்டுமோ? உட்காரிப்படி.

ச. பிராணநாதா—நீர் அரண்மனைக்குப் போக வேண்டுமோ?

சு. இல்லை இல்லை. அரண்மனையி லிருப்பதைவிட இங்கு மிகவும் ரம்யமாயிருக்கிறது. இவ்வாற்றிற்கும் காற்றிற்கும் சமானமானது அங்கென்ன இருக்கிறது? உனக்கரண்மனைக்குப் போகவேண்டுமென்று விருப்பமிருந்தால் போகலாம் நாமிருவரும்.

ச. இல்லை இல்லை. உமக்கெது இஷ்டமோ அதுவே எனக்கும் இஷ்டம். இருண்டுவிட்டதே யென்று கேட்டேன்.

சு. சந்திரன் என தருகிலிருக்கும்பொழுது எனக்கென்ன இருள்?

ச. பிராணநாதா, எங்கே சந்திரன்? இன்னும் புறப்படவில்லையே?

சு. உனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் எனக்குத் தெரிகிறது.

ச. எதோ?

சு. இதோ! [அவள் முகத்தை முத்தமிட்டு]—கண்ணே! இந்த சமயத்தில் என்செவி இன்பமடைய உனதினியகுரலைக் கொண்டு ஏதாவது பாடுவாய்!

ச. பிராணநாதா, இஷ்டப்படி. உமக்கென்ன பாட்டு வேண்டும்?

சு. ஏதாவது உனக்கிஷ்டமானதைப் பாடு. [சத்யவதி பாடுகிறாள்.] நான் பெற்ற சுகமே சுகம்! இந்த சுகமே சுகம்! [அரண்மனை யுத்த பேரிகை அதிக விரைவாக அடிக்கப்படுகிறது] சத்யவதி! பொறு! இதென்ன இந்த சமயத்தில் நமது யுத்த பேரிகை முழங்குகிறது? என்னவோ விசேஷம் தெரியவில்லை!

சுகுமாரன் விரைந்து வருகிறான், அவனுக்குப் பின்பாகத் தன் தேகமுழுவதும் ரத்தம் படிந்த ஓர் ரணவீரன் வருகிறான்.

சு. என்ன! சுகுமாரா! சேரன் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்துவிட்டானே?

சுகு. ஆம்! படையெடுத்துப் பசுமலை யருகில் பாண்டியனை முறியடித்துத் திருப்பரங்குன்றத்தில் பாண்டியனை முற்றுகையிட்டிருக்கிறானாம். ஸ்வேதகேது எப்படியாவது நம்மைத் தனக்குத் துணையாகவரும்படி வேண்டியிருக்கிறான். நாம் இந்தக்ஷணம் உதவிலைலன்றித் தன் அரசு அடியுடன் அழிய வேண்டியதுதான் என்று எழுதியிருக்கிறான். இத்தூதன்

பரங்குன்றிலிருந்து பகைவர் கூட்டத்திலஞ்சாது ப்ரவேசித்துத் தப்பி இந்நிருபத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்—

சு. வல்லப சேரனுடைய செருக்கைக் கருக்கவேண்டும்! குமாரா என்ன சொல்லுகிறாய்?

சுகு. என்ன சொல்வது? உனது பிதா பாண்டியனுக்கு எப்பொழுதும் நம்மை உதவும்படி கட்டளையிட்டிருப்பதை மறந்தனையா என்ன? நாம் நமது சைன்யங்களுடன் புறப்படவேண்டியது தான்.

சு. நான் மறக்கவில்லை! இந்த க்ஷணம் புறப்படவேண்டும், குமாரா, நிச்சயந்தானே?—

சுகு. ஆம் நிச்சயந்தான்.—

சு. சரி.—நித்யானந்தா!

நித்யானந்தன் வருகிறான்.

நி. ஏன்?—

சு. நித்யானந்தா, நீ உடனே சென்று தேவரதனை நான்—

தேவரதன் வருகிறான்.

தே. அரசே! இதோ நான் வந்துவிட்டேன்.—

சு. தேவரதா! மெச்சினேன் உன்னை. வல்லபன் பாண்டியன் மீது படையெடுத்துவிட்டான் நாம் முன்னமே எண்ணியபடி. முறியடிக்கப்பட்ட பாண்டியன் நமதுதவியை நாடியிருக்கிறான். உடனே அவனுக்குதவியாகச் சென்று இவ்வல்லபன் வல்லமையை யறியவேண்டு.—

தே. சந்தோஷம்.

சு. இன்னும் அரை நாழிகைக்கெல்லாம் நமது பதினாயிரவர் ஆயுதபாணிகளாய் அரண்மனை யெதிரில் வந்து சேரும்படி நான் கட்டளையிட்டதாக—

தே. அரசே, என்னை மன்னிக்கவேண்டும். ஆராய்ச்சிமணியின் மூலமாய் இவ்விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டவுடன் நீர் இம்மாதிரியாகக் கட்டளையிடுவீரென்று நம்பி உடனே நமது பதினாயிரவரைச் சேரும்படி ஆக்யாபித்துவிட்டேன், இப்பொழுதே அநேகர் வந்து கூடிவிட்டனர்.

சு. தேவரதா! தேவரதா! மெச்சினேன், உன்னை ஒத்தவரது உதவி யெனக்கு இருக்குமளவும் எனக்கென்ன குறை? என்னை ஜெயிப்பவர் யார்?

தே. இன்னும் என்ன ஆக்கினை?

சு. உம்—சேரனது சேனை அறுபத்தாறுயிரம்—சரி—சேனாதிபதியிடம் சுகுமாரனும் நானும் கட்டளையிட்டதாகக்கூறி நாளை காலை சூரிய உதயத்தின்முன் பன்னீராயிரம் படை பாண்டிய நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட சித்தஞ்செய்யும்படி சொல். உடனே சொல்.

தே. இதோ புறப்பட்டு விட்டேன். [போகிறான்.]

சு. குமாரா, நான் சத்தியவதிக்குத் தேறுதல் சொல்லுகிறேன். நீ உடனே சென்று, பதிமூயிரவருள் ஒருவனிடம் காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற்கு ஒரு நிருபம் அனுப்பி வீராந்தகனைப் பன்னீராயிரம் சைன்யத்துடன் இன்றைக்கு மூன்றும் நாள் மதுரையண்டையில் மொட்டையரசருகில் நம்மை வந்து கூடும்படியாக நான் கட்டளை யிட்டதாகச்சொல், புறப்படு உடனே. இதோ இச்சேவகனை அழைத்துச்சென்று அவனது காயங்களுக்கெல்லாம் எண்ணெயிட்டு இவனுக்கு வேண்டிய உணவு ஔஷதத்தைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றச்சொல்.

சுகு. அம்மா, நீ அதைரியப்படாதே. சுந்தராதித்யன் சீக்கிரம் ஜெயத்துடன் ஒரு குறையுமின்றித் திரும்பி வருவான். சந்தோஷமாய் விடை கொடுத்து அனுப்பு நான் வருகிறேன்.

[ரணவீரனை அழைத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

சு. கண்ணே! சத்தியவதி! நீ மிகவும் தைரியசாலியென்றல்லவோ நினைத்தேன். இதற்கெல்லாம் நீ வருத்தப்படலாமோ? க்ஷத்ரியர்களுடைய வாழ்வும் உயிரும் இவ்வளவுதான்! ஆயினும் நான் சீக்கிரத்தில் ஒரு குறையுமின்றி வெற்றிபெற்று மீள்வேனென்று நினைக்கிறேன்.

ச. பிராணநாதா! யுத்தத்திற்கு நீர் சென்றிருக்கும்பொழுது உம்மைப்பிரிந்து நான் எப்படித் தனியாக இருப்பேன் இங்கு? என்னையும் உம்முடன் அழைத்துச் செல்லுமே!

[துக்கப்படுகிறாள்.]

சு. கண்ணே! என்ன உன்னையும் அறியாதவள்போல் உரைக்கிறாய்! யுத்தம் என்றால் இலேசா? சில தினங்கள் வெயிலின் கொடுமையைக் கருதாது காடு மலைகளையெல்லாம் கடந்து செல்லவேண்டிவரும்! நதிகள் குறுக்கு நேர்ந்தால் மழை பனியென்றும் கருதாது நீந்திச் செல்லவெண்டிவரும்! சில தினங்கள் உறக்கமின்றிப் பறக்கவேண்டிவரும்! சில தினங்கள் ஊணின்றி உலரவேண்டிவரும்! சில தினங்கள் கை ஓயாது

பகைவரைத் துண்டித்தவண்ணமா யிருக்க வேண்டி வரும்! இன்னும் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை யெல்லாம் கருதும் பொழுது என்னைப்போன்றவர்களுக்கே யுத்தமென்பது பயத்தைத் தரும்படியான தென்றால் சுகஜீவியாகிய உன்னை யொத்த பேதையர்க்கடுக்குமோ யுத்த சைன்யத்துடன் செல்லல்? வேண்டாம், என்சொற்படி இங்குதான் இரு. நான் சீக்கிரம் ஜெயித்துத் திரும்பி வருவேன்.—

ச. பிராணநாதா, உமது வார்த்தைக்குக் குறுக்குண்டோ? அப்படியே ஆகட்டும்—பிராணநாதா! என் வலது தோள் துடிக்கிறதே!

சு. கண்ணே, இச்சகுனங்களிலெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. வா நாம் போவோம் அரண்மனைக்கு. (போகிறார்கள்.)

ஜெயதேவன் விரைந்து வருகிறான்.

ஜெ. சரி! ஒன்று நிச்சயம், சத்தியவதியின் விவாகம் குறித்ததினத்தில் நிறைவேறாது. பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்! வல்லபன் நான் எழுதியவண்ணம் இன்னும் இரண்டுதினம் பொறுத்திருக்கலாகாதா! இதற்குள் அவசரம் அவனுக்கு! தீர்ந்தது, இனி அதைப்பற்றி யோசிப்பானேன்? நானும் சைன்யத்துடன் புறப்படுவதே சரி. சூரசேனனுக்கு ஏதாவது முடிவு செய்யவேண்டும். ஜீவகன் ஏதோ அவனிடம் உண்மையை உளறியிருக்கவேண்டும். ஆயினும் அவனுக்கே நான் யார் என்று தெரியாதே—எப்படி யிருந்தபோதிலும் நான் இவர்கள் மீது ஒரு கண்ணுடையவனாயிருக்க வேண்டும். சீ! இத்தனை வருடமாக நான் மறந்து ஒழிந்ததென்றிருந்த விஷயம் மறுபடியும் இந்த சமயத்தில் முளைக்க வேண்டுமா? பார்ப்போம். [போகிறான்]

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—ஒரு பாசறை. காலம்—காலை.

யுத்தபேரிகைகள் முழங்க, சோழ சைன்யங்களுடன் சுந்திராதித்யன் சுகுமாரன், ஜெயதேவன், சூரசேனன், தேவராதன், முதலியோர் வருகின்றனர். சைன்யங்கள் சுந்திராதித்யனைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன.

சு. கடல்சூழ்ந்த உலகெங்கும் சோழநாட்டின் புகழை விளங்கச்செய்த சுத்தவீரர்களே! பாரெங்கும் ஜெயப்ரதாபம் பழி

யிலாது அழியாவண்ணம் நாட்டிய, பகைவர் காணுமுது கினையுடைய பதினுயிரவரே! ஜெயப்ரதாபதேவர்த ஜயதேவ விஸ்வக்சேன அதிவீரர்களே! சுகுமார ராஜனே! நான் சொல்வதைச் சற்றுச் செவிசாய்த்துக் கேளுங்கள்! இப்பொழுதோ வல்லமையில்லா வல்லபன் கருணையின்றிக் காரணமின்றிக் கருத்தின்றிக் கவலையின்றி வயோதிகரான ஸ்வேதகேது பாண்டியன்மீது படையெடுத்திருக்கிறான். மெலிந்தார்க்குதவுதலே நம்மையொத்த சுத்த வீரர்களுக்கு மேன்மையாதலின் ஸ்வேதகேது ராஜனுக்குப் படைத்துணையாகி இந்த வல்லபன் செருக்கைக் கருக்க நாம் யுத்த சன்னத்தராய்ப் புறப்பட்டிருக்கிறோம். அதள விதள சுதள ரசாதள தலாதள மகாதள பாதாளமெனு மேழுலகும் கிடுகிடுத்து நடுநடுங்கிச் சிலிர்சிலிர்த்து ஸ்தம்பிக்கச் செய்து, அரைக்ஷணத்தில் நிர்த்தூளியாக்கவல்ல, வீர அதிவீர மகாவீர, சமரத அர்த்தரத அதிரத, சௌர்யவான்களாகிய தம்மையொத்தவர்களுக்கு நான் என்ன தைரியம்சொல்லவேண்டும்? ஆயினும் உம்முடைய அனுமதியின்மீது ஒரு வார்த்தை கூறுகிறேன். கண்ணெட்டிய தூரம் கடல்போல் கரைந்து நிற்கும் இச்சைனியத்தின்கண், எவனுக்காவது, இப்பொழுது நடக்கப்போகிற யுத்தத்தில் ஒருவேளை இறக்க வேண்டிவரினும் வருமேயென்று கிஞ்சித்தேனும் வருத்தமிருக்குமாயின், அவன் இந்தக்ஷணம் இச்சைன்யத்தைவிட்டு தன் வீட்டுக்குப் போகலாம். அப்படிப்பட்டவனுக்கு நான் மனப்பூர்வமாய் உத்தரவளிக்கிறேன். எவனொருவன் உடலபிமானம் உறவபிமானம் உயிரபிமானம் என்கிற எல்லாவபிமானங்களையும் நீத்து தேசாபிமானத்தையும் மானுபிமானத்தையும் வீராபிமானத்தையுமே மேன்மையாகக்கொண்டு, ஜெயித்தால் அழியாப்புகழ்! இறந்தால் ஈறிலாச்சுவர்க்கம்! என்று உறுதியாய் நம்பி, தன் மானத்தின் பொருட்டும், தன் வீரத்தின் பொருட்டும், தன் உறவினர் பொருட்டும், முடிவில் தன் ஈசன் பொருட்டும், யுத்தம் புரிகிறதாக எண்ணி, ஊக்கமுள்ள மனத்தினனாய், தளராத தாளாண்மையனாய், மடியில்லா மாண்பினனாய், இப்பொழுது நடக்கப்போகிற யுத்தத்தை மேற்கொள்ள விருப்பமுறுகிறானோ அவன், என்னுடன் வரட்டும். இன்னொருவார்த்தை;

உங்களைப்போலவே தங்களுயிரையும் இந்த யுத்தத்தில் விடுவதற்கு ஸித்தமாயிருக்கின்றனர் சுகுமார சுந்தராதித்யர்கள் என்று உறுதியாய் நம்புங்கள். வீரர்களே! அதோ ஆற்றிற்கப்புறம் இருக்கின்றனர் நம்பகைவர்--இனிக்காலதாமஸம் செய்யலாகாது. நமது மீசையை முறுக்கி, வல்லபன் செருக்கைக்கருக்கி, உலகெலாம் புகழைப்பெருக்கி, பகைவரை உருக்கச்செல்வோம்! மரித்தால் சுவர்க்கம்! ஜெயித்தால் ஜெயம்! சுத்தவீரர்களே! பதினுயிரவரே! தேவரதஜெயதேவ விஸ்வக்ஸேன ஜெயப்ரதாபத்தலைவர்களே! சுகுமார ராஜனே! ஈசனருளால் நாம் பகைவரை ஜெயிப்போமாக! (ஜெயகோஷம்) ஸ்வேதகேது ராஜனைக் காப்பாற்றுவோ (ஜெயகோஷம்) சோழநாட்டின் மகிமை உலகெங்கும் பரவுமாக! (ஜெயகோஷம்) நம்முடைய மனைவி மக்கள் பொருட்டும் நம்முடைய உற்றார் உறவினர் பொருட்டும் நம்முடைய தேசத்தின் பொருட்டும் நம்முடைய அரசின் பொருட்டும் நம்முடைய வீரதீரத்தின் பொருட்டும் நம்முடைய தர்மத்தின் பொருட்டும் யுத்தத்திற்குச் செல்கிறபடியால் நம்மை சுவாமி காப்பாற்றுவாராக! ஜெய!

[எல்லோரும் ஜெயகோஷத்துடன் போகிறார்கள்.]

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—திருப்பரங்குன்றக் கோட்டைமதில். **காலம்**—சாயுங்காலம். **மனோரமா** ஆண் உடையில் கொத்தளத்தின்மீது தோற்றுகிறாள்.

ம. ஐயோ! இவ்வளவு உயர்ந்த மதிற் சுவரினின்றும் கீழே நாம் எப்படி இறங்குவது? அஸாத்தியம்! ஆடவருடைய உடையைப் பூண்டால் அவரது மனோதிடமும் வந்துவிடுமோ? ஈசனே! ஈசனே! பெண்ணாய்ப் பிறப்பதின் கஷ்டம் இதுதான்! ஐயோ! நான் பகைவர் கையில் எப்படியும் அகப்படவேண்டியதுதான்! இன்றைப்பொழுது கழிவதற்குமுன் எப்படியும் அவர்கள் கோட்டைக்குட் பிரவேசித்து விடுவார்கள். இனி எட்டுநாளாக ஊணுறக்கமின்றி வருந்தும் நமது சிறுபடையால் அவர்களைத் தடுப்பது கடினம். சரி, அப்படி மிஞ்சிவிட்டால் பகைவர் கையிற் படுவதைவிட நமதுயிரை விடுவதே நிச்சயம். இப்படியும் இருக்கவேண்டுமா என்

கதி! பிதாவின் கதியும் என்னவாயிற்றோ தெரியவில்லை. மதுரையையும் முற்றுகையிட்டிருக்கிறார்கள். வயோதிகராகிய அவரால் என்னமுடியப்போகிறது? அவரும் இறந்து நானும் இறக்கவேண்டியது தான்! [தூரத்தில் யுத்த முழக்கமுண்டாகிறது.] ஆ! இதென்ன கிழக்குப்புறம் யுத்த கோஷம் கேட்கிறது. ஆ! ஏதோ சைன்யங்கள் அப்புறமிருந்து கோட்டையை நோக்கி வருகின்றன! நமது பகைவரோ துணைவரோ?—வேறு உடை உடுத்திருக்கின்றனர்—துணைவர்தான்! துணைவர்தான்!—அதோ சேர சையன்யங்கள் அவர்களை எதிர்க்கச் செல்கின்றனர்! சந்தேகமில்லை! சந்தேகமில்லை! ஐயோ இன்னும் அரை க்ஷணத்தில் இருதிறத்தாரும் கைகலக்கப் போகின்றனரே! ஐயோ! எத்தனைபெயர் மாளப்போகின்றனர் இன்னும் அரை நொடியில்! ஈசனே! ஈசனே! இதையும் நான் கண்டு சகிக்கவேண்டுமோ? [இரண்டுபுறமும் தூரத்தில் யுத்தமுழக்கமுண்டாகிறது.] ஐயோ! யுத்தம் எப்படி நடக்கிறதென்று நான் பார்க்க வேண்டும்! ஐயோ! எனக்கொன்றும் தெரியவில்லையே! இருதிறத்தாரும் பொழியும் சரமாரியானது என் கண்ணிற்கொன்றும் புலப்படாவண்ணம் மறைக்கிறதே!—அதோ ஓடுகிறார்கள்! ஓடுகிறார்கள்!—துரத்துகிறார்கள்! துரத்துகிறார்கள்! சேர சேனை ஓடுகிறது! நமதே ஜெயம் நமதே ஜெயம்! ஈசனே! ஈசனே!—அதோ மீனக்கொடி தெரிகிறது! நமக்குதவியாக வருபவர்கள் சோழநாட்டாரா யிருக்கவேண்டும்! ஈசனே! ஈசனே! அவர்களுக்கே ஜெயம் கொடுப்பாயாக! —சந்தேகமில்லை! சந்தேகமில்லை! அதோ சோழ சைன்யத்தின் முன்னணியின் முனையில் வரும்படியான சுத்தவீரன் முன்னிற்கமாட்டாமல் எப்பக்கமும் சேரர்கள் ஓடுகின்றனர் ஓடுகின்றனர்! இம்மஹாபுருஷனது வீரமே வீரம்! இவர் யரோ தெரியவில்லை; இவர் ஒருவர் முன்பாக நிற்கவாற்றாமல் சேர சைன்யமானது யுகாந்தத்திலெழும் காற்றின்முன் சருகெனப் பறக்கிறதே! வஜ்ரகவசம் பூண்ட திடகாத்ர மேனியுடன் யானைக்கூட்டத்தில் பாயும் சிங்கம் போல் தாவிவரும் இவரைப் பார்க்கப்பார்க்க எனக்கு என்ன உற்சாகங் கொடுக்கிறது! இவரை விட்டு என் கண்களைப் பெயர்க்க முடியவில்லையே! ஈசனே! ஈசனே! இவ

ருக்கு ஓரபாயமும் நேராது ஜெயங்கொடுத்து விரைவில் என்னை வந்து காப்பாற்றும்படிச் செய்வாயாக! இதோ வருகிறார்! வருகிறார்! பகைவரைத் துரத்திக்கொண்டு! இதோ வந்துவிட்டார்! வந்துவிட்டார்! [அருகில் இரண்டு புறமும் யுத்த கோஷமுண்டாகிறது.] ஐயோ! இதென்ன இப்புறம் சப்தம்? ஆ! சோழசைன்யங்கள் நமது கோட்டைக்குட் பிரவேசிக்கு முன் சேரர்கள் நம்மைக்கைப்பற்றி விடுவார்களே! இதோ வந்து விட்டார்கள்! ஐயோ! கோட்டையின் கீழ்வாயில் பூட்டியிருக்கிறதே!

சேர சைனியங்களைத் துரத்திக்கொண்டு சுந்தராதித்யன் தனியாய் வருகிறான். சற்றப்புறம் நித்தியானந்தன் சூரசேனன் பதினுயிரவர் முதலியோர் ஜெயகோஷத்துடன் வருகிறார்கள்.

ம. மஹாபுருஷா! மஹாபுருஷா! என்னைக் காப்பாற்றும்! சேர சைன்யங்கள் இதோ வந்துவிட்டன வந்துவிட்டன!

சு. அதுயார்? ஐயோ பாவம்! தனியாயகப்பட்டான்! அஞ்சாதே! இதோ வந்துவிட்டேன்! நித்யானந்தா! நான் போகிறேன். நீங்கள் இக்கதவைப் பெயர்த்துக்கொண்டு வந்து சேருங்கள்!

[மதிலின் மீது தாவி ஏறி மனோரமாவின் பக்கலில் போகிறான்.]
சேரப்பஞ்சைகளே! ஒரு சிறுபிள்ளையை எதிர்க்க இத்தனை பெயரா? வாருங்கள் சொல்லுகிறேன்!

[எதிர்த்துவரும் சேர வீரர்களைச் செந்தூக்காய்த்தூக்கி அகழில்போடுகிறான். மனோரமா அவன் கரத்தில் மூர்ச்சையாக அவளணிந்திருந்த தலைக்கவசம் விழவே, பெண்ணென வறிகிறான்.]
ஆ! நித்யாநந்தா! சீக்கிரம் சீக்கிரம்!

நித்யாநந்தன் கதவைப் பெயர்த்துக் கொண்டு கோட்டைக்குள் சோழ சைன்யத்துடன் ப்ரவேசிக்கிறான். சூரசேனனும் விரைந்தோடி வருகிறான். குழப்பத்தில் கறுப்புக் கவசமணிந்த ஜெயதேவன் பதுங்கி வந்து சுந்தராதித்யன் முதுகில் வெட்ட அவன் இடது தோளின் மீது காயம் படுகிறது. ஜெயதேவன் கரந்து மறைகிறான்.

சூ. பேடி! பேடி! அகப்பட்டாய் நீ!

[ஜெயதேவனைப் பின் தொடர்கிறான்.]

நி. ரத்தம்! போம், பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

சு. நித்யாநந்தா இங்கு தான் நில்! இதோ வந்துவிட்டேன்.

[மனோரமாவை தூக்கிக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்து]

படைகளே! அஞ்சாதீர் அதோ தேவரதனும் வந்துவிட்டான். அவன் ஜெயபேரிகை முழங்குகிறது! [போகிறான்.]

[சோழ சைன்யங்கள் ஜெயவிஜயீபவ! என்று ஆரவாரித்துக்கொண்டு கோட்டையின்மீது ஏறுகின்றனர்.]

நி. சேரப்பஞ்சைகளே வாருங்கள்! வாருங்கள்! ஸ்நானம் செய்விக்கிறேன்!

[சேரவீரர்களை ஒருவன்பின் ஒருவனாகத் தூக்கி அகழில் எறிகிறான்.]

சோ. சை. ஜெயம்! ஜெயம்! தேவரதர் அதோ வருகிறார்!

தேவரதன் பதினாயிரவருடன் வருகிறான்.

தே. நித்யானந்தா! மஹாராஜா எங்கே?

நி. பாசறையில்.

தே. என்ன! ஏதாவது காயம் பட்டதா என்ன?

நி. பின்புறம்—கள்வன் குத்தினான்—கொஞ்சம் பட்டது.

தே. பிறகு ஏன் பாசறைக்குச் சென்றார்?

நி. உம்—ஆண் உடையிலிருந்த பெண்ணைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்—சத்!

தே. சரி ராஜகுமாரத்தியாயிருக்கவேண்டும்! சந்தோஷம். சேவகர்களே! ஜெயம் நம்முடையதாய் விட்டது! திரைராஜ ஸிம்மருடைய கீர்த்தி உலகமெங்கும் பரவி நிலைபெற்றிருக்குமாக! [சைன்யங்கள் ஜெயகோஷம் செய்கின்றன.] சோழநாட்டின் மகிமை உலகெங்கும் பரவுக! [ஜெய கோஷம்.] நமது பகைவரெல்லாம் ஹதமாவாராக! [ஜெய கோஷம்.] நன்றாய் இருட்டிப்போவதன் முன் ஒருவன் அம்மதிலின் மீதேறி நம்முடைய வெற்றிக்கொடியை நாட்டுக. பிறகுஎல்லோரும் பாசறைக்கு வந்து சேருங்கள். இரவு காவல் காக்கவேண்டிய முறையை அப்புறம் சொல்லுகிறேன். நான் ராஜ ஸிம்மரிடம் போய்வருகிறேன். ஜாக்கிரதை! [போகிறான்.]

[கொடியை நாட்டி விட்டு சைன்யங்கள் ஆரவாரத்துடன் போகின்றனர். நித்யாநந்தன் மாத்திரம் நிற்கிறான். இருட்டிப்போகிறது.]

சூரசேனன் காயம் பட்ட கையுடன் மெல்லவருகிறான்.

சூ. சரி, எங்கேயோ மாண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப் பைத்யத்தை யுத்தத்திற்கு யார் வரச்சொன்னது? அப்பொழுதே வேண்டாமென்றேன். அந்த ஜெயதேவரல்லவோ வேடிக்கைக் கென்று அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். இந்த இருட்டில்எங்கென்று தேடுவது? [ரணகளத்தில் தேடுகிறான்.]

நி. [மதிலின் மீதிருந்து.] யார் அது ?

சூ. நித்யாநந்தா !

நி. ஆம். நீ யார் ?

சூ. சூரசேனன்.

நி. என்ன செய்கிறாய் ?

சூ. இந்தப் பைத்தியம் குருநாதரைத் தேடுகிறேன். நீ எங்கே யாவது பார்த்தாயா ?

நி. அங்குதான் கிடக்கிறான் பார்.

சூ. ஐயோ பாபம் !—நீ என்ன செய்கிறாய் அங்கே ?

நி. அப்பம் தின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

சூ. என்ன ! அப்பமா ?

நி. ஆம் பசிக்கிறது.

சூ. இங்கே இருப்பானேன் ? பாசறைக்குச் சென்று நன்றாய்ப் புசித்துறங்குகிறது தானே ?

நி. இருக்கச்சொன்னார்.

சூ. யார் ? மஹாராஜாவா ?

நி. ஆம்.

சூ. சரி ! ஆனால் உன்னை யானைகட்டியிழுத்தாலும் நீ நகரமாட்டாய்-இந்தப் பைத்தியத்தின் உடலையாவது பார்த்துவிட்டுப் போவோம். [தேடுகிறான்] ஆ ! இதோ கிடக்கிறான் ! ஐயோ பாபம் ! நீயும் படுகளத்திற்கு வரவேண்டுமா ? சரி யார் விதி யாரைவிட்டது !

கு. [பிணக்குவியலிலிருந்து] சரி ! ஒருவரையும் விடவில்லை.

சூ. ஆ ! யார் பேசினது ? குருநாதரே ! உயிருடன் இருக்கிறீரா ?

கு. இல்லை இல்லையப்பா ! இறந்து விட்டேன் ! சரி—

சூ. இதிலும் பைத்யமா ? எழுந்திருமையா ! எங்கேயாவது காயம் பட்டிருக்கிறதா ?—இதோ ரத்தம் பெருகுகிறதே !

கு. நான் இறந்துவிட்டேன் !

சூ. சீ ! விளையாடாதீர் ! இறந்து விட்டேன் என்று கூவிக் கொண்டு இதோ உயிருடன் இருக்கிறீரே !

கு. உயிருடன் இல்லையப்பா, எங்கே உயிர் ? நான் இறந்துபோக வில்லையென்று, சரி, என்னமாய்த் தெரியும் ?

சு. இதென்னடா சனியனுயிருக்கிறது! சற்று எழுந்திருமையா இந்த ரணத்தைக் கட்டுகிறேன்.

கு. நான் உயிரோடிருக்கிறேன் என்று, சரி—ரூபித்தால் எழுந் திருக்கிறேன்.

சு. இதோ ரூபிக்கின்றேன். [காலில் நன்ருய்க் கிள்ளுகிருன்.]
இப்பொழுதாவது உயிருடன் இருக்கிறதாகப் புலப்படுகிற தா?

கு. சரி கொஞ்சம் தெரிகிறது, இன்னும் சரியாக ஜோஸ்யம் பார்த்தால் தெரியும். [கணக்குப் பார்க்கிருன்.]

சு. [காயத்தைக் காட்டி .என்ன ஆச்சரியம்! இந்த காயமும் மஹா ராஜாவுக்கும் எனக்கும் பட்டிருப்பதைப்போலவே பின் புற மாகப் பட்டிருக்கிறது! அதே ஆயுதத்தால் உண்டான வடு வைப் போலிருக்கிறது. எங்களிருவரையும் பின்புறமாக இருந்து குத்தின துஷ்டனே இதையும் செய்திருக்கவேண் டும். சீ! அவனை நமது கையினின்றும் தப்பவிட்டோமே! அவன் இன்னனென்ருவது அறியாமற் போனேம். கருப்புக் கவசமணிந்து முகத்தை மூடியிருந்தான்!

நி: யார் அங்கே வளவளவென்று பேசி என் நித்திரையைக் கெடுப்பது?

சு. இல்லையப்பா! நீ கோபித்துக் கொள்ளாதே. மஹாராஜாவுக் குக் கோபம் வந்தாலும் பெரிதல்ல, உனக்குக் கோபம் வந்தால் தீர்ந்தது! இதோ நாங்கள் போய்விட்டோம். வாருமையா குருநாதரே.

கு ஐயோ பாவம்! எத்தனை பெயர் செத்துக்கிடக்கின்றனர்! சரி, ஆண்டாண்டு தோறு மழுதுபுரண்டாலும் மாண் டோர் வருவரோ மாநிலத்தீர்"—ஆதலால்—

சு. ஓதாமல்—

கு. "ஓதாமல் ஒருநாளுமிருக்க வேண்டா" என்று சொல்லியி ருக்கிருர்கள் பெரியோர்கள். சரி!—நாம் என்ன செய்ய லாம்?

சு. வீட்டுக்குப் போகலாம்! வாரும். [இருவரும் போகிருர்கள்.]

சுந்திராதித்யன் மற்றொருபுறமாகத் தேடிக்கொண்டு வருகிருன்.

சு சீ! இந்தக் கருக்கிருட்டில் அம்மோதிரத்தை எங்கென்று தேடிக் கண்டு பிடிக்கப் போகிறேம்?—களம் என்ன சந்தடி யற்றிருக்கிறது! சற்று முன்பாக யுத்தபேரிகை முதலிய

வற்றின் கோஷமும், ஜெயசங்கத்தின் முழக்கமும், எக்காளத்தின் ஒலியும், வெற்றிவீரருடைய ஆரவாரிப்பும், இறப்பவர்களின் கூச்குரலும், எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து கடலொலியென ஒலித்த இப்போர்க்களம் இப்பொழுது என்ன நிசப்தமாயிருக்கிறது! இறந்து கிடக்கும் இச்சேவர்களெல்லாம் இரவில் உறங்குகின்றூற் போலிருக்கின்றனர். ஐயோ! ஆங்காங்கு கும்பல் கும்பலாய் இறந்துகிடக்கும் இவ்வளவு வீரர்களும், இன்று காலே, இப்பொழுது நானிருப்பதைப் போல் உயிருடன் இருந்தவர்கள் தானே! இப்பொழுதென்னவாயிருக்கின்றனர்? அவர்களது கோரிக்கைகளும், வீரமும், அட்டகாசமும் எல்லாம் எங்கே போயது? என்னவாயது? ஈதாகும் உலகவாழ்வு!—நாம் இதைப்பற்றி வருத்தப் படுவானேன்? உலகத்தியல்பிது! நானிவர்களுக்காக இப்பொழுது வருந்துவதுபோல் காலம்வரின் எனக்காக மற்றவர் வருந்தப் போகின்றனர்! சீ! என்ன உலகம்! என்ன வாழ்வு! என்ன மாந்தர்!—உம்! நமது வேலையை நாம் பார்ப்போம்—சுண்டு விரலிலணியும் மோதிரம் இப்பொழுதென் கண்ணிற்கு எங்கென்று புலப்படும்? என்ன மதிஹீனன்! ராஜகுமாரி கேட்டதற்கு எப்படியாவது அதைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதாகக் கூறிவிட்டு வந்தேனே, அவள் இப்பொழுது போகவேண்டாமென்று தடுத்ததையும் கேளாமல்!—யார் குறட்டைவிட்டுத் தூங்குவதிங்கு? நித்யாநந்தா?

நி. ஆம்.

சு. இங்கென்ன செய்கிறூய்?

நி. தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

சு. இங்கு யார் உன்னே உறங்கச் சொன்னது?

நி. இங்கே யிருக்கும்படி கட்டளே யிட்டீர்கள்.

சு. கெட்டிக்காரன்! இப்படிவா! நித்யானந்தா, நீ தான் சரியான ஆள். இங்கே ஒரு மோதிரம் விழுந்து கிடக்கவேண்டும்; அதைத் தேடிப்பார்.

நி. வெள்ளேக்கல் மோதிரமா?

சு. ஆம் ஆம்! அதைப் பார்த்தாயா?

நி. மூலேயில் படுக்கப் போகும் பொழுது முதுகில் உறுத்தியது. எடுத்து அந்தப் பக்கம் எறிந்தேன்.

சு. கெட்டிக்காரன், எதோ? [மோதிரத்தைக் கண்டெடுக்கிறான்.] அம்மட்டும் கிடைத்ததே!

கி. நான் வருவதா இருப்பதா?

சு. வாவா! [இருவரும் போகிறார்கள்.]

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்:—மதுரை அரண்மனை நந்தன வனத்தில் ஒரு மண்டபம்.

காலம் - பகல்.

சுந்தராதித்யன் ஒரு ஊஞ்சலின்மீது உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். **நித்யாநந்தன்** அதன் கீழே படுத் துறங்குகிறான். **மனோரமா விசாலினியுடன்** மருந்து முதலியன எடுத்துக்கொண்டு வருகிறாள்.

ம. தோழி, எங்கிருப்பதாகக் கூறினாய்?

வி. அதோ, அம்மஞ்சத்தின் மீது படுத்திருக்கிறார்; உறங்குகின்றார் போலிருக்கிறது.

ம. ஐயோ! இங்கு வெளியிலிருப்பது நல்லதல்லவே, குளிர்ந்த காற்று காயத்தின் மீது படலாகாதே! எழுப்புவோமா?

வி. ஆம், எழுப்பும்; புதிய ஔஷதமிடும் காலமும் நெருங்கி விட்டது.

ம. எப்படி எழுப்புவதிவரை?

வி. இதோ நித்யாநந்தர் படுத்திருக்கிறார், அவரை எழுப்பி ராஜாவை எழுப்பச்சொல்லவா?

ம. வேண்டாம். சற்று பொறுப்போம். அவராக நித்திரை நீங்கி எழுந்திருக்கட்டும், நாம் ஏன் அதைக்கலைக்க வேண்டும்? அலுப்படைந்த உடம்பின் இளைப்பை நித்திரையைப் போல் எதுவும் தீர்க்காது.

வி. அப்படியே செய்வோம்.

ம. தோழி, நமக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் நம்முடன் கொண்டு வந்தோமா ஏதாவது மறந்து விட்டோமா பார்—பனிநீர் எங்கே?

வி. அம்மணி, அதைக் கொண்டுவர மறந்தேன். உம்முடைய அறையில் வைத்துவிட்டு வந்தேன். இதோ போய் சீக்கிரம் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன். [போகிறாள்]

ம. நாழிகை கழித்துவந்தாலும் எனக்கிஷ்டந்தான்!—அயர்ந்து நித்திரை செய்கிருர்; என் பாக்யமே பாக்யம்! கொஞ்ச காலத்திற்குமுன் நம்மீது படையெடுத்து வந்ததற்காகச் சேரனைப்பழித்தேன். சீ! அது தவறு. அவனை நான் துதிக்கவேண்டும். அவனுலன்ருே நான் இம்மஹா புருஷனைக் காணும்படி நேரிட்டது; இவரைப்பற்றி நான் முன்பே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், ஆயினும் நேரிற் காணும்படி நேரிட்டது இதனுலல்லவா? ஆ! நான் உலகில் கிடைக்கா தெனக் கருதிய பொருளைக் கிடைக்கப் பெற்றேன்! அநங்கனை வென்ற அழகும், விஜயனை வென்ற வீரமும், சேடனை வென்ற சிறந்த புத்தியும், இவ்வாறு மற்றெந்த ஆடவனிடம் ஒருங்கு கூடியிருக்கப் போகிறது? நான் இப்படிப்பட்ட புருஷன் வாய்த்தா லொழிய விவாகம் புரிவதில்லை யென்றிருந்ததற்கு, நான் எண்ணியதினும் பதின் மடங்கதிகமான தேஜஸும், சௌர்யமும், விவேகமும் வாய்ந்த சீமான் கிடைத்தது என் பூர்வ புண்ய வசமன்ருே? சீ! இவரையே நான் விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டும்! இவரே எனக்குத் தக்க கணவன்! இவரது குண முதலியவற்றை நன்ருயறியாமுன்னமே, இவரை அன்று யுத்தகளத்தில் தூரத்தில்கண்ட தக்ஷணமே இவர் என் மனத்தைக் கவர்ந்தனர். அப்பொழுது நானிவர் மீது கொண்ட காதல், இவருடைய குணமுதலியவற்றை நான் நன்ருய் அறிந்தபின் மேலும் மேலும் விர்த்திபாகியே வருகிறது. மனமே அதைரியப்படாதே! இவரையே மணம் புரிவாய், இல்லாவிடின் எவரையும் மணம் புரியாய்!—

விமலினி பனிநீர்க் குவளையை எடுத்துக்கொண்டு வருகிருள்.

வி. அம்மா, இதோ கொண்டு வந்து விட்டேன். தேடிக்கண்டு பிடிக்கச் சற்று நேரமாயது, மன்னிக்கவேண்டும்,

ம. சரிதான்; இன்னும் எழுந்திருக்க வில்லையே, நாம் என்ன செய்வது?

வி. நேரமாய் விட்டதே, பதினைந்து நாழிகை இராதா இப்பொழுது?

நி. [எழுந்திருந்து.] நித்திரை கலையவேண்டும், பதினைந்து நாழிகை ஆயது.

சு. [விழித்து.] ஆம், இதோ எழுந்துவிட்டேன்-ராஜகுமாரி!

எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தாற் போலிருக்கிறதே! மன்னிக்கவேண்டும். உட்காருவாய்— நித்யாநந்தா!

[நித்தியாநந்தன் போகிறான்.]

ம. ராஜகுமாரா, உம்மை முன்பே கேட்க வேண்டு மென்றிருந் தேன். இந்த ஆள் எப்படி நீர் வாய்திறந்து கூறுமுன் உமது பணிவிடைகளை யெல்லாம் செய்து வருகிறான்?

சு. ஹா ஹா!—என் கண்களை நோக்கும் பொழுது என் மனக்கருத்தை அறிகிறான் அவன்!

ம. அந்தச் சக்தி எனக்கு மிருக்குமாயின்—

சு. இருக்குமாயின், என்ன?

ம. ஒன்றுமில்லை, எவ்வளவு சந்தோஷ முள்ளவளா யிருப் பேன் என்று கூறவந்தேன். தோழி, நேரமாய்விட்டது. ஔஷத முதலியவற்றை அருகிற் கொண்டுவா. திரைராஜ ஸிம்மரே, இன்று ரணத்தை சீக்கிரத்தில் ஆற்றும்படியான புதிய ஔஷத மொன்று கொண்டு வந்திருக்கிறேன்—

சு. என்ன, ஆகாயத்தாமரை பஸ்பமோ?

ம. அது எப்படித் தெரிந்தது உமக்கு?

சு. பார்க்கும் பொழுதே தெரியாதா?

ம. ராஜகுமாரா, உமக்கிவ்வுலகில் தெரியாத தென்பது ஒன் றில்லை போலிருக்கிறதே! எதையும் நான் கூறுமுன் அறிந்துவிடுகிறீர்!—இதோ சற்று இப்படி உமது கரத்தைக் கொடும். [காயத்தைக் கட்டுகிறாள்.]

சு. ராஜகுமாரி, இப்படிப்பட்ட வைத்யன் எனக்குதவுவதானால் நான் தினம் யுத்தத்தில் காயம் பெற சுவாமி அனுக்ரகிப்ப ராக!

ம. அம்மாதிரியாகத்தான் நானும் சற்று முன்பாக நினைத்தேன். உம்மை யொத்த மஹாபுருஷன் வந்து காப்பாற்றுவதனால் தினமொரு சேரன் வந்து எம்மை முற்றுகை போடலாகா தாவென்று!

சு. ராஜகுமாரி, தாமரை யனைய உன் கரமானது இக்கஷ்டமான தொழிலைச் செய்யும்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தன்று. அதை யேன் வருத்துகிறாய்? அதோ சிவப்புற்றதுபார்! உனக் கேன் இவ்வளவுகஷ்டம்? நான் கட்டிக் கொள்ளுகிறேன், இல்லாவிடின் அதோ நிற்கும் உன் தோழியைக் கட்டச் சொல்.

ம. ராஜசிம்மரே, என்னையன்றி வேருெரு ஸ்திரியையும் உம் மைத்தீண்ட விடமாட்டேன்—உம்—ராஜகுமாரா, உம்மை நான் சாதாரணமாக எப்பெயரிட்டழைப்ப தென்று எனக்கு சந்தேகமாயிருக்கிறது, திரைராஜசிம்ம ரென்றழைப்பதா? அல்லது சாதாரணமாக ராஜகுமாரா என்றழைப்பதா? எப்படி அழைப்பது?

சு. உனக் கெப்படி இஷ்டமோ அப்படி அழை.

ம. என்னிஷ்டப்படியா அழைக்கச் சொல்லுகிறீர்?

சு. ஆம்.

ம. என்னிஷ்டப்படி அழைப்பதா?

சு. அழை.

ம. நன்ருய் யோசித்துக் கூறும். பிறகு உமக்குக் கஷ்டமாய் முடியப்போகிறது.

சு. நன்ருய் யோசித்தே கூறினேன். என்ன வென்று அழைக்க உனக்கிஷ்டம்?

ம. சொல்லவா?

சு. சொல்.

ம. இப்பொழுது சொல்ல மாட்டேன்.

சு. பிறகு எப்பொழுது சொல்லுவாய்?

ம. உம்—காலம் வரும் பொழுது சொல்லுவேன்.— அதிருக் கட்டும்—

சு. அதிருக்கட்டும், உன்னை நான் எப்படியழைப்பது?

ம. என்னையா? என்னிஷ்டப்படி அழைக்கவேண்டும்!

சு. உன்னிஷ்டப்படியா! இதென்ன நியாயம்? உன்னிஷ்டப் படிக்கு என்னை நீ அழைத்தால், என்னிஷ்டப்படி நான் உன்னை அழைக்க வேண்டாமா?

ம. உம் உம்! என்னிஷ்டப்படித்தான் அழைக்க வேண்டும். இதுதான் கா—பெண்களுடைய நியாயம்!

சு. சரி, அப்படித்தா னிருக்கட்டும். உன்னிஷ்டமென்ன?

ம. அதையும் கூறமாட்டேன். எல்லா விஷயங்களையும் அறிய வல்லமை யுடைய உமக்கு இது தெரியாவிட்டால் நான் சொல்லமாட்டேன்.—இவ்விளையாட் டெல்லாம் போனுற் போகட்டும், எப்பொழுது நீர் உமது தேசத்துக்குப்போகப் போகிறீர்?

ம. நீ எப்பொழுது போகச் சொல்லுகிருய்?

சு. என்னைக்கேளாதீர்.

சு. ஏன் ?

ம. என்னைக் கேட்டால்—எப்பொழுதும் இங்கேயே—உம்—இதென்ன நியாயம் ராஜகுமாரா? நான் உம்மைக்கேட்டால் என்னை நீர் திருப்பிக் கேட்கிறீரே ? நான் கேட்டதற்கு முதலில் பதில் சொல்லும். பிறகு சொல்லுகிறேன்.

சு. நாளை காலையில் புறப்பட்டுப்போக உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

ம. ராஜகுமாரா, அப்படி யொருகாலும் செய்யலாகாது—இன்னும் உமது ரணம் ஆறவேயில்லை. இதற்குள் புறப்படுவதாவது? நான் ஒருகாலும் உத்தரவளிக்க மாட்டேன்.

சு. இல்லை ராஜகுமாரி, நான் கட்டாயமாய்ப் போகவேண்டும்.

ம. எப்படிப் போகிறீரோ பார்க்கலாம். இதோ பிதா வருகிறார் அவருடன் சொல்லுகிறேன்.

ஸ்வேதகேது, சுதுமாரன், ஜெயதேவன், சூரசேனன், துருநாதன், தேவரதன், வேலையாட்கள், வருகிறார்கள்.

ஸ். ராஜசிம்மரே, எழுந்திருக்கவேண்டாம், எழுந்திருக்க வேண்டாம். நீர் இந்த மரியாதைகளை யெல்லாம் இப்பொழுது பார்க்கவேண்டாம். உமது காயம் எப்படியிருக்கிறது ? ஸ்வஸ்தமாயிருக்கிறதா ?

சு. மஹாராஜா, கேட்கவும் வேண்டுமோ ? உமது புத்திரியிற் சிறந்த புத்ரி வைத்யஞ்செய்ய ஆறுதகாயமும் உண்டோ ? சற்றேறக்குறைய எல்லாம் ஆறிவிட்டது.

ம. இல்லை, இல்லை, அண்ணா, இப்பொழுதுதான் ஆறிவருகிறது, இன்னும் நன்றாய் ஸ்வஸ்தமாக ஒருவாரம் பிடிக்கும். இதற்குள்ளாக இவர் தனது நாட்டிற்குச் செல்லவேண்டுமாம் நாளைக்காலையில்.

ஸ். அதெப்படிச் செல்லலாம்? நன்றாய் ஸ்வஸ்தமானபிறகுதான் போக வேண்டும்.

ம. அதைத்தான் நானும் கூறினேன், நீர் இப்பொழுது போக விடையளிக்காதீர்.

சு. மஹாராஜா, என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நான் ஒரு முக்யமான விஷயமாய் நாளைக்காலை ஊருக்குப் போகவேண்டும்.

ஸ். என்ன முக்கியமான விஷயமாயிருந்தாலும் நான் விடை தரமாட்டேன். பிறகு என்னை அயல் நாட்டரசரெல்லாம் இகழ

வார்கள். நீர் எனக்குச் செய்த பேருதவிக்குத்தக்க கைம் மாறு செய்யாமல் அனுப்பிவிடுவது நியாயமன்று.

ஜே. ஆம் ஆம் உண்மையே!

ம. அன்றியும் நம் பொருட்டு இந்த காயம் இவருக்குப் பட்டமையால் அதை ஸ்வஸ்தப்படுத்தி யனுப்புவது நமது கடனாகும்.

சு. இல்லை—நான் போகவேண்டும்.

ஜே. என்ன அவ்வளவு முக்கியமான காரணம்?

சுகு. ஆம் சுந்தரா, இப்பொழுது சீக்கிரத்திற் போகவேண்டிய அவசியம் ஒன்றும் இல்லையே; இவர்கள் இவ்வளவு மன்றாடிக் கேட்கும்பொழுது நாம் போவது சரியன்று. இன்னும் சில தினங்கள் இங்கிருந்து பிறகு செல்வோம்; என் வார்த்தையைத் தடுக்காதே.

சு. சரி—குமாரா, உனக்கு மிஷ்டமானல் பிறகு நான் என்ன சொல்வது?

சூ. இவ்வளவு கஷ்ட மென்ன? போகலாமா வேண்டாமா வென்று நம்முடைய ஜோஸ்யரைக் கேட்டால் சொல்லிவிடுகிறார். என்னையா சொல்லுகிறீர், போகலாமா போகலாகாதா?

கு. போகக்கூடாது.

சூ. ஏன்?

கு. சரி, நாளைக்கு வாரசூலை!

சூ. ஓகோ!

கு. அதல்லாமல் கிர்த்திகை!

சூ. உம்!—

கு. அதல்லாமல் சரி—காலை ராகுகாலம்—அதல்லாமல்—

சூ. அறஞ்செய—

கு. அறஞ்செய விரும்பு!

சூ. அப்புறம்?

கு. "ஆறுவதுசினம், இயல்வது கரவேல், ஈவது விலக்கேல்' இன்னும் இப்படி போகுது.

சூ. இன்னும் நிரம்பதூரம் போகுது, தாங்கள் அதனுடன் நிறுத்துங்கள், ஐயா குருநாதரே, உம்முடைய மகிமையே மகிமை! இத்தனை பெயருக்கும் அரைநொடியில் நகைப் புண்டாக்கினீரே!

கு. நம்முடைய செயலா? சரி—"என் செயலாவது யாதொன்று மில்லையினித் தெய்வமே உன்செயலே யென்றுணரப் பெற் றேன், இந்த."—

சூ. சரியாகச் சொல்லுங்கள்—சபைநடுவே.

கு. சரி, "சபை நடுவே நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய மாட்டாதவன் மரம்."

சூ. சரி! நிரம்பசரி!

சு. போதும் விளையாட்டு, சூரசேனா, உன்னை தைரியசாலியென முன்பே நான் அறிந்தும், இந்த யுத்தத்தில் உன்னிடம் விளங்கிய அவ்வளவு வீரம் இருக்குமென்று எண்ணவில்லை. சூரசேனா, மெச்சினேன், இன்றுமுதல் என் பதினாயிரவருள் ஒருவனாவாய் நீ.

சூ. மிகவும் சந்தோஷமாய் மஹாராஜா!

சு. தேவரதா.

தே. அரசே.

சு. சூரசேனனை நமது பதினாயிரவருள் ஒருவனாக்கிவிடு.—யுத் தத்தில் எத்தனை பெயர் மாண்டனர்? கணக்கிட்டனையா?

தே. ஆம், அரசே, எனக்குக் கூறவும் நா எழவில்லை. இக்கோ டிய போரில் எழுநூற்று ஐம்பத்துமூன்று பெயர் மாண்ட னர் நமது பதினாயிரவருள்!

ம. ஐயோ பாவம்! ஐயோ பாவம்! என்பொருட்டு அத்தனை பெயர் மாண்டனரே!

தே. ஐயனே, சூர்யாஸ்தமனத்துக்குள் வடக்கு கோபுரவாயிலுட் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று தாம் கூறிச்சென்றபின் அவ்வி டத்திலேயே அகழில் ஐந்நூற்று முப்பத்திரண்டு பெயர் தம துயிரை விடுத்தனர். ஆயினும் அவர்கள் வீரசுவர்க்கமடைந் தனர் என்பதற்குத் தடையில்லை. எல்லோரும் மார்பில் காயத்துடனேயே மடிந்தனர்.

சு. தேவரதா, இறந்த இந்த எழுநூற்று ஐம்பத்துமூன்று பெய ருடைய குடும்பங்களுக்கும் குடும்பம் ஒன்றுக்கு எழுநூற்று ஐம்பத்துமூன்று பொன் தரும்படியாக நான் கட்டளை யிட்டேனென்று மந்திரியிடம் கூறு.

தே. அப்படியே அரசே.

ம. ஐயோ பாவம்! இவ்வீரர்களெல்லாம் நம்பொருட்டு மடிந்தமையால் அக்குடும்பம் ஒவ்வொன்றிற்கும் இருநூற்று நாற்பத்தேழு பொன் தரும்படியாக உத்தரவளியும் அண்ணு.

ஸ். அப்படியே செய்கிறேன்.

தே. அம்மணி, எமது பதினுயிரவர்பொருட்டு உமது தயாளகுணத்திற்காக வந்தனம் செய்கிறேன்.

சு. தேவதா, பதினுயிரவருள் ஆயிரம் பெயரை மாத்திரம் இங்கு நிறுத்திவிட்டு, மிகுதியான பெயரையும் மற்றுமுள்ள படைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு நீ விரைவில் தஞ்சையைப் போயடைவாய். நாங்கள் அங்கு திரும்பிவரச் சில தினங்கள் பிடிக்கும். அதுவரையில் நீ தான் ராஜ்யத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். சுகுமாரா—

சுகு. சரிதான், என்னைக் கேட்பானேன் ?

தே. ஆக்கினை. அரசே, நான் வருகிறேன், அரசே நான் வருகிறேன், மஹாராஜா, உத்தரவு. அம்மணி உத்தரவு.

[போகிறுன்]

ஸ். ராஜசிம்மரே, இவ்வுலகில் ஒருவன் எல்லாம் பெற்றபோதிலும் தன் கட்டளைக்குக் குறைவொன்றும் கூருமல் கட்டளையை நிறைவேற்றும் பரிவாரத்தைப் பெறுதல் அசாத்தியம்; தாம் அதையும் பெற்றீர்! தமது அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்! —

ஜெ. கேட்பானேன் !—

நித்யாநந்தன் வருகிறுன்.

நி. மத்தியான போஜன காலமாய்விட்டது.

ஸ். ராஜசிம்மரே, இவன் ஏன் எப்பொழுதும் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு பேசுகிறுன் உம்மிடம் ?

சு. அப்படியல்ல. இவன் ஸ்திரீகளைப் பார்ப்பதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறுன். அதன்படி யாராவது ஸ்திரீகள் அருகில் இருந்தால் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பேசுவான்.

நி. போஜன காலமாய்விட்டது.

சு. ஆயின் நாம் எல்லோரும் எழுந்திருக்கவேண்டியது தான், இல்லாவிட்டால் மூன்றும் முறைக்கும் பேசாதிருந்தால் அப்படியே என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுவான்.

ம. அப்படியா ?

சு. இதோபார்.

நி. காலமாய் விட்டது.

சு. நான் வரவில்லை இப்பொழுது—(நித்யாநந்தன் சுந்தராதித்யனை அப்படியே தூக்கப்போகிறான்) நித்யாநந்தா! பொறு! பொறு! இதோ வந்துவிட்டேன்!—பார்த்தீர்களா!

சுகு. யாராவது பிடித்துச்செல்லுங்கள் சுந்தராதித்யனை. சுந்தரா, நான் பிறகு வருகிறேன் எனக்கிப்பொழுது பசிக்கவில்லை. மனோரமா, வருகிறாயா? பூந்தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருவோம்.

ம. சுகுமாரராஜனே, என்னை மன்னிக்கவேண்டும். எனக் கரண்மனையில் சற்று வேலையிருக்கிறது, அன்றியும் மிகவும் பசிக்கிறது.

ஸ். சுகுமாரராஜனே, நான் வருகிறேன். நாம் இருவரும் போவோம்

சுகு. அப்படியே. [இருவரும் போகிறார்கள்]

[சுந்தராதித்யன் ஒருபுறம் நித்யானந்தனால் தாங்கப்பட்டுப் போகிறான். மனோரமா அவனுக்கு மற்றொரு பக்கமாகப்போகிறாள்.]

சூ. சீக்கிரம் ஜோஸ்யம் பார்த்துச் சொல்லுங்கள். இப்படி போகலாமா நாம், அல்லது இப்படி போகலாமா?

கு. இப்படி! இப்படி! [இரண்டு பக்கமும் காட்டுகிறான்.]

சூ. ஆ! வாரும் ஆனால், குறுக்கே போகலாம்!

[அவனுடன் போகிறான்.]

ஜெ சரி! இப்பொழுதுதான் நமக்கு குரு பார்வை திரும்பியது; எதற்கும் அடங்காத சிங்கம் ஒரு அற்ப பெண்ணின்கண் வலையிலகப்பட்டதே! அவளும் இந்த சுந்தரன்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாள், சந்தேகமில்லை. முகத்தைப் பார்க்கும் பொழுதே தெரியாதா? ஒருவரையொருவர் மாறி மாறி உற்றுப்பார்த்த வண்ணமா யிருப்பார்களா!—சீ! என்ன காதல்!—காதல்! பெயரைப்பார்!—அதிருக்கட்டும். சுகுமாரனும் அவ்விடத்தில் கொஞ்சம் இச்சை வைத்திருக்கிறாற் போலிருக்கிறது—சரி, தீர்ந்தது இவர்கள் இணைபிரியா நட்பு! அதன் திறத்தை விரைவில் அறிகிறேன்! சுந்தோபசுந்தர்களே பிரிக்கப்பட்டார்களாம், இந்த சுந்தர சுகுமாரர்கள் பிரிக்கப்படாமற் போகிறார்களா பார்ப்போம்!—போதாக்குறைக்கு சத்தியவதி நடுவில் ஒருத்தி

யிருக்கிறாள், நலமே! நலமே! இனி நமதெண்ணம் நிறை வேறுங்காலம் நெருங்கிவிட்டது—இப்பொழுது சுகுமாரனிடம் நான் சென்று அவனை மெல்லப் பரிசோதித்துத் தூண்டி விடவேண்டும். ஜெயதேவா! ஜெயதேவா! ஜெயதேவனென்றெனக்கு சரியாகவே பெயரிட்டிருக்கின்றனர்! [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை. காலம்—மாலை.

சுந்தராதித்யன் வருகிறான்.

சு. ஐயோ! என்மனத்தில் இதுவரையில் நான் இன்னதென்றறியாதிருந்த குறையை அறிந்தேன் இன்றே! அறிந்தேன் இன்றே! அறிந்தென்ன பயன்? அறியாதிருப்பேனாயின் நலமாயிருக்குமே! அறிவு துன்பம் பயப்பதாயின் அறியாமையே நலமாம்!—ஆ! சேரன் பாண்டிய நாட்டின்மீது படை யெடுத்துவரவேண்டுமா? நான் இங்கு அதன் பொருட்டு வரவேண்டுமா? மனோரமாவைக் காணவேண்டுமா? அவள்மீது காதல்கொள்ள வேண்டுமா?— ஆம் ஆம்! உள்ளதை உள்ளத்திடத்தே நான் மறைத்தலிற் பயனென்ன? ஈதாகும் காதல், ஈதாகும் காதல்! நான் சத்தியவதியின்மீது கொண்டிருந்தது காதலன்று, காதலன்று! காதலின் மகிமையை இப்பொழுது அறிந்தேன்! ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதென்னை என நான் எண்ணியிருந்தது போய், இக்காதல் என்னை வென்றுவிட்டதே! நான் எப்படித் திருப்பினும் திரும்பும்படியான என்மனத்தை இக்காதலின் வலையினின்றும் மீட்டுக்கொள்ள சக்தியில்லாதிருக்கிறேனே! காதலே! காதலே! உன் மகிமையே மகிமை! எவரையும் உடன்படுத்துகிறாய் நீ! உன்னை வெல்ல வல்லவர் யார்?—சரி, தீர்ந்தது! இந்த மனோரமாவின்மீது நான் காதல் கொண்டுவிட்டேன். இனி என் உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கும் பொழுதன்றோ இக்காதல் என் மனதைவிட் டகலப்போகிறது! சீ! இவ்வுலகில் அசாத்தியமென்பதில்லையென்று ஒருவன் சுந்தராதித்யனானாலும், தீர்மானம் செய்யலாகாது!—இவைகளையெல்லாம் பற்றி யோசிப்பானேன்?

இனிச் செய்யவேண்டியதைப்பற்றி யோசிப்போம்—நான் என்னசெய்வ திப்பொழுது ?—என் கடமையோ ஒருபக்கம் என் மனத்தை இழுக்கிறது ; காதலோமற்றொருபக்கம் இழுக்கிறது ! கடமைக்கும் காதலுக்கும் நடுவிலகப்பட்டுக் கலங்கலானேனே ! சத்தியவதி, மனோரமா !—மனோரமா, சத்தியவதி ! எல்லாம் ஒன்றுதான்—ஒரு வழியையும் காணேன் ! ஐயோ ! இந்த மனோரமா அற்பகுணமுடையவ ளாய் அவலட்சணமுடையவளாய்ப் பிறந்திருக்கலாகாதா ? சீ ! பழி ஒருபக்கம் பாவம் ஒருபக்கமா ? என்மனத்தை வெறுப்பதை விட்டு ஒரு குற்றமுமறியாத அப்பெண் மணியை நோவானேன் ? ஐயோ பாவம் ! இவை பொன்று மறியாத பேதை, என் மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாள் ! நான் அதை அப்பொழுதே அறிந்தேன். அறிந்தும்பாவி யேன் அதனுடன் அடக்கிவிடாது, இது நம்மை என்ன செய்யப்போகிறதென்று விநோதமாகப் பாவித்துவிட் டேன். வேடிக்கையாக ஆரம்பித்து, விபரீதமாகி, முடிவில் வினையாய் வாய்ந்தது ! இனி நான் என்ன செய்வது ?—நான் எனக்காக வருத்தப்படவில்லை இப்பொழுது. என்னைப் பூரணமாய் நம்பியிருக்கும் இப்பெண்மணியை வெறுப்பேனா யின் இவள் இளமனம் என்ன வருந்தும் ! ஐயோ ! இவள் ஏன் என்மீது காதல்கொண்டாள் ? தன் காதலை வெளிவிட நாணிக்குறிப்பாய் என்னிடம் எவ்வளவோ கூறிவருகி றாள். நான் பாதகன், இவைகளுக்கெல்லாம் இவ்வளவு தூரம் இடம் கொடுத்துவிட்டு, இப்பொழுது அவளைக் கைவிடுவேனாயின் அவள் கதி என்ன வாகும் ? நான் என் பெற்றோருக்கு வாக்களித்த வண்ணம் ஒரு பெண்ணையே மணஞ் செய்து கொள்ளவேண்டியதா யிருக்கிறது. சத் தியவதியை மணந் தாலோ மனோரமா ஆவி அழிவாள் ! என் ஆவியும் போம் ; உண்மையை ஒளிப்பானேன் ? பிறகு சுகமென்ப தெனக்கேது என் காதலியை விட்டுப் பிரிவேனா யின் ? மனோரமாவை மணந்தாலோ, சத்தியவதி அந்த க்ஷணம் உயிர்விடுவாள் ; என்னுயிர் நண்பனான குமாரனும் என்னை வெறுப்பான். வெறுக்கமாட்டானா பிறகு ? அவன் தங்கையை விவாகஞ் செய்துகொள்வதாக வாக்களித்து தினமும் குறித்த பிறகு, மாட்டேன் என்று கூறி சத்தியவதி

யின் மனத்தைப் புண்படுத்தினல், அவன் மனம் எப்படி யிருக்கும்? எவ்வளவு நற்குணம்வாய்ந்தவனுயினும் மனிதன் மனிதனேயாம். சீ! இது தவறு. என் சுகமெல்லாம் அழிந்தாலும் அழியட்டும், என் ஆவி போயினும் போகட்டும், சத்தியவதிக்கும் சுகுமாரனுக்கும் நான் வாக்களித்ததைக் காப்பாற்றவேண்டும். சத்தியவதியையே நான் விவாகம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இந்த மனோரமாவின் மீது கொண்டகாதல் தவறு, இதை இதனுடன் அடக்கிவிடவேண்டும்! சுந்தரா! உன் கடைமையைச்செய்! அஞ்சாதே!— மனோரமாவரும் சமயம் ஆயிற்று; நாம் நமதெண்ணத்தைக் கூறி நம்மீது அவள் கொண்ட காதலை மாற்றிவிடவேண்டும். இன்னும் அது விர்த்தியாக இடங்கொடுப்பது நியாயமன்று. ஐயோ பாவம்! எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவள் அறிகிருளோ அவ்வளவும் அவளுக்கு நன்மையே! ஐயோ! இந்த மங்கையர்க்கரசியின் மனத்தைப் புண்படுத்த வேண்டிவந்ததே! என்னிலும் பாதகன் இவ்வுலகிலுளனே! சிறந்த புத்திசாலி! சிறந்தரூபவதி! சற்று இளம்பிராயத்து வேடிக்கை குணம் பொருந்தியவளாயினும் சத்தியவதி யிடமிருக்கும் நற்குணமெல்லாம் இவளிடமும் குடிகொண்டிருக்கின்றது. மேலுக்கு வித்தியாசமாகத் தோன்றினும், மொத்தத்தில் இவர்களிருவரிடமும் ஆராய்ந்து நோக்கின், சற்றேறக்குறைய ஒரேவித நற்குணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன! மனோரமா! சத்தியவதி! உங்களிருவருள் ஒருத்தியே இவ்வுலகில் உதித்திருக்கலாகாதா? வீண் எண்ணம்! என்ன மூடபுத்தி! மறுபடியும் யோசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன்! இதுதவறு. இவ்விஷயங்களிலெல்லாம் யோசனை மனத்தைக்கலக்கும். சத்தியவதியையே நான் மணம் புரிய வேண்டும்—என்னுயிர் போனாலும் சரி—அதோவருகிருள்—ஈசனே!

மனோரமா வருகிருள்.

ம. நான் குறித்த காலம் சிறிதும் தப்பாமல் வந்து விட்டேன் பார்த்தீரா? ராஜகுமாரா,—என்ன முகம் ஒருவாறிருக்கிறது?

சு. ஒன்றுமில்லை.

ம. இல்லை, ஏதோ விஷயமிருக்க வேண்டும். இல்லாவிடின் இதுவரையில் இல்லாத முகவாட்டம் உமக்கிப்பொழுது

இருப்பானேன்? இதுவரையில் சாதாரணமாக நான் வரும் பொழுதெல்லாம் முகமலர்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டழைப் பீரே, இன்றேன் ஒருவாருய் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டி ருக்கிறீர்? என்னவிசேஷம்? சொல்லும்.

சு. நான் என்ன சொல்வது? ஒன்றும் விசேஷமில்லையே.

ம. ஒன்றும் விசேஷ மில்லாவிட்டாலும், நான் உம்மைக்காண இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்கிற விசேஷமாவதில்லையா? அதாவது உமக்குச் சந்தோஷத்தை தரலாகாதா? ராஜ குமாரா, தம்மை நான் காணவருகிறேன் என்று எனக்கிருந்த பெருமகிழ்ச்சியும் உம்மை இந்த ஸ்திதியில் இருப்பதைப் பார்த்தவுடன் குறைந்துவருகிறது. உம்முடைய மனத்தில் ஏதோ நினைத்து வருந்துகிறீர்; என்ன அது, என்னிடம் கூறலாகாதா? ஒளிப்பதிற் பயனில்லை. உம்முடைய முகத் தைப் பார்க்கும்பொழுதே தெரிகிறதே! நித்யானந்தனுடைய சக்தியை நானும் கொஞ்சம் பெற்றேன், உமது கண்களை நோக்கும்பொழுதே உமது மனத்தையும் சற்றறிகிறேன் நான்.

சு. அப்படி ஒன்றும் முக்கியமான விஷயம் இல்லை.

ம. இல்லை ஏதோ இருக்கிறது. இல்லாவிட்டல் சாதாரணமாக நான் வந்தால், நான் வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை கூற முன் நூறுவார்த்தை கூறும்படியான தாங்கள், நான் இங்கு வந்து இத்தனை காலமாகியும், எவ்வளவோ கேட்டும், வாய்திறவா திருக்கிறீரே, இதிலேயே தெரியவில்லையா?

சு. என்ன தெரிகிறது?

ம. உமது மனத்தில் ஏதோ சிந்திக்கிறீர் என்று! உண்மையை விரைவில் கூறும். என்மீது ஏதாவது கோபமா? நான் ஏதா வது தவறு செய்தேனு? என்ன சொல்லுகிறீர்?—என்ன நான் கேட்பதற்கு பதில் கூருதிருக்கிறீர்? ராஜகுமாரா, என் வார்த்தையை நம்பும்; மனப்பூர்வமாய் நான் உமக்கொரு தீங்கும் நினைத்ததாகவும் எனக்கு ஞாபக மில்லை. அப்படி ஏதாவது நான் அறியாது தவறு செய்திருந்தால் என்னை மன்னியும். இன்னும் நான் என்ன சொல்லக் கூடும்? ஐயோ! நான் உமக்கு வருத்தமுண்டாக்கும் காரியத்தை கனவிலும் நினையேனே. என் மனத்தையறியீர் இன்னும்!— ராஜகுமாரா, நான் என்ன தவறிழைத்தேன் என்ருவது கூறும், இல்லாவிட்டால் ஒன்று மில்லை யென்ருவது கூறும்.

சு. ராஜகுமாரி, இதென்ன பேதமை? உன்மீது ஒரு குற்றமு மில்லை.

ம. பிறகு யார் மீது குற்றம்? ராஜகுமாரா, இது உமக்கு நியாய மாகத் தோன்றுகிறதா? நான் இவ்வளவு மன்றாடிக்கேட்டும் பதில் கூறாது இன்னும் அந்த முகவாட்டத்துடனேயே இருக் கிறீர்! இவ்வாறு நீர் இருத்தல் எனக்கு எவ்வளவு மனவருத் தம் உண்டு பண்ணுகிறதென்று சற்றும் யோசிக்க மாட்டேன் என்கிறீர். கொஞ்சம் யோசித்தாலும் இவ்வாறு இருக்க மாட்டீர்—இவ்வாறு உம்மால் தண்டிக்கப்படுவதற்கு நான் என்ன குற்றஞ் செய்தேன்?

சு. ஐயோ! உன் மீதொன்றும் குற்றமில்லை, என்மீது குற்றம்.—

ம. சரி இப்பொழுதறிந்தேன். ராஜகுமாரா, முன்பே என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூறியிருக்கலாகாதா? உமக்கிவ்வளவு கஷ்டம் கொடுத்திருக்கமாட்டேன்! நான் இங்கிருப்பது உமக்கிஷ்ட மில்லை. என்னிடம் பேச உமக்கு மனமில்லை. ராஜகுமாரா, இதோ நான் போய் வருகிறேன். எனக்கெவ்வளவு மனவருத்த முண்டாயினும் உமக்கென்ன? நீர் சந்தோஷமாய் இரும்.

[போகப் புறப்படுகிறாள்]

சு. ஐயோ! என் மன நிலைமை உனக்குச் சற்றும் தெரியாது. தெரிந்தால் இவ்வாறு சொல்லமாட்டாய்! உன் மீது எனக்குச் சிறிதும் கோப மில்லை.—மனோரமா, இப்படி வா, உட்கார்.

ம. ஆ! இவ்வளவு காலம் பிடித்ததா உமது கல் மனம் திரும்பு வதற்கு! இப்பொழுது பார்த்தால் தான் சுந்தராதித்யரைப் போல் இருக்கிறீர். இது வரையில் நீர் உருமாறி இருந்தீர்— ராஜகுமாரா, நீர் இப்பொழுது கூறியது ஞாபகமிருக்கட்டும்; மறந்து போகாதீர்.

சு. நான் என்ன கூறினேன்?

ம. இதற்குள் மறந்து விட்டீரா? என்னை என் பெயரிட்டழைத் தீரே! இத்தனை காலம் பிடித்ததே! இனி எப்பொழுதும் என் பெயரிட்டழைத்தாலொழிய நான் உம்முடன் பேச மாட்டேன்.

சு. ராஜகுமாரி!—

ம. ராஜகுமாரி மறுபடியும் வந்ததா? நான் உமக்கு ராஜகுமாரி யன்று!

சு. [தனக்குள்] நான் மனோரமா என்றழைத்தேனா?

ம. ஆம் அழைத்தீர் ; அதில் என்ன தவறு ? என் பிதா பெயரிட் டழைக்கிறார் ; சுகுமாரராஜன், ஜெயதேவர் முதலியோரும் பெயரிட்டழைக்கின்றனரே, நீர் அழைத்தாற்றான் தவறோ ?—சரி, மறுபடியும் முகத்தைச் சுளிக்கவாரம்பித்தீரா ? ஆனால் நான் மறுபடியும் போகப் புறப்படவேண்டியதுதான் !—

[எழுந்திருக்கிறாள்.]

சு. மனோ—ராஜகுமாரி, உட்கார். சற்று நான் சொல்வதைக்கேள்.

ம. மாட்டேன். இதோ நான் போகிறேன். என்னை என் பெயரி ட்டழைக்கிறீரா என்ன ?

சு. விதியே ! விதியே !—மனோரமா, உட்கார்.

ம. அப்பா ! எவ்வளவு கஷ்டத்துடன் வருகிறது அப்பெயர் உமது வாயை விட்டு ! உம்—அது போனாற் போகட்டும்— இப் பொழுதாவது சொல்லும். ஏன் ஒருவாறு இருக்கிறீர் இன் றைத்தினம் ?

சு. அதையே ஏன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய் ? வேறு ஏதாவது பேசுவோம்.

ம. இல்லை இல்லை. அதை நான் முன்பு அறிய வேண்டும். உடம் பேதாவது அசௌக்கியமா ?

சு. உடம் பொன்றும் அசௌக்கியமில்லை ?

ம. இல்லாவிடின் மனசு அசௌக்கியமா ? உமக் கென்ன குறை ? எதைவிரும்பினும் பெற வல்லமையுடைய உமக் கென்ன மனக்குறை ?

சு. மனோரமா, என்மனம் ஏதோ சஞ்சலப்பட்டிருக்கிறது.

ம. காரணமின்றி அவ்வாறிராது ; யாரிடத்திற் சொல்லவருகிறீர் ?

சு. அது போனாற் போகட்டும். வேறு விஷயம் பேச ஒன்று மில்லையா ?

ம. ஆனால் வாரும். ஏதாவது வினோதமாகக் காலம் கழிப்போம். சதுரங்கம் ஆடுவோம் வருகிறீரா ? நீர் எத்தனையோ வீரர் களை ஜெயித்திருக்கிறீரே. என்னை ஜெயிக்கிறீரா பார்ப்போம்; எப்படிப்பட்ட வீரனாலும் ஒரு பெண்ணை ஜயித்தல் அசாத் தியம்—

சு. உண்மைதான் ! உண்மைதான்! —ஆயினும் எனக்கிப்பொழுது அதன் மீது மனஞ் செல்லவில்லை.

ம. ஆனால் சஞ்சலத்தைப் போக்கச் சங்கீதத்தினும் பெரிதொன் றில்லை ; நான் பாடுகிறேன் கேட்கிறீரா ?

சு. இப்பொழுதுனக்கேன் அந்த கஷ்டம் ?

ம. அப்படியேன் சொல்லுகிறீர் ? உண்மையைக் கூறும். உன் அவலட்சணமான குரலைக் கேட்பதற்கு எனக்கிஷ்டமில்லையென்று சொல்லுகிறதுதானே ! ஆம், நான் பாடினால் உனக்கிஷ்டமாயிருக்குமா ?

சு. ஐயோ ! மனோரமா, அப்படி யொன்றுமில்லை ; பாடுவாய் கேட்கிறேன்.

ம. [தம்புருவை மீட்டிப்பாடுகிறாள் ; சுந்தராதித்யன் இடையில்பெருமூச் செறிய திடீரென்று பாட்டை நிறுத்திவிட்டு] ராஜகுமாரா ! நான் முன்னமே சொன்னேனே ! என் பாட்டைக் கேட்க உமக் கிஷ்ட மிருக்காதென்று !

சு. அப்படி யொன்று மில்லையே !

ம. பிறகு ஏன் பெரு மூச்சு விட்டீர் ?

சு. உன் சங்கீதம் நன்றாயில்லை யென்றல்லவே ! நான் சொல்வதை நம்பு. இன்னும் எனது செவி சற்றின்பமடையப் பாடுவாய்.

ம. ஆகட்டும். [பாட்டைப் பாடிமுடிக்கிறாள்.]

சு. நல்லது ! நல்லது ! மனோரமா ! மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. இது வரையில் இவ்வாறு உருக்கத்துடன் நீ என்றும் பாடிய தில்லை!

ம. எப்படியாவது உமது மனம் சந்தோஷமடைந்தால் போது மெனக்கு. சந்தோஷந்தானா ?

சு. கேட்கவும் வேண்டுமோ ?

ம. எனக் கென்னபரிசு கொடுக்கிறீர் ஆனால் ?

சு. பரிசா ? என்னவேண்டும் உனக்கு ?

ம. எனக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்க உம்மால் ஆகுமோ என்ன வோ ?

சு. என்ன ! என்னாலாகாத காரியமும் ஒன்றுண்டோ ?

ம. ஆனால் இப்பொழுது நீர் கூறியது ஞாபக மிருக்கட்டும். பிறகு கேட்கிறேன் எனக்கு வேண்டியதை ; இப்பொழுது கேட்க விருப்பமில்லை. ஆயினும் நான் விரும்பியதைக் கொடுப்பீரோ மாட்டீரோ என்று சந்தேகமாயிருக்கிறது, ஏதோ பார்ப்போம், முதலில் நீர் அணிந்திருக்கும் அம் மோதி ரத்தைக் கொடும்.

சு. இம்மோதிரமா ?—இதை நான் நெடுநாளாய்—அணிந்திருக் கிறேன்—என்—தகப்பனார் கொடுத்தது.—

ம. சரி, ஒரு சிறிய மோதிரத்தைக் கொடுக்க யோசிப்பவர் நான் விரும்பிய பொருளை எப்படிக் கொடுக்கப் போகிறீரோ? என்னை கேட்டால் நான் உடனே என் மோதிரத்தைக் கொடுத்திருப்பேன். வேண்டுமா?—

சு. மனோரமா! அப்படியல்ல—ஆயினும்—

ம. இப்படிக் கொடுமே, நான் பார்த்து விட்டுத் தருகிறேன். அதுவும் செய்யலாகாதா?

சு. இதோ பார். [மோதிரத்தைக் கொடுத்து] மனோரமா, இது விலையுயர்ந்ததன்று. உனக்கு இதைக் கொடுப்பது நியாயமன்று. இதினும் நூறுமடங்கு விலையுயர்ந்த மோதிரம் நான் தருகிறேன்.

ம. அதிருக்கட்டும், ராஜகுமாரா, இதோ பாரும் இம்மோதிரம் என் சுண்டுவிரலுக்குச் சரியாக இருக்கிறது. எனக்கென்றே செய்தது போலிருக்கிறதே! என் விரலில் என்ன அழகாயிருக்கிறது பாரும்—உமக்கு என் விரலை விட்டு இதைக் கழற்றிக்கொள்ள மனம் இருக்கிறதா? அப்படி வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்ளும்.—

சு. ஈசனே! ஈசனே!

ம. அப்படி உமக்கு விரலில் மோதிர மில்லாது அரை விநாடியும் கழிக்க இஷ்டமில்லையாயின் இம்மோதிரத்தை அணிந்து கொண்டிரும். [தன்மோதிர மொன்றைக் கொடுக்கிறாள்]

சு. [அம்மோதிரத்தைப் பார்த்து] ஹா!

ம. ஆ! நான் என்ன புத்தியற்றவள்! என்னுடைய அற்ப மோதிரத்தைத் தாம் அணிவது தமது அந்தஸ்திற்கு ஏற்றதல்லவென்பதை யோசியாமற் போனேனே!

சு. [விரலிலதை யணிந்து] ஈசனே!

ம. ராஜகுமாரா, உம்முடைய மனத்தில் ஏதோ இருக்கிறது. ஏன் ஒளிக்கிறீர்? இனியாவது என்னிடம் கூறலாகாதா? என்மனத்தில் ஏதாவது இருந்தால் நீர் கேளாமுன் நான் உமக்குக் கூறியிருப்பேன்.

சு. மனோரமா, உன்னிடத்திற் கூறுவதிற் பயனில்லை.

ம. அதெப்படி உமக்குத் தெரியும்? கூறும் நான் சொல்லுகிறேன். உம்முடைய மனம் தான் என்ன கல்லோ?

சு. மனோரமா, என்னைக் கேளாதே இவ்விஷயத்தைப் பற்றி மாத்திரம்; நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

ம. அப்படியே கேட்கவில்லை. ஆனால் நீரிப்படியிருப்பதற்கு காரணம் நான் கூறுகிறேன். நான் சரியாகக் கூறினால் ஆம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறீரா ?

சு. எதோ சொல் பார்ப்போம்.

ம. நான் கேட்டதற்கு பதில் கூறும் சொல்லுகிறேன்.

சு. அப்படியே ஆகட்டும்.

ம. உண்மை தானே ?

சு. உண்மைதான். மனோரமா, நான் ஒரு முறை கூறினால் மறு முறை கூற வேண்டியதில்லை.

ம. [தன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு] நீர்—காதல் கொண்டிருக்கிறீர்!

சு. ஹா ! [பெருமூச்செறிந்து பிறகு நகைக்கிறான்.]

ம. நான் கூறியது சரிதானா ?

சு. உம் !

ம. சரியானால் கூறுகிறேன் என்றீரே ?

சு. சரியல்லாவிட்டால் ?

ம. இல்லையென்று சொல்லும்.

சு. உனக்கெப்படித் தெரியும் அது ?

ம. நீர் உண்மையா அல்லவா சொல்லும் முன்பு.

சு. உண்மைதான்—ஆயினும்—

ம. உண்மைதானே ?

சு. உண்மைதான்.

ம. பார்த்தீரா நான் கண்டு பிடித்து விட்டேன் !

சு. எப்படி கண்டு பிடித்தாய் ?

ம. எப்படியோ கண்டுபிடித்தேன். அதை நான் உமக்குக் கூறுவானேன் ? ராஜகுமாரா, இதற்குத் தாம் வருத்தப்படுவானேன் ?

சு. வருத்தப் படுவானேன் என்று கேட்கிறாய் ?

ம. ஆம்.

சு. நான் காதல் கொண்ட பெண்ணைப் பெறுவது அசாத்தியமானால் ?

ம. அசாத்தியமாவது ? உமக்கெதுவும் அசாத்திய மில்லை யென்று முன்பே நான் பன்முறை கூறியிருக்கிறேனே !

சு. மனோரமா ! மனோரமா ! உனக்கொன்றும் தெரியாது, அசாத்தியம் ! அசாத்தியம் !—

ம. ராஜகுமாரா, ஒன்றும் அசாத்தியமில்லை. இவ்வளவு தூரம் சொன்னவர் மற்றதையும் சொல்லிவிடும்—நான் கேட்பது தவறு, ஆயினும் கேட்கிறேன். நீர் யார்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறீர் ? அப்பெண்ணின் பெயரைக் கூறும். எப்படியும் அவள் உம்மை மணஞ்செய்து கொள்ளும் படியாக நான் செய்விக்கிறேன் பாரும். எப்படிப்பட்ட கஷ்டமாயிருந்தாலும் நான் அதை நிவர்த்திக்கிறேன். என் யுக்தியைப்பாரும், நீர் சொல்லும்.

சு. நான் உனக்குச் சொல்வதிற் சிறிதாயினும் ப்ரயோஜனமிருந்தால் சொல்வேன்; சிறிதும் பயனில்லையே.

ம. உமக்கெப்படித் தெரியுமது ? அதுதான் உமக்குத் தெரியாதென்கிறேனே ! நீர் காதல்கொண்டிருக்கும் பாக்கியவதியின் பெயரை மாத்திரம் கூறிவிடும், நான் பிறகு எல்லாவற்றையும் சரிப்படுத்தி விடுகிறேன். யார் அப்பெண்மணி ? எந்த தேசத்து ராஜகுமாரி ? பெயரைச் சொல்ல மாட்டீரா ? நான் என்ன, பொறுமைப்படப் போகிறேன் என்றஞ்சுகிறீரா என்ன ?— பெயரைச் சொல்லாவிட்டால் போனாற் போகிறது· எப்படியிருப்பாளவள் ? என்ன வயதிருக்கும் ? என் வயதிருக்குமா ? ரூபவதியோ— அல்லது என்னைப்போல்—அவலட்சணமுடையவளோ ? என்ன உயரமிருப்பாள் ? ஏதாவது அடையாளங்களாவது கூறுமே—

சு. விதியே ! விதியே !—

ம. ராஜகுமாரா ! உம்மைப்போன்ற கடினசித்த முடையவரை நான் இவ்வுலகில் எங்கும் கண்டதில்லை.

சு. அப்படியே இருக்கட்டும்.

ம. சரிதான்—[ஒரு புறமாய்ப்போய் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு [உட்காருகிருள்.]

சு. மனோரமா !

ம. ஏன் ?

சு. என்ன முகம் ஒருவாறாய்த் திடீரென்று அங்குபோய் உட்கார்ந்தாய் ?

ம. ஒன்றுமில்லை.

சு. என்னிடம் கூறமாட்டாயா ?

ம. கூறிப்பயனில்லை.

சு. நான் ஏதாவது குற்றம் செய்தேனா ? என்மீது கோபமோ ?

ம. எனக்கும்மீது கோபமேன் ? அப்படி யொன்று மில்லை.

சு. பிறகு என்ன ?

ம. அது தான் கூறி பிரயோஜன மில்லே யென்றேனே ; உம்மா லாகாது என்மன சஞ்சலத்தைப் போக்க.

சு. பிறகு உன்னிஷ்டம்—

ம. இப்பொழுதுமக்கு எவ்வளவு வருத்த மாயிருக்கிறது ! அப்படித்தான் பிறருக்கு மிருக்கு மென்று தாம் ஏன் யோசிக்கலாகாது ? ஆயினும் உமக்கிருக்கும் கடினசித்த மெனக்கில்லே. ராஜகுமாரா, நான் ஏன் ஒருவாறுய் இருக்கிறேன் சொல்லவா ? நான்—காதல் கொண்டிருக்கிறேன். காதல் கொண்டிருந்தால் வருத்தப்படுவானேன் என்று கேட்பீரோ ? நான் காதல் கொண்ட புருஷனைப் பெறுவது அசாத்தியம். ஏன் அசாத்தியம் என்று கேட்பீரோ ? நான் காதல் கொண்டிருக்கும் புருஷன் பதிணுயிரம் சுத்த வீரர்களுடன் தான் தனியாய் நின்று போர் புரிந்து வெல்லவல்லவராயினும், உலகில் ஒன்று அறியாததில்லே யென்னும் சக்தி வாய்ந்தவராயினும், தான் காதல் கொண்டிருக்கும் பெண்ணைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்து "நான் உன் மீது காதல் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று கூற சக்தியில்லாதவர். என் தலே விதி ! நான் என்ன செய்வது ?

சு. ஐயோ ! [பெருமூச்செறிகிருன்.]

ம. ராஜகுமாரா, அவர் யார் என்றறிய உமக்கு விருப்பமில்லேயோ ?

சு. யார் ?

ம. உண்மையில் அறிய இஷ்டமிருந்தால் சொல்லும் சொல்லுகிறேன்.

சு. சொல்.

ம. [அருகில்வந்து] சொன்னுல் என்ன தருகிறீர் எனக்கு ? உம்—உமக்கேன் அந்த கஷ்டம் ? நீர் ஒன்றும் எனக்குத் தரவேண்டியதில்லே.—நான் கொடுப்பதையாவது பெற்றுக் கொள்ளுகிறீரா ?

சு. சரிதான்.

ம. சொல்லவா அவர் பெயரை ?

சு. சொல்.

ம. உம் ! என் கணவருடைய பெயரை நான் சொல்லலாமா ?

சு. உனக்கின்னும் விவாகமாகவில்லேயே ?

ம. விவாக மாகாவிட்டால் என்ன ? எப்பொழுது நான் அவர் மீது காதல்கொண்டு விட்டேனோ அப்பொழுதே எனக்குப் பதியானார் அவர்.

சு. அவர் ஒருவேளை உன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளாவிட்டால் ? உன் மீதவருக்குக் காதல் இல்லாவிட்டால் ?

ம. இல்லாவிட்டாலு மென்ன ? என்மனம் அதன் நிமித்தம் மாறுமோ அல்லது என்னெண்ணம் மாறுமோ ? ஒருகாலும் மாறாது.

சு. ஒருவேளை அவர் வேறுஸ்திரீயை மணம் செய்துகொண்டால் ?

ம. வேறுஸ்திரீயை மணஞ் செய்து கொண்டாலா ?

சு. ஆம்.

ம. அப்பொழுது மென்ன ?

சு. ஆம், அப்பொழுதென்ன செய்வாய் ?

ம. அந்த க்ஷணம் இறந்து சுவர்க்கம் சென்று அவர் என் பதியாக அங்கு வருமளவும் எதிர்ப்பார்த்திருப்பேன்.

சு. மனோரமா ! மனோரமா !

ம. என்ன பிரா—என்ன ராஜகுமாரா ?

சு. ஒன்றுமில்லை.

ம. உமக்கு என்காதலன்—யார் என்றறிய—விருப்பமில்லாவிடின், இல்லையென்று சொல்லிவிடும். நான் சொல்லவில்லை.

சு. இல்லை இல்லை, சொல்.

ம. நான் அவர் பெயரைச் சொல்லமாட்டேன். அவர் படத்தைக் காண்பிக்கிறேன்.

சு. எதோ ?

ம. இதோ ?—[ஒரு கைக்கண்ணாடியை அவன் கையில் கொடுக்கிறாள்.]

சு. இதென்ன வெறுங் கண்ணாடியைக் கொடுத்தாயே ?

ம. அதில் இருக்கிறது என் காதலருடைய படம்.

சு. எதோ ?

ம. பாரும் தெரியும்.

சு. மனோரமா ! [திரும்பிப்பார்க்க மனோரமா அவனை முத்தமிட்டுச் சரேலென்று வெளியே போகிறாள்.]—சுந்தராதித்யா ! சுந்தராதித்யா ! உன் சுகமெல்லாம் இன்றுடன் ஒழிந்ததே ! ஒழிந்ததே ! இனி நிமிஷமேனும் நிம்மதி என்பது உன் மனத்திற்

குக் கிட்டப்போகிறதோ ?— சீ! என்னைப்போன்ற பாக்கிய சாலிகளு மிவ்வுலகிலுண்டோ என நான் இறுமாந்திருந்த தற்கு, இப்பொழு தென்னை யொத்த துர்ப்பாக்கியர்களும் இலைப்பரோ என்றேங்கி நிற்கவேண்டியதாயிற்றே !—நான் காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறவும் சக்தியற்றவ னுயிருக்கிறேனே !—ஐயோ பாபம் ! மனோரமா என்ன வெளிப்படையாகத் தனக் கென்மீது இருக்கும் காதலைக் கூறினாள் ! நான் ஏதாவது பதில் கூறுவேன் என்று ஆவலு டன் எதிர்பார்த்த அவள் மனங்குளிர ஒரு வார்த்தையும் கூற மனோதிடனற்றவனானேனே ; ஐயோ ! முடிவில் என்ன புத்திசாதுர்யமாகத் தன் காதலன் நான்தானென வெளியிட் டுச் சென்றாள் ! என்மனத்திற்கிசைந்த மனோரமா ! உன்னு டன் மகிழ நான் கொடுத்துவையாப் பாவியாயிருக்கிறே னே ! மனோரமா ! மனோரமா !—ஆ ! என்னைத்தன் கனிவா யால் என்ன காதலுடன், என்ன ஆவலுடன் என்ன விநயத் துடன், என்ன நாணத்துடன், முத்தமிட்டுச் சென்றாள் ! அதை நான் எந்த ஜன்மத்தில் மறக்கப்போகிறேன் ? ஐயோ, நான் ஏன் பிறந்தேன் ?ஏன் பிறந்தேன் ? இம்மாது சிரோமணியின் காதலைப் பெற்றும் இவளை மணம்புரிய அசக்தனுயிருக்கிறேனே .—ஆ ! சத்தியவதி ! சத்தியவதி— சீ ! எப்படியிருந்த போதிலும் மனிதன் மனிதனே ! நாம் ஒன்றை நினைக்க அது ஒழிந்திட்டு மற்றொன்றாகிறது ! இக்காதலை இதனுடன் அடக்கிவிடவேண்டும், மனோரமா வும் என்மீது கொண்ட காதலை மறக்கச் செய்யவேண்டு மென்று சற்று முன்பாகத் தீர்மானித்திருந்த நான், இப் பொழுது முன்னிருந்ததைவிட பதின்மடங்கு இக்காதலை விருத்திசெய்து விட்டேனே யொழியவேறொன்றில்லை ! சத்தியவதி ! சத்தியவதி ! உன் கதி இப்படியுமாயிற்று ! நான் உன்னை விவாகஞ்செய்து கொண்டபோதிலும் என் னால் நீ சுகமடையப்போகிறதில்லை ! ஐயோ ! நான் உன்னை எப்படி மணம்புரிவேன் இப்பொழுது ?வேறொரு பெண்மீது உண்மையான காதல்கொண்டிருக்க உன் மனம் தான் ஒப் புமோ உன்னை நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ள ? ஐயோ ! இவ்விஷயங்களையெல்லாம் நீ அறிவாயாயின் நீ என்னை வெறுக்காத போதிலும் உன் மனம்மாறுவாய் ! உன் மனத்

ணைப்புண்படுத்த வேண்டிய காலமும் வாய்த்ததல்லவா! சிறு வயதில் நாம் ஒருங்கு விளையாடும்பொழுது நீ என்னை வேடிக்கையாகப் புருஷன் எனவும் நான் உன்னை என் பெண் சாதியெனவும் கூறிவந்த வண்ணமே நாம் வயதடைந்தும் நிறைவேறிற்றே என்று சந்தோஷித்தோமே! அதவ்வளவும் என்ன வாயிற் றிப்பொழுது? சீ! சுந்தராதித்யா! என்ன யோசித்துக் கொண்டிருந்தாய் இதுவரையில்? என்ன யோசித்துக் கொண்டிருந்தாய் இதுவரையில்! அப் படியா சமாசாரம்! சீ! நீ சத்தியவதியைத் தான் மணம்புரிய வேண்டும்! என்ன என் மனத்தை அது சென்றவழியெல்லாம் விட்டிருந்தேன் இது வரையில்! மனோரமாவை நான் மணப்பதாவது? மறக்கவேண்டும், மற க்கவேண்டும், மறக்கவேண்டும்! அடியுடன் மறக்கவேண்டு மவ்வெண்ணத்தை!—ஐயோ! அவளை நான் மணம்புரியாது சத்தியவதியை மணப்பேனாயின் மனோரமா அவள் கூறிய வண்ணம் மரிக்கப்போகிறாள்! இவளை மணந்தால் அவள் இறப்பாள்! அவளை மணந்தால் இவள் இறப்பாள்! ஐயோ! இந்த தர்மசங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வேன்? நான் இறந்தால் இருவருமிறப்பார்கள்! தீர்ந்தது!—

பின்புறமாக சுகுமாரன் வருகிறான்.

சுகு. சுந்தரா!

சு. குமாரா!—

சுகு. சுந்தரா! நான் முன்பே கேட்க சற்று யோசித்தேன். என்ன ஒருவாறிருக்கிறாய் இரண்டு தினங்களாக? என்ன இக் கட்டு வந்தபோதிலும் முகவாட்டமில்லாதிருந்த நீ இப் பொழுது ஒன்றுமில்லாதிருக்கும் பொழுது வாட்டங் கொண் டிருப்பானேன்?

சு. ஒன்றும் விசேஷமில்லை.—சீ! என்ன புத்தி!—குமாரா! எனக்கிங்கிருப்பதிஷ்டமில்லை. உடனே நாம் புறப்பட்டு நமது பட்டணம் போவோம்!

சுகு சீ சீ! உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா என்ன? வேளைக்கொரு வார்த்தையா? நேற்றைத்தினம் தான், மஹாராஜாவிடம், வருகிற புதன்கிழமை போகிறோ மெனக் கூறினோம்; இப்பொழுது புறப்படுவதாவது? நான்

இன்னும் இரண்டுதினம் அதிகமாக இங்கிருந்து செல்லலாகாதா வெனக் கேட்கலாமென்றல்லவோ வந்தேன் !—

சு. பிறகு ?—

சுகு. சுந்தரா ! என்னமோ விசேஷமுன்னிடம் இருக்கிறது. சில தினங்களாக நீ சரியாக உண்பதுமில்லை, உறங்குவதுமில்லை, உனக்குறிய வேலைகளையும் வழக்கப்படிச் சரியாகப் பார்ப்பதில்லை ; எந்நேரமும் வெறும் ஆகாயத்தை உற்றுப் பார்த்த வண்ணமாய் எதையோ பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் ! என்ன விசேஷம் ? என்னிடம் ஒளியாதே.

சு. குமாரா, என் மனம் ஒருவாறிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் கேளாதே இப்பொழுது, பிறகு சொல்லுகிறேன். வேறு ஏதாவது பேசுவோம்.

சுகு. அப்படியே பேசுவோம். எதைப்பற்றி பேசுவது ?—ஆ ! சுந்தரா, இந்த மனோரமாவைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் ?

சு. யாரைப்பற்றி ?

சுகு. மனோரமவைப்பற்றி, சுந்தரா ! உடம்பொன்றும் உனக்கு அசௌக்கியமில்லையே ?

சு. இல்லை, இல்லை.—

சுகு. அவள் குணத்தைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் ?

சு. ஏன் ? நற்குணமுடையவள்தான். என்னையேன் கேட்கிறாய்?

சுகு. இல்லை. கேட்டேன்.

சு. நீ என்ன நினைக்கிறாய் ?

சுகு. சுந்தரா, நீ தான் உன் மனத்திலிருப்பதை எனக்குக் கூறு விட்டாலும் நானும் அப்படிச்செய்தல் சரியன்று. சுந்தரா, நான் இங்கு வந்ததுமுதல் இப்பெண்மணியை ஆராய்ந்து வந்தேன். மிகவும் புத்திசாலியாகவும் நற்குணமுடையவளாகவும் தோற்றப்படுகிறாள். என்னையுமறியாதபடி இவள்மீது நான் காதல் கொண்டுவிட்டேன். அவளும் என் மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாளென்று நினைக்கிறேன். இன்னும் சிலதினங்கள் பொறுத்து அவள் பிதாவை எனக்கு மனோரமாவை கடிமணம் புரியக் கேட்கப்போகிறேன். அதன் பொருட்டே நான் சற்று முன்பாக இன்னும் சில தினங்கள் அதிகமாக இங்கிருந்து போகலாகாதா என்று யோசித்ததாகக் கூறியது. உன்னிஷ்டமென்ன ? நீ என்ன சொல்லுகிறாய் ?

சு. நானா ?—அவள் உன்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாளென எப்படித் தெரியுமுனக்கு ?

சுகு. அவள் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கப்படித் தோன்றுகிறது. நீ என்ன சொல்லுகிறாய் ?

சு. நான் என்னசொல்வது ? அப்படியாயின்—மிகவும் சந்தோஷமே—

சுகு. சுந்தரா, நாமிருவரும் ஒன்றாய்ப்பிறந்து வளர்ந்து இவ்வளவு அந்யோந்யமாயிருப்பதற்கு நம்மிருவருக்கும் ஏககாலத்தில் விவாகமாகவேண்டும். நீ சத்யவதியை மணம் புரியும் தினமே நானும் இந்தமனோரமாவை மணம்புரிந்தால் என்ன சந்தோஷமாயிருக்கும் !—

சுகு. குமாரா ! அப்படியே ! அப்படியே ! நான் சத்யவதியை மணம்புரியும் தினமே நீயும் இந்த ராஜகுமாரியை மணம் புரிவாய் ! இது சத்தியம் !

சுகு. சுந்தரா ! எங்கே போகிறாய் ?

சு. குமாரா, எனக்குக் கொஞ்சம் முக்கியமான வேலையிருக்கிறது. இதோ வந்துவிட்டேன். [விரைந்து போகிறான்.]

ஜெயதேவன் மற்றொரு புறமாக வருகிறான்.

சுகு. ஜெயதேவா, இப்பொழுது, சுந்தராதித்யன் கூறிச்சென்றது உன் செவியில் விழுந்ததோ ?

ஜெ. ஆம், நான் வரும்பொழுது கேட்டது.

சுகு. இப்பொழுதாவது நீ இதுவரையில் என்னிடம் கூறியதெல்லாம் பொய்யென ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா ?

ஜெ. இன்னும் உமக்கு விவாகமாக வில்லை ; அதுவரையில் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன்,

சுகு. சுந்தரனை மனோரமாவின்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறானென நினைக்கிறாய் ?

ஜெ. நினைப்பானேன் ?

சுகு. சீ ! இனியாவது என் சொல்லை நம்பு, அவன் சத்தியவதியின் மீது காதல்கொண்டிருக்கிறான். அவளையன்றி ஒரு ஸ்திரீயை மணம்புரியான், கண்ணெடுத்தும்பாரான், அதற்கென்ன ? தான் காப்பாற்றிய பெண் தனக்குபசரணை செய்தால் அசௌக்கியமா யிருக்கும்பொழுது, எல்லோரும் அன்பு பாராட்டுவார்களன்றோ ? அவ்வளவே ! அப்படி ஏதாவதிருந்தால் அவன் என்னிடம் கூறியிருப்பான். நான் அவள்மீது

காதல்கொண்டிருப்பதாகக் கூறின பிறகாவது சொல்லி யிருக்கமாட்டானு? எமது அந்யோந்யத்தை நீ அறியாய், நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒன்றையும் ஒளியோம்.

ஜே. சற்று முன்பாக ஏன் ஒருவாறு இருக்கிருயென நீர் கேட்டதற்கு அவர் பதில் ஒன்றும் கூறவில்லையே?

சுகு. காரணமில்லாவிட்டால் என்ன கூறுவது? எல்லோருக்கும் சுபாவம்தான் ஒவ்வொரு வேளையில் காரணமின்றி ஒருவாறிருப்பது. இதுவரையில் இப்படியிருந்ததில்லை உண்மையே, ஆயினும் என்ன காரணமிருக்கப்போகிறது? இருந்தால் கூறியிருப்பான் என்னிடம்.

ஜே. சீக்கிரம் அக்காரணத்தைக் காண்பிக்கிறேன்; வாரும் நாம் ராஜகுமாரியிடம் போவோம். [போகிருர்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் காட்சி.

இடம்—மதுரையில் அரண்மனையைச் சார்ந்த ஒரு நந்தவனம்.
காலம்—மாலை. மனோரமா மஞ்சத்தின்மீது படுத்துறங்குகிருள்.
சுந்தராதித்யன் மெல்ல வருகிருன்.

சு. சீ! என்ன காலதாமதஞ்செய்துவிட்டேன்! காலங்கழியக் கழிய என் மனோதிடமும் தீர்மானமும் பலங்குன்றியே வருகிறது; இன்னும் கொஞ்சம் தாமதித்தால் அடியுடன் அழியும்—எங்கே மனோரமா? இங்குதான் என்னை எதிர்பார்த்திருப்பதாகக் குறித்தாள்.—அதோ உறங்குகிருள்! எழுப்புவோமா? தானகை எழுந்திருக்கட்டும்.—ஆ! மனோரமா! மனோரமா!—ஐயோ! இப்பெண்மணியிடம் அவள் என்மீது அழியாக் காதல்கொண்டிருக்கிருளென நான் உறுதியாயறிந்தும், இக்காதலை மறந்து வேருெருபுருஷனை நீ மணம்புரிவாய் என்று என் வாய்திறந்து நான் எப்படிக் கூறப்போகிறேன்? கண்ணே! கண்ணே! என்னை உன் காதலன் என நினையாதே! உன்னுயிரையழிக்க வந்த பாதகன் என நினைப்பாய். ஐயோ! இப்பாதகன்மீது ஏன்காதல் கொண்டனை?—இனி நான் தாமதிக்கலாகாது. இன்னும் சற்று நேரம் இம்மங்கையர்க்கரசியின் மதிவதனத்தை நோக்குவேனுயின் எனக்கிப்பொழுது இருக்கும் சிறிது மனோதிடமும் போய் என் தீர்மானங்கள் எல்லாம் பறந்தோடிப்போம். எழுப்பவேண்டும்—ஐயோ! எழுப்புமுன் இன்னும் ஒருமுறை என் பாவிக்

கண்கள் புனிதமாம்படி உனது ரூபலாவண்யத்தைச் சற்று பார்க்கிறேன் பார்க்கிறேன் ! உனது சௌந்தரியத்தின் தேஜசும் குணத்தின் பெருமையும் இத்தன்மைத்தென இதுவரையில் நான் நன்ருய் அறிந்தவனல்லன், இப்பொழுதே அறிகிறேன் ! உலகில் ஒருவன் ஒருபொருளை இழக்கப்போகும் சமயத்திற்ருன் அதன் பெருமையையும் குணத்தையும் நன்ருயறிகிருன். எழுப்புவதோ ? ஐயோ ! எழுப்புவேனையின் !— சுந்தரா ! சுந்தரா ! சுந்தரா ! உன் கதி இப்படியும் இருக்கவேண்டுமா ? எழுப்புமுன் என் காதலியின்—என் காதலி ! இன்னும் எத்தனை விஞடிக்கு ? மனோரமாவின்—கோவைக்கனியைக் கரித்த அதிரத்தினிற்கு ஒருமுறை முத்தமிடுகிறேன். இது நியாயமோ ? சீ ! நியாயமாயிருந்தாலும் சரி ! அநியாயமாயிருந்தாலும் சரி ! ஒருமுறை முத்தமிடுகிறேன். மறுபடியும் எனக்குக் கிட்டப்போகிறதோ ? பாவி நான் ஜன்மமெடுத்ததற்கு ஒரு முறையாவது இச்சுகத்தையனுபவித்து என் ஜன்மம் சபலமாகட்டும் ! [முத்தமிடுகிருன்.] ஐயோ ! நான் இந்தக்ஷணம் இறந்து போகலாகாதா ? இறந்துபோகலாகாதா ? ஈசனே ! ஈசனே ! நீர் இருப்பது மெய்யானல் இட்சணம் இப்பாவியைக் கொன்று விடும் ! இனி நான் உயிர்வாழ்ந்தென்ன பயன் ? ஐயோ ! நான் முத்தமிடாதிருக்கலாகாதா ? இப்பொழுது என்மனத்தை ஆயிரமடங்கு அதிகமாக உந்துகிறதே ! என் செய்வேன் என் செய்வேன் ! என் கண்ணே ! என்கண்மணியே ! என் கண்ணின் கருமணியே ! என்காதற்கிளியே ! என் கருத்திற்கிசைந்தமானே ! என் மனத்தைக் கவருந்தேனே ! என்னுருயிர் பிழம்பே ! என் இன்னுயிர்க்கற்பகமே ! என்உயிரினுக்குயிரான உயிரே ! மனோரமா ! மனோரமா! உன்னை இன்னும் ஒருமுறை முத்தமிடுகிறேன் ! இதே கடைசி முறை ! இதே கடைசி முறை !

[முத்தமிடுகிருன், மனோரமா எழுந்திருக்கிருள்.]

ம. பிராணநாதா ! எப்பொழுது வந்தீர் ? நெடுநாழிகையாக என் பொருட்டு இங்கு காத்துக் கொண்டிருந்தாற்போலிருக்கிறதே ; என்னை மன்னிக்கவேண்டும். உமது வரவை எதிர்ப்பார்த்து நெடு நேரமாயும் நீர் வராமையால் அப்படியே உறங்கிவிட்டேன். ஏன் நிற்கிறீர் ? உட்காரும்.

சு. மனோரமா—இப்பொழுது சற்று முன்பாக—என்னை அழைத்தவண்ணம் இனி மறுபடியும் அழைக்காதே.

ம. பிராணநாதா, என்ன மறுபடியும் 'பழையபகுருடி' கதவைத் திறவடி, என்று ஆரம்பித்தீரே ; என் பேதைமனத்தை நீர் இதுவரையில் பரிசோதித்ததெல்லாம் போதாதோ ? இனியாவது நாம் சந்தோஷமாய்க் காலம் கழிக்கலாகாதா ? ஐயோ! மறுபடியும் உமது முகத்தைச் சுளித்துக் கொள்ளுகிறீரே ; இது என் மனத்தை எவ்வளவு வருத்துகிற தென்று உமக்குத் தெரிய வில்லையே. இன்னும் வேண்டாம், பிராணநாதா, சந்தோஷமாய் என்னை ஒரு முறை பாருமிப்படி.

சு. மனோரமா—இதென்ன இதுவரையில் அழைக்காத மாதிரியாய் இன்றைக்கு—புதிய மாதிரியாய் அழைக்கிறாய் ?

ம. ஐயோ ! இன்னும் பழைய கதையில் தானிருக்கிறீரே ! பிராணநாதா, இன்னும் என்னிடம் உமக்கு லஜ்ஜையென்ன ? நீர் என் மீதுகாதல் கொண்டிருப்பதாக என்னிடம் கூறவேண்டியதில்லை ; நான் அதை அப்பொழுதே அறிந்து கொண்டேன்.

சு. நான் உன்மீது காதல்கொண்டிருப்பதாகக் கூறவில்லையே ! யார் கூறியது ?

ம. நீர் வாய்திறந்து கூறவும் வேண்டுமா ? உமது கண்களை நோக்கும் பொழுதே அதை நான் அறியமாட்டேனோ ? வேறு அத்தாட்சியும் வேண்டுமா ? அப்படி உமக்கு வேண்டுமானால் அதையும் தருகிறேன்.

சு. வேறு அத்தாட்சியாவது ? மனோரமா, நீ என்னவோ தவறான எண்ணங்கொண்டிருக்கிறாய்—நான் உன்மீது காதல் கொண்டில்லை.

ம. என்ன ? என்ன ? ஏன் பொய்பேசுகிறீர் பிராணநாதா, இது ஒரு வேடிக்கையா உமக்கு ?

சு. வேறு அத்தாட்சி யிருப்பதாகச் சொன்னாயே, என்ன அத்தாட்சி ?

ம. அந்த அத்தாட்சியைக் கொடுத்தால் அப்பொழுதாவது ஒப்புக் கொள்ளுகிறீரா ?

சு. என்ன சொல் ?

ம. இதென்ன பாரும். [ஒரு சிருபத்தை வெளியில் எடுக்கிறாள்.]

சு மனோரமா ! இதெப்படி உமக்குக் கிடைத்தது ? இதை இரண்டு தினமாகக் காணோமென்று தேடிக்கொண்டிருந்தேனே !

ம. ஆ! நீர் எழுதியது தானே இது? நன்ருக அகப்பட்டீர், இனி அல்லவென்ருலும் நான் ஒப்புக்கொள்ளுவேனே? இனி என்ன சொல்லுகிறீர்?

சு. அதைக் கொடு இப்படி.

ம. கொடுத்தால் என்ன தருகிறீர்?

சு. கொடு இப்படி. [வாங்கிக்கிழித்தெறியப் பார்க்கிருன்.]

ம. பிராணநாதா! பொறும் பொறும்! ஏன் அதைக் கிழிக்கிறீர்? வேண்டுமென்ருல் அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்று பார்த்துவிட்டு பிறகு கிழித்துவிடும்.

சு. சுந்தரா! சுந்தரா!—மனோரமா—இதையொன்றும் நம்பாதே, எழுதியதவ்வளவும் பொய்.

ம. பிராணநாதா, உமது அழகிய வாயால் என்னிடம் நீர் இதைப் பற்றி பொய்யுரைத்தல் நியாயமன்று.

சு. மனோரமா—நான் சொல்வதைக்கேள், இதை நம்பாதே, நான் உன் மீது காதல் கொள்ளவில்லை.

ம. என்ன என்ன? என்னைப்பார்த்து சொல்லும் இன்னொரு முறை.

சு. நான் உன்மீது காதல் கொள்ளவில்லை—ஆகவே—

ம. பொறும் பொறும்! ஏன் முகத்தை அப்படித் திருப்பிக் கொள்ளுகிறீர்? பிராணநாதா, நான் சத்தியமாகக் கேட்கிறேன், என் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்து உன்மீது உண்மையில் நான் காதல் கொள்ளவில்லையென்று சொல்லிவிடும், உம்மை நான் பிறகு ஒரு தொந்தரவும் செய்யவில்லை. வேடிக்கைக் கன்றி நீர் ஒருகாலும் பொய்யுரைக்கமாட்டீர், எனக்குத் தெரியும். ஏதோ சொல்லும்? ஏதோ என்னைப் பாரும்; பிராணநாதா, என்மீது உமக்குச் சிறிதும் காதலில்லையே? உண்மைதானு, சத்தியந்தானு?

சு. மனோரமா, நான் உன் மீது காதல் கொண்டிருப்பது உண்மையே—

ம. உண்மைதானே? உண்மைதானே?

சு. உண்மைதான்—ஆயினும்—

ம. அப்பா! பிராணநாதா, அவ்வளவு போதுமெனக்கு; உமது வாயால் நீர் என்மீது உண்மையாகக் காதல் கொண்டிருப்பதாக நீர் சொல்லி என் செவியாற நான் கேட்டபின் எனக்கு வேறென்ன வேண்டும்? இனி இப்புவியில் நான் பெற வேண்

டிய பேறு வேறொன்றில்லை. நான் இந்தக்ஷணம் இறந்தாலும் சம்மதமே. பிராணநாதா, இனி எனக்கென்ன வேண்டுமென்றாலும் கட்டளையிடும் செய்கிறேன்.

சு. ஆனால் என்னைப் பிராணநாதா என்றழைக்காதே இனி.

ம. என்ன பிராணநாதா ? உம்மைப் பிராணநாதா, என்றழைக்கலாகாதென்று கட்டளையிட்டீர் பிராணநாதா ? அது ஏன் பிராணநாதா அப்படி ? பிராணநாதா, சொல்லும் பிராணநாதா ! போம் பிராணநாதா ! நான் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்லாதிருக்கிறீர் பிராணநாதா !

சு. மனோரமா ! இது தானோ என் சொற்படி நடப்பது நீ ?

ம. பிராணநாதா, இது உமக்கு நியாயமாகத் தோன்று கிறதா என்று நீரே யோசித்துப்பாரும் ; நீர் மாத்திரம் உமதிஷ்டப்படி கண்ணேயென்றும் கண்மணியேயென்றும் அழைக்கலாம், நான் மாத்திரம் உம்மைப்பிராணநாதா என்றழைக்கலாகாதா ?

சு. என்ன ? நான் எங்கு உன்னை அவ்வண்ணம் அழைத்தேன் ?

ம. பிராணநாதா ! வேண்டாம் வேண்டாம், ஒரு பொய்யுரைத்தது போதும். சற்றுமுன்பாக நான் உறங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது அழைத்தீரா இல்லையா ?

சு. அது உனக்கெப்படித்தெரிந்தது ? நீ விழித்திருந்தாயோ ?

ம. பிராணநாதா ! என்னைமன்னிக்கவேண்டும். நான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது உண்மைதான். நீர் வந்து முத்தமிட்டவுடன் விழித்துக்கொண்டேன். ஆயினும் இன்னும் நீர் என்ன செய்கிறீரெனக் கண்டறிய உறங்குகிறாற்போலிருந்தேன்.

சு. மனோரமா, இது நியாயமா ? முன்பென்னவென்றால் என் நிருபத்தையெடுத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தாய் ; இப்பொழுது உறங்குகிறாற்போல பாசாங்கு செய்தாய் ; இது உன்னையொத்த பெண்களுக்கழகோ ?

ம. பிராணநாதா, நான் தவறுதான் என்று ஒப்புக்கொண்டேன் ; என்னை மன்னியும், பிராணநாதா, உன் மீதுள்ள காதலினாலேயே யன்றோ நான் இவைகளையெல்லாம் செய்தது ? ஆகவே நீர் அதை மன்னியாவிட்டால் வேறு யார் மன்னிக்கப்போகின்றனர் ? அன்றியும் நான் உறங்குகிறாற்போல் பாசாங்கு செய்யாவிட்டால் என்னை அவ்விதமாக அழைத்து மறுபடியும் முத்தமிட்டிருப்பீரா ?

சு. போனது போகட்டும்! மனோரமா, நான் உனக்கு ஒரு கட்டளை யிடப்போகிறேன். அதன்படி நடக்கிறாயா மாட்டாயா?

ம. பிராணநாதா என்று நான் உம்மை அழைக்கலாகாது என்று மாத்திரம் கட்டளையிடாதீர். வேறு எந்தக் கட்டளையாவது இடும்; செய்கிறேன்.

சு. வீண்வார்த்தை!—மனோரமா! நான் சொல்வதை கவனமாய்க்கேள்; நான் உன் மீது காதல்கொண்டிருக்கிறேன் என்பது உண்மையே. ஆயினும் ஒரு காரணம் பற்றி நான் உன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ள முடியாது. அக்காரணத்தை இன்னதென்று நீ அறிய விரும்பாதே! தெரிந்தாலும் உன்னால் நிவர்த்திக்கமுடியாது. ஆகவே என் கதி இப்படியிருக்க, நீ வீணில் என்மீது காதல்கொண்டு பயனென்ன? இக்காதலை அடக்கிவிடு, அடியுடன் ஒழித்து விடு. இதனாலொன்றும் நீ பயனடையப் போகிறதில்லை.

ம. பிறகு? இன்னும் உமக்கிஷ்டமானதையெல்லாம் சொல்லும்—அப்புறம்?

சு. நான் பரிகாசம் பண்ணுகிறேனென எண்ணவேண்டாம். உண்மையில் நான் உன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ள முடியாது. ஆகவே என்னை மறந்து விட்டு வேறு தக்க புருஷனை நீ மணம் புரிவாய். என்னைக் கேட்கும் பட்சத்தில் சுகுமாரராஜனை மணம்புரியும் படி கூறுவேன். சுகுமாரராஜன் சிறந்த புத்திசாலி, நற்குண நற்செய்கையுடையவன், பிறர் நன்மையை நாடுதலே அவனது சுபாவம், பரிசுத்தமான மனதுடையவன், அவனைப்பார்க்கிலும் சிறந்த புருஷன் உனக்கிவ்வுலகில் கிடைப்பது அசாத்தியம். அன்றியும் அவன் உன் மீது காதல் கொண்டிருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனைவிட்டு, என்மீது நீ காதல் கொண்டு பயனென்ன? நான் புத்தியற்றவன், தீயகுணமுடையவன், சுயநன்மையையே நாடுபவன், அழுக்குமனதுடையவன், என்மீதிற் காதல் கொண்டென்ன பயன்? அன்றியும் நான் உன்னை விவாகஞ்செய்து கொள்ள முடியாது.

ம. தீர்ந்ததா? இன்னும் ஏதாவது இருக்கிறதா? நீர் உமதெண்ணத்தை சொல்லிவிட்டீரா? நான் எனதெண்ணத்தைச் சொல்லுகிறேன். எனக்கு நீர் கூறிய அந்த நற்குணமெல்லாம் அமைந்த புருஷன் வேண்டாம். நீர் கூறியபடி புத்தியற்ற

வரும் தீயகுணமுடையவரும் சுயநன்மையே நாடுபவரும் அழுக்கு மனதுடையவருமான புருஷனே வேண்டும். அன்றியும் என்னைத்தான் விவாகஞ்செய்துகொள்ள முடியாது என்று சொல்பவரையே நான் விவாகஞ்செய்துகொள்ள வேண்டும்.

சு. ஈசனே ! ஈசனே !—மனோரமா, இப்படி வேறு யாராவது நல்லதைவிட்டு தீயதைத் தேடுபவருமுளரோ இவ்வுலகில் ?

ம. இவ்வுலகில் தான் காதல்கொண்டிருக்கும் பெண்ணை, அவள் தன்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாளெனவறிந்தும், வேறொரு புருஷனை விவாகஞ்செய்துகொள் என்று சொல்பவரும் வேறு உளரோ ? அதை மாத்திரம் ஏன் யோசிக்கலாகாது ?

சு. மனோரமா, நான் சொல்வதைக்கேள். சுகுமாரனை நீ வெறுத்தால் அவனுக்கு மிகவும் வருத்தமுண்டாகும் என்று ஏன் யோசிக்கமாட்டேன் என்கிறாய் ?

ம. நீர் என்மீது காதல்கொண்டிருப்பதாகக் கூறிவிட்டுப் பிறகு வெறுத்தால், எனக்கு எவ்வளவு மனவருத்தமுண்டாம் என்று ஏன் யோசிக்கமாட்டேன் என்கிறீர் ?

சு. ஐயோ ! நீ மறுத்தால் சுகுமாரன் உயிர் விடுவான், பிறகு அந்தப் பாபம் உன்னைத்தொடரும் !

ம. நீர் மறுத்தால் நான் உயிர்விடுவேன், பிறகு அந்தப்பாபம் உம்மைத்தான் தொடரும் ! ஸ்திரீஹத்தி எதினும் பெரியது !—

சு, சரி—உன்னிடத்தில் நியாயம் பேசுவதிற் பயனில்லை. மனோரமா, நான் உன்னை விவாகஞ்செய்துகொள்வது அசாத்தியம் பிறகு உன்னிஷ்டம். [எழுந்திருக்கிறான்.]

ம. [தடுத்து] பிராணநாதா ! இன்னொரு முறை உமது வாயால் அச்சொற்களைச்சொல்லாதீர், அவைகள் என் இருதயத்தைப் பிளக்கின்றனவே !

சு. முடியாதென்று நான் கூறிவிட்டேன் ! பிறகு உன்னிஷ்டம் விடு என்னை !

ம. [அவன் காலில் வீழ்ந்து] பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! இது உமக்கு தர்மமா ? நியாயமா ? இது உமக்கடுக்குமா ? உமக்கென்மீது காதல் இல்லையாயின் அவ்வாறு கூறுவது நியாயமாம் ; என்மீது காதல் கொண்டிருப்பதாக நீரே சற்று முன் கூறினீர்! அப்படிகூறிவிட்டு என்னை மறுத்தல் நீதியோ? எல்லாமறிந்த உமக்கு நான் என்ன கூறக்கூடும் ? பிராணநாதா,

என்னை விவாகஞ்செய்துகொள்ள உமக்கென்னதடை? அத் தடையைக்கூறும், உமக்கசாத்தியம் என்றும் ஒன்றுண்டோ? அத்தடையை நீர் நீக்கிக்கொள்ளலாகாதோ? அதை இன்ன தென்று கூறும், என்னுயிரையாவது கொடுத்து நிவர்த்திக்கி றேன். பிராணநாதா, உம்மீதே காதல் கொண்டிருக்கும் என் பேதை மனத்தை இவ்வாறு வருத்தல் நியாயமோ? உமக்குச் சிறிதும் கருணை என்பதில்லையோ பச்சாத்தாபமில்லையோ? நான் உத்தமகுலத்துதித்த ராஜகுமாரியாயினும் உம்மீதுள்ள காதலால் என் நாணம் அச்சம் மடம் பயிர்ப்பென்னும் நான் கையும் விட்டு இங்ஙனம் உமது பாதத்தில் வீழ்ந்து இரந்து வேண்டுகிறேன்! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

சு. மனோரமா! நீ என் மீது காதல்கொண்டிருப்பது உண்மையா னல், என்மீதுகொண்ட காதலைமறந்துவிடு—என் சொற்படி நட.

ம. சரி! [எழுந்திருந்து] ராஜகுமாரா, நான் உம்மை ஒருவரம் கேட் கிறேன், கொடுக்கிறீரா?

சு. உன்னைவிவாகஞ்செய்து கொள்ளும்படி மாத்திரம் கேளாதே, வேறெதையும் கேள், தருகிறேன்! என்னுயிரைக் கேள் தருகி றேன் சந்தோஷமாய்!

ம. உமதுயிர் எனக்கெதற்கு? என்னுயிரை எடுத்துக்கொள்ளும்.

சு. என்ன?

ம. என்னைக் கொன்றுவிடும்—அதுதான் நான் கேட்பது.

சு. மனோரமா! உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதோ?

ம. எனக்கா? இருக்கலாம் நீர் உமது வார்த்தையைக் காப்பாற் றும், இனி நான் இவ்வுலகில் இருக்கவேண்டிய நிமித்திய மில்லை. என்ன சொல்லுகிறீர்? என்னை விவாகம்தான் புரியே னென்கிறீர்; என்னைக் கொல்லவும் மாட்டீரா?

சு. மனோரமா! இதென்ன ஆச்சர்யம்! நானே உன்னை என்கை யால் கொல்வது? எனக்காயிரம் ஜன்மங்களில் நரகம் சம்ப வித்தாலுஞ்சரி, உன்னைக்கொல்லேன்! என்சொற்படிகேள்:—

ம. சரி, ஆனல் நான் போய்வருகிறேன் விடையளியும்—நீர் சுக மாய் நீடூழிகாலம் வாழ்வீராக!

சு. மனோரமா! எங்கேபோகிருய்?

ம. அது ஏன் உமக்கு? நான் செல்லவேண்டிய இடத்திற்குச் செல்கிறேன்.

சு. உனதுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளப் போகிருயோ ?

ம. நான் அப்பொழுதே கூறினேனே. நீர்தான் என்னை மணம்புரி யேன்என்றீர். பிறகு நான் உயிர்வாழ்வானேன் ?

சு. மனோரமா, நான் கடைசிமுறை சொல்லுகிறேன், என்சொற் படி கேள்.

ம. பிராணநாதா, நான் கடைசிமுறை சொல்லுகிறேன், என்னை மணம்புரியும்.

சு. ஐயோ ! அது அசாத்தியம் அசாத்தியம் !

ம. சரிதான்—நான்வருகிறேன். [போகப் பார்க்கிருள்.]

சு. மனோரமா ! உனது தீர்மானத்தை மாற்றமாட்டாயா ?

ம. நீர் என்னை மணம்புரிய மாட்டீரா ?

சு. ஈசனே ! ஜகதீசா ! என்னை இக்கோலமும் காண்பாயா ?

[கண்ணீர் விடுகிருன்.]

ம. பிராணநாதா ! ஏன் என்பொருட்டு வருந்துகிறீர் ? நான் வரு கிறேன், விடையளியும். இதுவரையில் உமக்கு நான் செய்த குற்றங்களையெல்லாம் மன்னியும். நான் உமக்கு எவ்வளவோ மனவருத்தமுண்டாக்கியிருப்பேன், மன்னியும் அதனையும். நீர் சுகமாய் வேறு யாரையாவது மணந்து நெடுநாள் உலகில் வாழ்ந்திரும். ஆயினும் ஒன்று கூறுகிறேன், இப்புவியில் என்னிலும் அழகிகளை அனேகம்பெயரைப் பார்ப்பினும் பார்ப்பீர், புத்திசாலிகளைப் பார்ப்பினும் பார்ப்பீர், ஆயினும் என்னைவிட உம்மீது உண்மையான காதல்கொண்டபெண்ணை மாத்திரம் உமதுயிருள்ளளவும் காணமாட்டீர், இது சத்தி யம் ! நான் போய்வருகிறேன்—பிராணநாதா ! என்னைப்பற்றி நீர் எப்பொழுதாவது சந்தோஷமாயிருக்கும் காலத்தில் நமக்கு மனோரமாவென்று ஒரு முதல் மனைவியிருந்தாளென நினையும் ! நான் போய்வருகிறேன். [கொஞ்சதூரம் போகிருள்.

சு. மனோரமா !

ம. பிராணநாதா ! [ஒருவரையொருவர் கட்டி முத்தமிடுகின்றனர்.

சு. மனோரமா ! மனோரமா ! உன்னையே நான் மணம்புரிவேன் உன்னையே மணம்புரிவேன் ! (மூர்ச்சையாகிருன்.)

ம மூர்ச்சையாயினர் !—ஐயோ !

சு. [தெளிந்து] கண்ணே ! கண்ணே ! உனது காதலின் திரத்தை இதுவரையில் சரியாக அறியாமற்போனேன் ! அறியாமற் போனேன் !

ம. அது போனற்போகட்டும், போன சமாசாரத்தைப்பற்றி இப்பொழுது யோசிப்பானேன் ? வேறு ஏதாவது பேசுவோம்; இனியாவது நான் உம்மைப் பிராணநாதா என்றழைக்கலாமா பிராணநாதா ?

சு. கண்ணே ! சுகமாயழை ! உன்னையன்றி வேறு யார் அப்பெயரிட்டு என்னை அழைக்கத்தக்கவர் ?

ம. அப்பா ! இத்தனை காலம் பிடித்ததா ? [முத்தமிடுகிறாள்.]

சுகுமாரன் வருகிறான். கொஞ்சதூரத்திற்கப்பால் ஜெயதேவன் வருகிறான். மனோரமா எழுந்திருந்து ஒரு புறமாய்த் தலைகுனிந்து நிற்கிறாள்.

சுகு. சுந்தரா !—நீ மனோரமாவின்மீது காதல்கொண்டிருக்கும் விஷயம் முன்னமே ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை ? நாணப்பட்டனையோ ? என்னிடம் கூற வெட்கப்படுவானேன் ? அல்லது எனக்கேதாவது மனவருத்த மிருக்குமென்று எண்ணினையோ ? சுந்தரா, என்னை நீ இன்னும் நன்றாயறிந்திலை ; நான் ஏன் வருத்தப்படவேண்டும் ? இவ்விஷயம் எனக்குச் சந்தோஷத்தையன்றோ தருகிறது ! மனோரமாவும் உன்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. மிகவும் சந்தோஷம் ! நீங்களிருவரும் நீடூழிகாலம் சுகமாய் தம்பதிகளாக வாழ்வீர்களாக ! சுந்தரா, என்ன இன்னும் ஒருவாறு நிற்கிறாய் ? நான் மனப்பூர்வமாகச் சொல்லுகிறேன், எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமா யிருக்கிறது ; நான் எப்பொழுதுதாவது உன்னிடம் பொய்யுரைத்திருக்கிறேனா ? உனக்கு வரும் சுபம் எனக்கு வந்தாற் போலத்தான்.

சு. [முழந்தாளிட்டு அவன் கைக்கு முத்தமிட்டு] குமாரா ! குமாரா ! உன்னையொத்த உத்தமரை நான் உலகில் எங்கு காணப்போகிறேன் ? நான் உனது நண்பனாயிருக்கத் தக்கவனல்லன் !

சுகு. சீ ! எழுந்திரு ! முட்டாள் ! உன் புத்தி உனக்கிப்பொழுது ஸ்வாதீனமாயில்லை ; பிறகு உன்னிடம் நான் எல்லாம் பேசுகிறேன், அதோ பார் பாவம்: உன்வரவை எதிர்பார்த்து நிற்கிறாள் ; போ, சந்தோஷமாயிரு, இந்த முகத்துடன் அவளிடம் போகாதே ! சந்தோஷமாய்ப்போ.

சு. ஈசனே ! ஈசனே !

[மனோரமாவிடம் போக, இருவரும் வெளியே போகிறார்கள்.]

சுகு. ஆ ! இவர்களிருவரையும் ஈசன் ஒருவருக்காக மற்றொருவரைச் சிருஷ்டித்தான் போலும் ! புத்தியிலும் நற்குணத்தி

லும் அழகிலும் இவர்களை யொத்த ஸ்திரீ புருஷர்களை நாம் எங்குகாணப்போகிறோம் ? நெடுநாள் சுகமாய் வாழ்வார்களாக! என் நண்பனுக்கிந்தப் பேறு கிடைத்ததே ! நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம் !

ஜே (அவன் அருகிற்போய்) சுகுமாரராஜனே, இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறீர் ?

சுகு. ஜெயதேவா, நீ கூறியதுண்மைதான் ; நான் உன்னை மறுத்த தற்காக மன்னிப்பாய்.

ஜே. அது போனற் போகிறது. இப்பொழுதென்ன செய்ய உத்தேசிக்கிறீர் நீர் ?

சுகு. ஏன் ? உடனே போய் ஸ்வேதகேது ராஜனிடம் கூறி விவா கத்திற்கு முயற்சிசெய்யச் சொல்லவேண்டியது தான்.

ஜே. உமக்கு இவ்விவாகம் சம்மதிதானே ? சந்தோஷந்தானே ?

சுகு. சந்தேகமென்ன ? என்னையன்றி யாருக்கு இவ்விவாகம் அதிக சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கப்போகிறது ? நீ கேட்பது எனக்கு அர்த்தமாகவில்லை.

ஜே. இல்லை, மனோரமாவின்மீது தாமும் காதல் கொண்டிருந்தீரோ என்று யோசித்தேன், வேறென்றுமில்லை.

சுகு இருந்தாலென்ன ? முதலில், சற்று ஒரு விநாடி, ஏதோ மாதிரியாகத் தானிருந்தது. உடனே என் மனத்தைத் திருப்பிவிட்டேன். மனோரமா சுந்தரன்மீது மிகவும் காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதற்குத் தடையில்லை, அப்படி யிருக்க நான் அவள்மீது காதல் கொண்டென்ன பயன் ? அதை அந்தக்ஷணமே மறந்தேன், சுந்தரனே அவளுக்குத்தக்க கணவன், அவள் அவனையே வரித்தது எனக்கு அடக்கக் கூடாத மனவெழுச்சியைத் தருகிறது.

ஜே. ஆம்—சத்தியவதிக்கு மாத்திரம் தான்—

சுகு. ஆ ! ஆ ! பார்த்தாயா ? ஜெயதேவா ! இதுவரையில் என் னென்னவோ யோசித்துக்கொண்டிருந்து விட்டேன். சத் தியவதியைப் பற்றி மறந்தேன் !—அவள் கதி என்னவாவது ? அவள் சுந்தரன்மீது மிகுந்த காதல் கொண்டிருக்கிறாள். அவனை யன்றி வேறெப் புருஷனையும் மணம்புரிவதில்லை யென்று பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறாள். விவாகத்திற்கும் நாள் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது ! இதென்ன கஷ்டம்!?

ஜே. ஆம், அதைத்தான் நானும் கேட்கலாமென்று வாயெடுத்தேன். இவ்வளவு தூரம் நடந்தபிறகு சுந்தராதித்யர் மனோரமாவை மணந்தால் சத்தியவதிக்கு மனவருத்த மெவ்வளவிருக்கும்? தன்னுயிரை மாய்ப்பினும் மாய்ப்பாள்; உன்னையே விவாகம் புரிகிறேனெனக் கூறிவிட்டு பிறகு வேறொரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொள்ளலாமா? அதுவும் மண நாளும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நியாயமா? தாமே யோசித்துப்பாரும்.

சுகு நியாயம் அல்ல—வாஸ்தவமே—ஆயினும் நாம் என்ன செய்யக்கூடும்? சுந்தரனுக்கு சத்தியவதியின்மீதுள்ள காதல் குறைந்து மனோரமாவின்மீதே காதல் கொண்டால், அவனை நாம் சத்தியவதியை மணம்புரியும்படி நிர்ப்பந்திப்பதிற் பயனென்ன? அவனுக்கும் சுகமிராது; தன்மீது காதலில்லாக் கணவனை வரிக்கும் அவளுக்குத் தான் என்ன சுகம்? அவனுக்கு மனமில்லாதிருக்கும் பொழுது சுந்தரனை நாம் கேட்பதும் தவறு— அவள் வந்தகதி!—நாம் என்ன செய்யலாம்? சத்தியவதியைக் குறித்து நினைக்கும்பொழுது எனக்கு மிகவும் வருத்தமாகத் தானிருக்கிறது—ஆயினும் நான் என்ன செய்வது?

ஜே. சத்தியவதிக்கு விஷயங்களிப்படியிருக்கின்றன என்றாவது தெரிவிக்கவேண்டாமா? நம்மை மணம்புரிய சுந்தராதித்யர் வருகிறார் வருகிறார் என்றவள் எதிர்பார்த்திருத்தல் நலமா இனி?

சுகு. அது கூடாது உண்மையே! நான் சுந்தரனிடம் சென்று கலந்து பேசி, என்ன செய்யவேண்டுமோ பார்க்கிறேன்— ஐயோ பாவம்! இதைக் கேள்விப்படுவாளாயின் சத்தியவதி உயிர்விடினும் விடுவாள்! நாம் என்ன செய்யலாம்? [போகிறான்.]

ஜே. இதுதான் சரி! இப்படி நாம் நினைக்கும் வண்ணமே மற்றெல்லா விஷயங்களும் நடந்தேறிவந்தால் எவ்வளவு சுலபமாயிருக்கும்? மனோரமாவின் வலையிலகப்பட்ட சுந்தரன், சத்தியவதியை இனித்திரும்பியும் பார்க்கப்போகிறதில்லை; இலேசானவளா இந்த மாயக்கள்ளி! நானே அவள் மோகவலையில் அகப்படப் பார்த்தேனே!—குமாரன் தன் தங்கையின்மீது எவ்வளவோ அன்பு படைத்தவனாயினும் சத்தியவதியை மணம்புரிய சுந்தரனை நிர்பந்திக்கமாட்

டான். ஆகவே எப்படியாவது சத்தியவதிக்கு எல்லா விஷயங்களையும் கூறி, அவள் மனத்தைத்தேற்றி வருகிறேன் என்று தஞ்சைக்கு நான்சென்று, சத்தியவதியின் மனத்தைக்கலைத்து அவளைக்கொண்டு குமாரனைத்தூண்டி, இவர்களிருவர் நட்பையும் கலைக்கவேண்டும். அது முடிந்தால் எல்லாம் முடிந்ததுதான்; அன்றியும் இந்த போக்கைகொண்டு சத்தியவதியை நாம் விவாகம் செய்யும் விதத்தைத் தேடவேண்டும்—சரி! சுந்தரா! உன்னை இனி க்ஷணத்தில் வெல்கிறேன்! மனோரமா என்னும் வலையாற் கட்டுண்ட உன்னால் என்ன முடியுமினி? என்ன சக்திவாய்ந்தும் இதனால் அவனுக்கு அவைகளெல்லாம் பயன்படாமற்போகின்றன அல்லவா? அதற்காகத்தான் பெரியோர் "மோகத்தை முனி" என்றார்கள். ஜெயதேவா! இனி உனக்கு பயமேயில்லை. சந்தோஷமாய் வேலையை நடத்து! [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்:—சத்தியவதியின் அந்தப்புரம். காலம்—மாலை.

சத்தியவதி மஞ்சத்தின்மீது சாய்ந்திருக்க கமலினி மெல்ல விசிறிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

க. அம்மா, நாங்கள் என்ன சொன்னாலும் உமது செவிக்கேறவில்லை. ஊணுறக்கமின்றி மூன்று தினங்களாக உலர்ந்து வருகிறீர்கள். இன்னுமிரண்டுதின மிப்படி யிருப்பீராயின் உமதுயிருக்கு ஹானிதான். இப்படித்தாம் வருந்துவதில் பயனென்ன? வருத்தப்படுவதினால் ஏதாவது பிரயோஜனமுண்டானால் எவ்வளவு வேண்டுமென்றாலும் வருந்தலாம். அதொன்றையும் காணோம். அம்மணி, தாம் இப்படி இருத்தல் நியாயமன்று. இப்பொழுதே சொன்னேன். இப்படியே இருந்தால் சீக்கிரம் பைத்தியம் பிடித்திறக்க வேண்டியதுதான்!

ச. அப்படி சீக்கிரம் இறப்பது அதிக சந்தோஷமே!

க. இறக்கவேண்டுமென்று இச்சையிருக்கிறது? அப்படியாயின் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிறப்பானேன்? இதைவிட சுலபமான மார்க்கங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றனவே!

ச. இன்னும் ஒரு முறை பார்ப்பேனுயின்—சந்தோஷமாய் இறப்பேன் !

க. யாரை? சுந்தராதித்யரையா? அம்மணி! இந்தப் பைத்தியம் இன்னும் உம்மை விடவில்லையா? அவரைத்தாம் பார்ப்பதில் இனி என்ன பிரயோஜனம்? அவர் மறுபடியும் இங்கு திரும்பி வரப்போகிருரோ? அப்படி இப்படி அசையாதபடி தன் மோகவலையில் கட்டிவிட்டாளே அவரை அந்த மனோரமா.

ச. தோழி, அம்மாது சிரோமணியை நீயேன் வெறுக்கிருய்? அவள்மீது என்ன தவறு? ஐயோ பாபம்! என் பெயரையும் அவள் கேட்டிருக்கிருளோ இல்லையோ? அவளை வீணில் தூஷியாதே.

க. ஆம் உண்மைதான். அவள் என்ன செய்வாள் பாபம்? மதுரமான மாங்கனியை அருந்தவேண்டுமென்று எல்லோருக்கும் இச்சையிருப்பது சகஜமே. இவரையல்லவோ நோகவேண்டும். இவர் புத்தி எங்கே போயிற்று !

ச. அவரையும் தூஷிக்காதே! அவர்தான் என்ன செய்வார் பாவம்? அந்த மனோரமா சிறந்த ரூபவதியும் நற்குணமுடையவளுமாயிருப்பாள். ஆகவே என்னைவிட்டு அவள் மீது காதல்கொண்டது நியாயந்தானே?

க. என்ன நியாயமோ, நீர்தான் மெச்சவேண்டும்! உம்மைப் பார்க்கிலும் ரூபத்திலும் குணத்திலும் சிறந்த பெண்ணை அவர் மூவுலகிலும் தேடிக்கண்டு பிடிக்கட்டும். அதெல்லாமிருக்கட்டும் அம்மணி, உம்மை விவாகஞ் செய்துகொள்வதாகக் கூறிவிட்டு, எல்லாம் சித்தமானபின் வேருெரு பெண்மீது காதல் கொள்வதாவது? அது என்ன காதலோ? அக்காதல் எனக்குத் தெரியாதம்மா! இவ்வளவு அறிவுள்ளவராயிருந்தும் இந்த நியாயம் அவருக்குத் தெரியாமற்போனதென்ன? ஸ்திரீகளால் எப்படிப்பட்ட ஆடவருடைய புத்தியும் சபலித்துப்போம் என்பது உண்மைதான். ஆயினும் அம்மணி, அவர்தான் உமக்கு வாக்களித்துச் சென்ருரே, சரியான க்ஷத்திரியராயின் அதன்படி உம்மையே மணம்புரியும்படி கேட்கிறது தானே நீர்?

ச. சீ! அப்படி நான் என்னுயிர்போனுலும் கேட்கமாட்டேன்! அவருக்கே இருக்கவேண்டியது; இல்லாவிடின் நான் நிர்ப்

பந்திப்பதிற் பயனென்ன? இல்லை அதன்படி அவர் இசைந்தாலும் என்ன பிரயோஜனம்? அவருக்குத்தான் சந்தோஷமாயிருக்குமோ? எனக்குத்தான் திர்ப்தியாயிருக்குமோ? வீணில் அந்த மனோரமாவும் வருத்தப்படுவாள்; இப்பொழுது அவர்களிருவருமாவது சுகமாயிருக்கிறார்கள்; என்னை மணந்தால் எல்லோருக்கும் துக்கந்தான். என்கதி என்னவானாலுமாகிறது, என் பிராணநாதர் எங்கிருந்தாலும் சுகமாயிருந்தால் போதுமெனக்கு!

க. ஏது அம்மணி? இன்னும் அவர் உமக்குப் பிராணநாதர் தானோ?

ச. ஆம், நான் சாமளவும் எனக்குப் பிராணநாதர் தான். அவர் என்மீதுள்ள காதல் குன்றினாலென்ன? எனக்கவர்மீதுள்ள காதல் அணுவளவேனும் குன்றுமோ? கனவிலும் குன்றுமென நினையாதே!

க. உம்மையொத்த ஸ்திரீகளை நான் இவ்வுலகில் இதுவரையில் கண்டதில்லை அம்மணி! இவ்வளவாகியும் அவரைப் பற்றியே இன்னும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! உமக்கு அவரையன்றி இவ்வுலகில் நல்ல புருஷன் ஒருவருமில்லையோ?

ச. ஆம், அவரையன்றி எனக்கிவ்வுலகில் வேறு புருஷனேயில்லை.

க. சரி, பிறகு உமதிஷ்டம், நம்மாலானதை சொல்லிப்பார்க்கலாம் அப்புறம் என்ன செய்வது கேளாவிட்டால்?

ச. அது போனாற் போகிறது. தோழி, மதுரையிலிருந்து எனக்கேதாவது நிருபம் வந்திருக்கிறதா பார்.

க. சரி! இதனுடன் நூறுமுறையாயிற்று, நான் போய் இல்லையென்று வந்து. அப்படிப்பட்ட முக்கியமான நிருபம் என்ன அம்மணி அது? உமது பிராணநாதர் ஏதாவது எழுதுவார் என்று எதிர் பார்க்கிறீரோ?

ச. தோழி, என்னைக் கடிந்துகொள்ளாதே. உனக்கு நான் கொடுக்குந் தொந்தரவை மன்னிப்பாய். இன்னும் கொஞ்சகாலம் தானே உனக்குக் கஷ்டம் கொடுக்கப்போகிறேன்.

க. இதோ போய்ப் பார்த்துவருகிறேன்—இல்லையென்று. [போகிறான்.]

ச. ஏன், இன்னும் பதில் ஒன்றும் வரவில்லை? ஒருவேளை என் நிருபம் போய்ச் சேரவில்லையோ? அப்படியிராது. எப்படி

யும் பதிலாவது சீக்கிரம் வரும்; அவராவது வருவார். ஐயோ! நான் அவரை ஒருமுறை கண்ணாரக்காண்பேனாயின் சந்தோஷமாய் உயிர்விடுவேன்!—

கமலினி வருகிறாள்.

க. அம்மணி, நிருபம் ஒன்றும் வரவில்லை. ஜெயதேவர் உம்மை அவசியம் சீக்கிரம் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி இப்பொழுது வரலாகுமோ என்று கேட்டுவரச் சொன்னார். வெளியில் காத்திருக்கிறார்.

ச. ஜெயதேவரா?—இப்பொழுதென்னைப் பார்க்க வேண்டிய நிமித்தியமென்ன?—வரச்சொல் [கமலினி போகிறாள்.] இந்த ஜெயதேவர் என்னவோ எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார்; இதனை நான் அறியவேண்டும். இந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாக என் மனத்தைக்கலைத்து நான் பிராணநாதர் மீது கோபங்கொள்ளும்படி எவ்வளவோ சொல்லிவந்தார். ஏதோ அவர்மீதில் கெட்ட எண்ணங்கொண்டிருப்பது போலிருக்கிறது. அப்படியாயின் அதை நான் எப்படியும் சீக்கிரம் அறியவேண்டும்—

ஜெயதேவன் வருகிறான்.

ஜே. ராஜகுமாரி! நமதெண்ணம் நிறைவேறும் காலம் நெருங்கி விட்டது!

ச. என்ன?

ஜே. வருகிறது சிங்கம் வலையின் அருகில்!

ச. என்ன?

ஜே. சுந்தராதித்யர் சீக்கிரம் இங்கு வரப்போகிறார். உம்மைப் பார்த்து மன்னிப்புக் கேட்டுவருவதாக சுகுமாரனிடம் கூறி விட்டு, நேற்று ஒருவருமறியாதபடி மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டாராம்; இன்னும் கொஞ்சநேரத்தில் இங்கு வருவாரென்பதற்குத் தடையில்லை. நான் இவைகளையெல்லாம் என் வேவுகாரரால் அறிவேன்.

ச. அப்படியா? சந்தோஷம்—அப்பா!—

ஜே. உனக்கு சந்தோஷம் எப்படி உண்டாகிறது?—ஆம் ஆம்! மறந்தேன்! நமக்குக் கெடுதி செய்தவர்கள்மீது பழிவாங்குவதைப்பார்க்கிலும் சந்தோஷகரமான திவ்வுலகில் ஒன்றுளதோ? உண்மைதான் உண்மைதான்! உனக்குச் செய்ததெல்லாம் போதாதென்று நேரிற்கண்டு உனது துக்கத்தைத்

தூண்டிவிடவும் வேண்டுமென்று வருகிறார் போலிருக்கிறது. மன்னிப்புக் கேட்பதாவது ? நன்றாய் உதைப்பது, பிறகு மன்னிப்புக் கேட்டுவிடுவது !—அதிருக்கட்டும் ராஜகுமாரி, இப்பொழுது நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்று தோற்றுகிறதுனக்கு ?

ச. என்ன செய்வது ?

ஜெ. என்ன செய்வதா ? தக்க மறியாதை செய்யவேண்டியதே.

ச. அப்படியே—செய்வோம்.

ஜெ. சந்தேகமில்லாமல் ! அவர் செய்ததற்கு அவ்வளவாவது பதில் செய்யவேண்டாமா ? அவர் எண்ணப்படி அந்த மனோரமாவை எப்படி விவாகஞ்செய்து கொள்ளுகிறாரோ பார்ப்போம் ; அவர் மறுபடியும் மதுரைக்கு எப்படிபோகிறாரோ பார்ப்போம்.

ச. அதைத்தடுக்க— நம்மால் எப்படி முடியும் ?

ஜெ. என்ன, ஒன்று மறியாதவள்போல் பேசுகிறாய் ? நாளைக்காலை உயிருடன் இருந்தாலல்லவோ, பிறகு மதுரைக்குப் போய் மனோரமாவை விவாகஞ் செய்துகொள்வது ?

ச. உம்—தக்க ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து விட்டீரா ?

ஜெ. எல்லாம் செய்துவிட்டேன். ஆயினும் உனது உதவியும் கொஞ்ச வேண்டும். அவர் வந்தபிறகு எப்படியாவது நீ தான் பேசி, பொற்றுண் மண்டபத்தில் இன்றிரவு நித்திரை பண்ணும்படி செய்யவேண்டும்; பிறகு பதினைந்து நாழிகைக்கு— நடக்கவேண்டியது நடந்து விடுகிறது.

ச. எத்தனை நாழிகைக்கு ?

ஜெ. பதினைந்து நாழிகைக்கு. என் ஆட்களுக்குக் காலம் தெரியும்.

ச. ஒருவேளை அவர்கள் தவறினால் ?

ஜெ. தவறினாலும் பெரிதன்று. நமது பட்டணத்தைச் சுற்றிலும் ஆட்களை வைத்திருக்கிறேன். அவர்கள் கையினின்றும் எப்படியும் தப்பமாட்டார் இங்கு தப்பினாலும்.

ச. இன்னும் அவர் வரவில்லையே—எப்பொழுது வருவார் ?

ஜெ. இதோ வரும் சமயமாயிற்று. இனி நான் இருக்கலாகாது. நான் சொல்லியது ஞாபகமிருக்கட்டும். எப்படியாவது அவர் அந்த மண்டபத்தில் படுத்து இன்றிரவு நித்திரை செய்யும்படி நீ தான் செய்ய வேண்டும். இது தான் நமக்குப் பழிவாங்க நல்ல சமயம், இது தவறினால் வேறு கிட்டாது. அதுவும் தானாகவந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறார். ஜாக்கிரதை ! அவர்

இதைப்பற்றி ஏதாவது அறிந்து விடப்போகிருர். பிறகு உன்னுயிருக்கே தீமைதான். நான் பிறகு வந்துகாண்கிறேன் ; வரும் சமயமாயிற்று. [போகிருன்.]

ச. சரி ! இந்த துஷ்டப்பாதகன் இவ்வாறு தான் ஏதோ எண்ணங் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று முன்பே நான் நினைந்த வண்ணமே ஆயிற்று. இவனுக்கு நானும் ஏதோ உடன்பட்டிருக்கிறேன் என்றெண்ணியிருக்கிருன். இது எனக்கு நலமேயாயிற்று. இப்பொழுது நான் என்ன செய்வது ? அவர் வந்தவுடன் எல்லாம் அவரிடம் சொல்லிவிடவா ? அதில் பிரயோஜனமில்லே. அவரைக்கண்டால் வெளியில் காவலிருக்கும் அந்த துஷ்டனது சேவகர்கள் எப்படியும் கொன்றுவிடுவார்கள். உருமாறிச் செல்லும்படி செய்ய வேண்டும்.—ஆ ! இது தான் நல்ல யோசனே ! நான் வீணில் இறப்பதில் பயனென்ன ? என் பிராண நாதரது உயிரைக் காப்பாற்றுவதில் உயிரை விடுவதே சரி ! அதைவிட எனக்கு வேறு சந்தோஷமென்ன ? இனி அவருக்கு நான் இப்புவியில் சுகங்கொடுப்பது இது ஒரு மார்க்கந்தானிருக்கிறது. ஆம் ஆம் ! சுவாமி எப்படியும் என்மீது கருணே யுள்ளவராகத் தானிருக்கிருர்—

கமலினி மறுபடியும் வருகிருள்.

க. அம்மா ! சுந்தராதித்யர் உம்மைக்காண வருகிருர் !—

ச. சரிதான், நீ போ. [கமலினி போகிருள்.]

சுந்தராதித்யன் தலேகுனிந்தவண்ணம் மெல்லவருகிருன்

ராஜகுமாரா—வாரும்—உட்காரும்—உட்காரும்.

சு. ஹா ! [ஓர் ஆசனத்திலுட்கார்ந்து கண்ணீர் விடுகிருன்.]

ச. ஏன் வருத்தப் படுகிறீர் ? எனக்காகத்தாம் வருந்தவேண்டியதில்லே. நான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். அவரவர்கள் செய்த பூர்வபுண்ணிய வசம். நீர் என்னேக் குறித்துச் சிறிதும் வருத்தப்பட வேண்டியதில்லே. இதைச் சொல்லவே உம்மை நான் வரவழைத்தேன். நீர் எனக்களித்திருந்த வாக்கினின்றும் விடுவித்தேன் உம்மை. நீர் இனி மனத்தில் ஒரு குறையுமின்றி அந்த—பெண்மணியை—மணந்து சுகமாய் வாழ்ந்திரும் நீடூழிகாலம். உம்முடைய மனத்தில் என்னேப்பற்றி ஒருகுறையும் வைக்கவேண்டாம். தாம் அப்பெண்மணியின் மீது காதல் கொண்டிருக்கும்

பொழுது என்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திப்பதில் பயனென்ன? நீர் வாக்களித்து விட்டோமே யென்று ஒருவேளை விரும்பினாலும், நான் அதற்கிசைவது நியாயமன்று. எல்லோருக்கும் வருத்தம் தான் அதனால். எப்படியிருந்தபோதிலும் நீர் சுகமாய் இருந்தாற்போது மெனக்கு. மனோரமா—மிகவும் நற்குணமும் சௌந்தரியமும் உடையவளென்று கேள்விப்பட்டேன்; மிகவும் சந்தோஷம். என்னைக்குறித்து ஒன்றும் வருந்தாமல் சீக்கிரம் அப்பெண்மணியை மணந்து இனித்தாம் சுகமாய் வாழலாமென்று நேரில் சொல்லவே உம்மை நான் வரவழைத்தேன்.

சு. [அவள் காலில்வீழ்ந்து] சத்தியவதி! சத்தியவதி! என்னை மன்னிப்பாய்! மன்னிப்பாய்!

ச. ராஜகுமாரா! எழுந்திரும் எழுந்திரும்! தாம் என்பாதத்தில் வீழ்வது நியாயமன்று. எழுந்திரும், உம்மை மனப்பூர்வமாக நான் மன்னித்தேன். நான் எப்பொழுதாவது உம்மிடம் உள்ளத்தில் ஒன்றுவைத்து வேறொன்றை உரைத்திருக்கிறேனா? உம்மை மன்னித்து விட்டேன். இனி நீர் சுகமாய் அப்பெண்மணியை மணந்து நீடூழி காலம் வாழ்வீராக.

சு. சத்தியவதி! உன்மகிமை யறியாது நான் மதிமோசம் போனேன் இதுவரையில். உனக்கென்ன வேண்டு மென்றாலும் கேள் தருகிறேன். என்னுயிரைக் கேள் தருகிறேன். உன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளும்படி கேட்டாலும் அப்படியே செய்கிறேன்—

ச. ராஜகுமாரா, நீர் வேறொரு பெண்ணின் மீது காதல் கொண்டிருக்கும் பொழுது, உமது சுகத்தையெல்லாம் அழித்து என்னை மணம் புரியும்படி நான் என்னுயிர் உள்ளளவும் கேட்கமாட்டேன். என்னை அவ்வளவு ஈனமாக எண்ணிவிடாதீர். ஆயினும் உம்மை நான் வேண்டிக்கொள்வதொன்றுண்டு. அதன்படி இந்த க்ஷணமே செய்கிறீரா?

சு. என்னுயிரைக்கேள் தருகிறேன்.

ச. அப்படி யொன்று மில்லை. இன்னும் நீடாண்டு நீர் சுகமாய் வாழும். ஆயினும் நான் உமக்கிடப்போகிற கட்டளைக்குக் குறுக்கே ஒரு வார்த்தையும் சொல்லலாகாது, ஒரு காரணமும் கேட்கலாகாது. ராஜகுமாரா, அப்படி செய்

வீரா ?—என்மீது தாம் ஒருகால் பிரியம் வைத்திருந்ததின் பொருட்டும், நாம் இருவரும் சிறுவயது முதல் ஒன்றாய் வளர்ந்ததின் பொருட்டும், தாம் எனது வேண்டுகோளுக் கிசையும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சு. சத்தியவதி ! இன்னதென்று சொல், என்தாய் தந்தையர் மீதாணை, அப்படியே செய்கிறேன் இந்தக்ஷணம் !

ச. ஆனால் இந்த க்ஷணம் புறப்பட்டு உமது அரண்மனைக்கு ஒரு வருமறியாதபடி சுரங்கத்தின் வழியாகப்போய், சிலகாலத் திற்கு முன் நீர் நகர் பரிசோதனைக்காக ஆண்டியைப்போல் வேடந்தரிப்பீரே, அதனைத் தரித்து விரைவில் வாருமிங்கே, பிறகு செய்யவேண்டியதை அப்புறம் சொல்கிறேன், இப் பொழுது காரணமொன்றும் கேளாதீர் ; காலம் வரும்பொ ழுது அறிவீர்.

சு. அப்படியே, இதோ வந்து விட்டேன். [போகிறான்.]

ச. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! உம்மை மறுபடியும் இந்த உடையில் நான் எப்பொழுது காணப்போகிறேன் !—சீ ! நாம் இப்பொழுது வருந்திக்கொண்டிருக்கக் காலமில்லை, சீக் கிரம் நாம் எழுதவேண்டிய நிருபத்தை எழுதிவிட வேண் டும். [விரைவில் ஒருநிருபம் வரைகிறாள்.] ஆ ! இப்பொழுது என் மனம் என்ன சந்தோஷமடைந்திருக்கிறது ! நான் பிறந்ததின் பயனை இன்றே பெறப் போகிறேன் !—சீக்கிரம் வந்து விடுவார்—

சுந்தராதித்யன் ஆண்டிவேடத்துடன் மறுபடியும் வருகிறான்.

வாரும். இதோ இந்நிருபத்தை பத்திரமாய் வைத்துக் கொள்ளும். பிராணநாதா, உமக்கிப்பொழுது ஒருகட்டளை யிடப்போகிறேன், அதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்—ஏன் திடுக்கிட்டீர் ? நான் பிராணநாதா என்றும்மை அழைக்க லாகாதோ ? உமக்கு என் மீதுள்ள காதல் குறைந்தபோதி லும் எனக்கு உம்மீதுள்ள காதல் குறையவில்லை யென்றறி யும். ஆயினும் பயப்படவேண்டாம், உம்மை நான் மணம் புரியும் படி கேட்கவில்லை. நான் சாமளவும் நீர்தான என் பிராணநாதர் என்று சொல்லவந்தேன். அதிருக்கட்டும், காலதாமதஞ் செய்யலாகாது. நான் சொல்லுகிறபடி குறு க்கே சொல்லாமலும் காரணங் கேளமலும் செய்கிறீரா ?

சு. சொல்.

ச. நீர் உடனே என்னிடம் விடை பெற்று அரண்மனையை விட்டு ஒருவரு மறியாதபடி மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட வேண்டும். ஒன்றும்கேளாதீர் என்னை இப்பொழுது; இந் நிருபத்தைப் பார்த்தால் பிறகு எல்லாம் விளங்குமுமக்கு ஆயினும் ஒன்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். உமது காத லின் மீதாணைப்படி இதை நீர் மதுரை போய்ச் சேருமள வும் பிரித்துப் பாராதீர்.

சு. ஐயோ !—

ச. உம்—அப்படி வேண்டாம். இன்றிரவு பதினைந்து நாழிகை யானவுடன் எங்கிருந்தபோதிலும் பிரித்துப்பாரும்.

சு. அப்படியே.

ச. சரி—நேரமாகிறது— சீக்கிரம் விடை பெற்றுக்கொள்ளும்.

சு. ஐயோ ! [தேம்பியழுகிறான்.]

ச. பிராணநாதா, ஏன் வருந்துகிறீர் ? என்னைக்குறித்து விச னப்படவேண்டாம். இப்பொழுதெனக்கு ஒரு விசனமு மில்லை, சந்தோஷமாயிருக்கிறேன்.

சு. ஈசனே ! ஈசனே !—சத்தியவதி ! எனக்கு விடை யளிப்பாய் என்று கேட்கவும் நாவெழவில்லையே !

ச. வருந்தாதீர், சுகமாய்ப்போய் வாரும். நான் உம்மை மறு படியும் எங்கு காணவேண்டுமோ அங்கு மிகவும் சந்தோஷ மாய்க் காண்பேன்.

சு. சத்தியவதி, உலகில் உன்னை யொத்த உத்தமிகளை நான் எங்கு காணப்போகிறேன் ? என தன்னையுடன் உலகில் உத்தமிகள் நசித்தனர் என்றெண்ணி யிருந்தேன். இப்பொழுதுதான் அவ்வெண்ணம் தவறான தென்று கண்டேன். உத்தமியே ! நான் உனக்குச் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் மன்னிப்பாய் மன்னிப்பாய் !

ச. பிராணநாதா, நான் அப்பொழுதே சொல்லிவிட்டேன் ! நான் உமக்கேதாவது தெரிந்தும் தெரியாமலும் பிழை செய்திருந் தால் மன்னியும்.

சு. அப்படியே ! அப்படியே ! நீயாவது பிழைப்பதாவது !

ச. ஆம் !—நேரமாகிறது நீர் புறப்படும்.—பிராணநாதா, முடிவில் ஒருவேண்டுகோள்—அந்த மனோரமாவையே மணம் புரிந்து அவள் மீதொன்றும் காதல் குறையாது வாழ்வதாக வாக்களி

யும். வேறெப் பெண்ணின் மீதும் தாம் காதல் கொள்ளலாகாது.

சு. அப்படியே ! அப்படியே ! [அவள் காதினைப்பற்றி] சத்தியவதி ! நான் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன் ! விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன் !

ச. சுகமாய்ப் போய்வாரும்—நீர் மிகவும் சுகமாயிருக்கும் பொழுது என் ஞாபகம் தமக்குக் கொஞ்சமிருக்கட்டும்.

சு. உன்னை என்றும் மறவேன் ! எனதுயிர் உள்ளளவும் மறவேன் ! [கைக்கு முத்தமிடுகிறான்.]

ச. பிராணநாதா !

சு. கண்ணே ! [கட்டியணைத்து முத்தமிட்டுச் சரேலென்று உதறிக் கொண்டு பித்தம் பிடித்தவன்போல் வெளியில் ஓடுகிறான்.)

ச. ஆ ! என்னைப்போன்ற பாக்கியவதிகளும் இம்மூவுலகத்தில் உளரோ ? என் பிராணநாதர் என்னைத் தன் கனிவாயால் கண்ணே என்றழைத்து காதலுடன் முத்தமிடப் பெற்றேன்! அவர் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு என்னுயிரைவிடப் போகிறேன். பிறகு சுவர்க்கம் சென்று என்றும் இணை பிரியாதங்கு என் பிராணநாதருடன் வாழ அவர் வரவை எதிர் பாத்திருப்பேன் ! சீ ! நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம் ! என் மனம் இப்பொழுது என்ன சந்தோஷமாயிருக்கிறது ! என்னுடல் பூரிப்படைந்திருக்கிறது !—இனி நான் தாமதிக்கலாகாது. மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யவேண்டும் விரைவில். இவ்வுலகில் நான் ஒருத்தியே பாக்கியசாலி ! பாக்கியசாலி ! [போகிறாள்.]

காட்சி முடிகிறது

இரண்டாம் காட்சி

இடம்.—பொற்றூண் மண்டபம். காலம்.—நள்ளிருள்.

சத்தியவதி சுந்தராதித்யன் உடையில் வருகிறாள்.

ச. ஆ ! நான் நாணத்தையெல்லாம் விட்டு, இந்தஆண் உடையை யணியும்படி நேரிட்டதே ! ஆயினும் இதனால் எனக்கு மனவருத்தமொன்றுமில்லை. என் பிராணநாதரின் பொருட்டுத் தானே இதைச்செய்தேன் ! அவர் பொருட்டு நான் என்ன செய்தாலும் எனக்கு சந்தோஷமேயொழிய வேறில்லை.

அன்றியும் அவர் அணிந்த உடையென் மேனியிற் படுவது எனக்கு ஓர் இன்பத்தையே தருகிறது! இனி நான் தாமசம் செய்யலாகாது, காலம் நெருங்கிவிட்டது!—நான் இம் மண்மீதில் இருக்கவேண்டியகாலம் ஆய்விட்டதோ, நான் இறக்கவேண்டிய காலம் நெருங்கிவிட்டதோ? சிறுவயதில் நான் இறப்பதென்றால் என்னமோவென்று மிகவும் பயந்திருந்தேன். இப்பொழுது இன்னும் சிறிது பொழுதுக்கெல்லாம் நான் உயிர் விடப் போகிறேன் என அறிந்தும் எனக்கு ஒருபயத்தையும் காணேம்! ஆயினும் இக்கொலை பாதகர்கள் எப்படிக் கொல்லப்போகிறார்களோ எனவே வருத்தமாயிருக்கிறது. ஒருவேளை குத்திக் கொல்லுவார்களோ? அல்லது தலையைச் சேதிப்பார்களோ? அல்லது—சீ! இவைகளையெல்லாம் பற்றி இப்பொழுது யோசித்தால் என் மனம் கலங்கும்; யோசியாதிருப்பதே நலம். இதோ இருக்கும்படியான ஔஷதத்தை நான் உட்கொண்ட உடனே மூர்ச்சையாகப் போகிறேன்; பிறகு நான் சுவர்க்கத்திலேயே விழிக்கப்போகிறேன். கேவலம் மண்ணாகிய இவ்வுடல் பிறகு என்னவாயின் என்ன? அம்மட்டும் நல்ல யுக்தி செய்தோம். இல்லாவிடின் கஷ்டமாய் முடிந்திருக்கும். எனக்கிவ்வளவு யுக்தி எங்கிருந்துவந்ததென்று நானே யோசிக்குமிடத்து ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. வேளைக்கு எல்லாம் வரும்! இல்லாவிடின் எல்லாம் வல்ல இந்த ஜெயதேவனை ஏமாற்றும்படியான சக்தி எனக்கெங்கிருந்து வந்தது? பதினைந்து நாழிகையாம் சமயமாயிற்று. கொலையாளிகள் வந்துவிடப்போகிறார்கள். [சபனித்து.] காலம் நெருங்கிவிட்டது. அம்மட்டும் நமது தாய் தந்தையர் நமக்கு முன் இறந்தது நலமாயிற்று. அவர்களிப்பொழுது இருந்தால், நான் இறந்ததைக் கண்டு என்ன வருந்துவார்கள்!—ஐயோ! அண்ணன் சுகுமாரன் வருந்துவான் இதைக் கேள்விப்பட்டவுடன். அவனுக்குத் தேறுதல் சொல்லும்படி என் பிராணநாதருக்கு எழுதியிருக்கின்றேனல்லவா? என்ன தேறுதல் சொன்னபோதிலும் சகோதர பந்தம்விடாது. என் பிராணநாதரோ என்னை மறக்கமாட்டார். இப்பொழுதாவது நான் அவர்மீது கொண்டிருக்கும் காதலின் திறத்தை யறிவார். நான் அவர்பொருட்டு என்னுயிரை விடுகிறேன்.

மனோரமா இதைவிட அவருக்கென்ன செய்யப்போகிறாள் பார்ப்போம். நேரமாய்விட்டது, நேரமாய்விட்டது! ஈசனே தியானித்தவண்ணம் உறங்கிவிடவேண்டும். ஈசனே! ஜகதீசா! இதோ நான் என் பிராணநாதர் பொருட்டு உயிர் விடுகிறேன். எப்படியாவது இப்புவியில் அவரைத் தீமையணுகாதபடி காத்து அவரை என்னுடன் சுவர்க்கத்திலே சேர்ப்பீர்! பிராணநாதா! பிராணநாதா!—

[மருந்தைப்புசித்து மயக்கமாய் விழுகிறாள்.]

காட்சிமுடிகிறது.

மூன்றும் காட்சி.

இடம்.—பொற்றூண்மண்டபம். காலம்.—நடுநிசி.

சத்தியவதி கொலையாளிகளால் கொல்லப்பட்டு படுக்கைமீது கிடக்கிறாள். சுந்தராதித்யன் தலைவிரிகோலமாய் அதிவேகத்துடன் அறைக்குட் பிரவேசிக்கிறான்.

சு. சத்தியவதி! சத்தியவதி! [தீபத்தையேற்றி சத்தியவதியின் உடலைப்பார்த்து, ஸ்தம்பித்தவனாய் அப்படியே கீழே விழுகிறான். பிறகு சற்றுப்பொறுத்து எழுந்திருக்கிறான்.] நான் தான் கொன்றேன்! நான்தான் கொன்றேன் சத்தியவதியை! சந்தேகமில்லை, என் பொருட்டே இறந்தாள்! நான்தான் கொன்றேன்! என்ன, ஏன்புத்தி ஸ்வாதீனமில்லாதிருக்கிறதே! என் தலையில் ஏதோ பளுவாயிருக்கிறது! ஏன் என்னால் அழமுடியவில்லை? பேசவுமுடியவில்லை! எனக்கு என்ன பைத்தியம் பிடிக்கும்போலிருக்கிறதே! சீ நமதுமனத்தை ஸ்வாதீனப் படுத்தவேண்டும்—இப்பொழுது நாம் என்ன செய்வது? இறப்பதா சத்தியவதியுடன்? நானே கொன்றேன்—இறக்கலாகாது, பழிவாங்கவேண்டும் முன்பு!—இல்லாவிடின்—ஜெயதேவன்!—அதிருக்கட்டும் என்ன என்மனம் இப்படி சபலிக்கிறது?—நான் இங்கிருக்கலாகாது! விடைபெற்றுப் போவோம். சத்தியவதி, நான்போய் வருகிறேன்!—ஓ! இறந்துவிட்டாயோ?—நான்தானே கொன்றேன்?—நான் முன்பு பழிவாங்கிவிட்டு பிறகு இறந்து உன்னிடம் வருகிறேன்—சீ! நமதுமனத்தை ஒருவழி நிறுத்தவேண்டும் இல்லாவிடின் பைத்தியம் பிடித்துப்போம்! [பிரேதத்திற்கு முத்தமிடுகிறான்.] சீ! கொன்ற பாதகன் முத்தமிடுவதாவது!

ஆயினும் நீ என்னை மன்னித்தாய்! [கைக்குமுத்தமிட்டு விரலி லிருந்த மோதிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு.] சத்தியவதி! சத்திய வதி!—

[விளக்கை அவித்துவிட்டு வெளியில் வெறி பிடித்தவன்போல் ஓடுகிறான்.]
சற்றுப்பொறுத்து ஜெயதேவன் மற்றொரு புறமாக மெல்ல வருகிறான்.

ஜெ. சுந்தராதித்ய ராஜனே! சுந்தராதித்ய ராஜனே! உம்மிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லவேண்டும் எழுந்திரும்; சற்று எழுந்திரும், உமது நித்திரையைக் கலைப்பதற்காக மன்னிக்கவேண்டும்—என்ன பதில் ஒன்றையும் காணோம்? அறை இருள் சூழ்ந்திருக்கிறது; விளக்கை யேற்றுவோம்! சப்தமொன்றையும் காணோம்! [சத்தியவதி அருகிற்சென்று] சரி! இனி சந்தேகம் வேண்டியதில்லை! ஜெயதேவா! நீ சுகமாய் வாழலாம் இனி! ஒழிந்தான் உன் ஜன்மத்வேஷி சுந்தரன்! அப்பா! இனி நான் கவலையற்றுறங்குவேன்! இனி எனது எண்ணங்களெல்லாம் கைகூடினது போலத் தான்!—சுந்தரா! இப்பொழுதென்ன சொல்லுகிறாய்? இப்பொழுது எங்கேபோயது உன்புத்தியும் யுக்தியும் புகழும், வீரமும், கர்வமும், வல்லமையும், எண்ணங்களும் எல்லாம்? இனியாவது ஒப்புக்கொள்ளுவாயா உன்னைவிட நான் மேலானவன் என்று? உன்வணங்காமுடி இனியாவது வணங்குமா எனக்கு? [முடியைக்காலால் உதைத்துத்தள்ள, அது கீழேவிழ, சத்தியவதி யெனக் காண்கிறான்.] ஆ! இதென்ன?— சத்தியவதி! நன்றாய்ப்பார்ப்போம்! சந்தேக மில்லை, ஐயோ! தப்பினான் சுந்தரன்! சத்தியவதி நம்மை ஏமாற்றி உண்மை யெல்லாம் அறிந்து அவனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தன்னுயிரை விட்டிருக்கிறாள்! ஐயோ! என்ன மதிமோசம் போனோம்! இன்னொருமுறை பார்ப்போம், சந்தேகமில்லை சத்தியவதிதான்! அவன் உடையை அணிந்திருக்கிறாள்! கொலையாளிகள் இவளை சுந்தரனென வெண்ணிக் கொன்று போயினர்! தீர்ந்தது நமது வேலை! ஜெயதேவா! ஜெயதேவா! அழிந்தாய் அழிந்தாய் நீ! ஆ! என்ன மதிமோசம் போனேன்! அதிருக்கட்டும் இந்த சத்தியவதி யின் குணத்தை என்னென்று சொல்வது? அவன் மனோரமாவை மணம்புரியப் போகிறானென அறிந்தும், அவன் பொருட்டுத் தன்னுயிரைக்கொடுத்து அவனைக் காப்பாற்றி

யிருக்கிறுளே! இப்படி நமக்கொருவரும் அகப்படமாட்டேன் என்கிறுர்களே! ஐயோ! நான் எல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது என்று எண்ணி மமதையடைகிற சமயத்தில் எல்லாம் அடியுடன் அழிந்ததே! தீர்ந்தது! இனி நான் என்ன செய்வது ?—இறப்பதா நானும் சத்தியவதியுடன் ? சீ! வைத்தியக்காரர்கள் இறப்பார்கள்! மூடபுத்தி! உயிருள்ளளவும் தைர்யத்தைக் கைவிடலாகாது.! இப்பொழுதும் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை—சத்தியவதி சுந்தரனைக் கொன்ருள் என்று கூறுவதற்குபதிலாக சுந்தரன் சத்தியவதியைக் கொன்ருன் எனமாற்றிவிட வேண்டியதொன்றே! இன்னும் ஒன்றும் கெட்டுப்போகவில்லை. சுந்தரன் நமது பட்டணத்து எல்லையைத் தாண்டிப்போயிருக்க மாட்டான் இன்னும். நமது ஆட்களிடம் எப்படியாவது தேடிக் கண்டுபிடிக்கும்படி உடனே உத்தரவளிக்கவேண்டும். ஒருவேளை மாறு வேஷம் பூண்டு போயிருப்பான். ஒரு க்ஷணமும் நான் வீண் போக்கலாகாது. வருவது வரட்டும்! நானுவது அதைரியப்படுவதாவது! [விரைந்து போகிருன்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—காவிரிப்பட்டணம்—சமுத்திரக்கரை யோரம்.

காலம்.—காலை.

சுந்தராதித்யன் வருகிருன்.

சு. சீ! என்ன மூடயோசனை பண்ணிய வண்ணமிருந்தோம் இந்த இரண்டு தினங்களாக! ஈசன் நமக்களித்த உயிரைக் காலம் வருமுன் விடுவது பேதமையாகும். ஏதும சக்தியற்றவனன்ருே அவ்வாறு வெறுத்து உயிர்விடுதல் வேண்டும்? அன்றியும் நான் இப்பொழுது இறப்பேனுயின் சத்தியவதியின்மரணத்திற்குக் காரணமாயிருந்த அப்பாதகன் ஜெயதேவன் பழி வாங்கப்படாது மமதைகொண்டல்லவோ செல்வான். சீ! எது எப்படி இருந்தபோதிலும் மனேரமாவின் பொருட்டும், சுகுமாரன் பொருட்டுமாவது நான் உயிர் வாழவேண்டும். ஐயோபாவம்! நானிறப்பேனுயின் ஒரு பாபமுமறியாத மனேரமாவும் உயிர்விடுவாள். சத்தியவதியின்

மரணம் ஒன்றுபோதும் எனதுயிருக்கு! இன்னென்றும் வேண்டுமோ? வேண்டாம் வேண்டாம்! ஆ! நான் எங்கேயோ காணேமென்று இந்த இரண்டு மூன்றுதினங்களாக மனேரமா என்ன வருந்தியிருப்பாள் பாபம்! நான் சீக்கிரம் திரும்பி மதுரைக்குப் போகவேண்டும். ஆயினும் தங்கையைப் பறிகொடுத்த அந்த சுகுமாரனை எப்படிப்பார்ப்பது என்று நாணமாயிருக்கிறது. மிகவும் வருத்தப் பட்டிருப்பான். சீ.! நாம் அருகிலிருந்து அவனுக்குத் தேறுதல் சொல்லாமல் வீணுகக் கழித்தோமே நாட்களை! சே! இவ்விரண்டு தினங்களும் சத்தியவதியைக்குறித்து வருந்திக் கொண்டிருந்ததில் எனக்கொன்றும் தோன்ருமற் போயிற்று. இறந்து போக நிச்சயித்தவனுக்கு என்ன தோற்றப்போகிறது? உண்மை தான்— போனது போகட்டும். இனி நான் பழையபடி சுந்தராதித்யனுகவேண்டும். இப்பொழுது நான் என்ன செய்வது? மதுரைக்குப் போய் மனேரமாவைக் கண்டு, சுகுமாரனுக்குக் குத் தேறுதல் சொல்லிப் பிறகு ஜெயதேவனைத் தக்கபடி தண்டிக்கவேண்டும்.—ஆ! எங்கே போயது என்புத்தி? சீ சீ! ஜெயதேவன் இந்த இரண்டு தினங்களும் சும்மா இருந்திருப்பானு? இவ்வளவு தூரம் நாமேயறியாதபடி யுக்தி செய்தவன், எப்படியும் இப்படி தெய்வாதீனத்தால் நடந்துவிட்டபிறகு, சத்யவதியை நான் தான் கொன்றதாகவல்லவோ எல்லோருமறியும்படி செய்திருப்பான்! சரி! நான் இரண்டு நாளாய் ஒருவர் கண்ணிலும் படாவண்ணம் இங்கிருந்தது அவனுக்கு மிகவும் அநுகூலப்பட்டிருக்கும். கொலை செய்த நெஞ்சமுடையவன் அஞ்சி ஒளித்திருக்கிருனென எல்லோரும் நம்பும்படி செய்திருப்பான். என் பகைவனுயினும் அவன் சிறந்த புத்தி கூர்மையுடையவன் என்று நான் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதே! ஐயோ! இச்சிறந்த யுக்தியையும் புத்தியையும் நல்ல வழியில் உபயோகிக்கக் கற்கலாகாதா? அதிருக்கட்டும் நான் வீணில் காலங்கழித்தது போதும்; இப்பொழுது நம்மீது பழிபோட அவனுக்கு சங்கதிகள் மிகவும் இசைவாகவே அமைந்திருக்கின்றன என்பதற்குத் தடையில்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்தையும் அவன் நழுவவிட்டிருக்கமாட்டான், எப்படியிருப்பினும்

மனோரமாவும் சுகுமாரனும் அவ்வாறு கொஞ்சமேனும் எண்ணியிருக்கமாட்டார்கள். ஆயினும் இவன் போதனையினால் எது எப்படியாயிருக்கிறதோ இது வரையில்? சீ! இவன் சன்மார்க்க வழியில் திரும்புகிறவனல்லன் என்று அப்பொழுதே நான் கொன்றுவிட்டிருப்பேன். இந்த சுகுமாரன் வேண்டினனே என விட்டுவிட்டேன். மனிதன் எவ்வளவு பலசாலியானபோதிலும் உலகத்திற்கு அஞ்சி யொடுங்கவேண்டி வருகிறது. இந்த ஜெயதேவனுக்கு நான் பயந்து விட்டேனா? அதொன்றுமில்லை. கூடிய சீக்கிரம் இவனை அடியுடன் அடக்கவேண்டியது தான். மதுரைக்குப் போவோம் உடனே—இவ்வுடையுடன் போவதா மனோரமா வெதிரில்?—யாரோ மூவர் இவ்வழி நோக்கி வருகின்றனர்? நித்யானந்தன், தேவரதன், சூரசேனன்! இவர்கள் பேசிக்கொண்டு இங்கு வருவானேன்? கேட்போம் மறைந்திருந்து, ஏதோ விசேஷம் இருக்கவேண்டும். [மறைந்து கொள்ளுகிறான்.]

தேவரதன், சூரசேனன், நித்யானந்தன் வருகிறார்கள்.

சூ. பிறகு, முடிவில் நாம் என்ன செய்வது?

நி. அவர்களை யெல்லாம் கொன்று விடவேண்டும்.

சூ. சற்றுப் பொறுமையா நீர்! கொன்று விடவேண்டுமென்று வாயால் கூறிவிட்டால் ஆய்விட்டதா? முதலில் இவரை—சுந்தரா தித்யரைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமே.

நி. ஆம், கண்டுபிடிக்கவேண்டும்.

சூ. எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? அதல்லவோ கஷ்டமாய் முடிந்தது; அவர் எங்கேயோ காணோமே! ஒருவேளை இந்த ஜெயதேவன் அவருக்கும் எங்காவது வழிவைத்து விட்டானோ என்னவோ? அப்படியிராது. ஆயினும் அவர் காணாதிருப்பானேன்? இந்த ஜெயதேவன் தான் சத்தியவதியைக் கொன்றிருக்கவேண்டும் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் எப்படியோ, ஒருவேளை—

நி. சத்தியவதியை சுந்தராதித்யர் கொன்றார் என்று எவன் கூறினபோதிலும் அவன் தலையை வெட்டி யெறிவேன்!

சூ. அடடா! நான் ஒரு யோசனைக்குச் சொன்னேனையா! ஜெயதேவன் சொன்னால் அதை நான் நம்பிவிட்டேனா என்ன?

நி. எதற்கும் சொல்லலாகாது என்னெதிரில்!

தே. அதிருக்கட்டுமையா, நமக்குள் ஒருவருடன் ஒருவர் சச்சர விட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கா இங்குவந்தோம்? இப்பொ ழுது நாம் என்ன செய்வதென்று யோசிப்போமையா. நமது பக்க மிருப்பவரெல்லாம் நாம் மூவர்தான்; பதினுயிரரோ ஜெயதேவனுக் குடன்படாவிட்டாலும், சுந்தராதித்யரைக் காணுமையால், இன்ன செய்வதென்றறியாது திகைத்து நிற் கின்றனர். நான்தான் அவர்களுக்கென்ன சொல்லக்கூடும்? ஐயோ! சுந்தராதித்யர் வெளிவந்து ஒரு வார்த்தை கூறி னலும் போதும்; இந்த ஜெயதேவனுக்கு இவ்வளவு பலமிப் பொழுது இருந்தும் ஒருகை பார்த்து விடலாம். சுகுமார ராஜனுவது நமது பக்கமிருந்தாலும் பெரிதல்ல; அவரும் எப்படியோ அந்த ஜெயதேவன் பேச்சைக்கேட்டு—

சு. [திடீரென்று அவர்கள் முன்வந்து] என்ன! என்ன! சுகுமாரனு?

மூவரும் சுந்தராதித்யர்!

சு. தேவராதா! என்ன கூறினுய்? சுகுமாரனு ஜெயதேவன் வார்த்தையைக்கேட்டு நடக்கிறுனென்றுய்? நீங்கள் பேசி யதை யெல்லாம் கேட்டறிந்தேன்; இதை மாத்திரம் சொல் எனக்கு.

தே. ஆம்.

சு. சுகுமாரன்? சுகுமாரன்?

தே. ஆம்.

சு. உன் மீதாணைப்படி?

தே. ஆம்.

சு. சூரசேனு? நித்யானந்தா?

இருவரும். ஆம்.

சு. ஆம்!—தேவரதா! நான் மதுரையைவிட்டுப் புறப்பட்ட தன் பின் நடந்த விர்த்தாந்தங்களை யெல்லாம் சுருக்கமாயும் முக்கியமானதை ஒன்றும் விடாமலும் சொல்.

தே. மறுநாள் ஜெயதேவர் மிகுந்த அவசரத்துடன் மதுரைக்கு வந்து ஒருவரிடமும் ஒன்றுங்கூறுது சுகுமார ராஜனைத் திடீரென்று அழைத்துச் சென்றுர் தஞ்சைக்கு. பிறகு அங்கு என்ன நடந்ததோ அறியோம். மறுநாள் தேசமெங் கும் நீர் மனோரமாவை மணக்கவேண்டி சத்யவதியைக் கொன்றுவிட்டதாகவும், அதன் பொருட்டு எங்கேயோ மறைந்து திரிகிறதாகவும், உம்மைக் கண்டுபிடித்து உமது

தலையைக்கொண்டு வருபவர்களுக்கு லட்சம் பொன்னும் உறையூர் அரசில் பாதியும் கொடுப்பதாகவும் பறைசாற்றப் பட்டது ; இது யார் உத்தரவின்மீது என்று நாங்கள் மெல்ல விசாரிக்க ஜெயதேவருடையதெனக் கண்டறிந்தோம் ; ஆயி னும் பறையென்னவோ சுகுமாரர்பேரில் தான் சாற்றப் பட்டது.

சு. சுகுமாரன் எங்கு இருக்கிறான் இப்பொழுது ?

தே. மதுரையிற்றான் இருக்கிறார் போலும். நான் அவரைக் காணவேண்டுமென்று எவ்வளவோ ப்ரயத்தனப்பட்டேன் ; தங்கை யிறந்த துக்கத்தினால் சில காலம் வரையில் ஒரு வரையும் பார்க்கமாட்டாரென்று ஜெயதேவர் தடுத்துவிட் டார். எல்லாம் அவரிட்டது சட்டமா யிருக்கிறது மதுரையி லும் தஞ்சையிலும் இப்பொழுது.

சு. மனோரமாவைப்பற்றி என்ன சமாசாரம் ?

தே. அதைக்கூற மறந்தேன்! மனோரமாதான் உம்மை சத்யவதி யைக் கொல்ல ஏவிவிட்டதாகக்கூறி அந்த ராஜகுமாரியை யும் ஸ்வேதகேது ராஜனையும் சிறையிலிட்டிருக்கிறார் ஜெய தேவர்.

சு. ஆ! மதுரைநாட்டார் சும்மா இருந்தார்களா.

தே. அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் பாபம்! உமது தலைகாணு திருக்கவே முறியடிக்கப்பட்ட சேரசைன்யங்களெல்லாம் இதுதான் சமயமென்று ஜெயதேவரைக் கூடிவிட்டனர், பாண்டிய சைனியங்களெல்லாம் தலைவன் இன்றி இன்னது செய்வதென்றறியாது திகைத்து நிற்கின்றன ?

சு. நமது சைனியங்கள் எப்படி யிருக்கின்றன ?

தே. பெரும்பாலும் சுகுமார ராஜன் பக்கமே இருக்கின்றன.

சு. ஜெயதேவன் பக்ஷமா ?—சுகுமாரன் பக்ஷமா ?

தே. எல்லாம் ஒன்றுதானே ; எப்படிச் சொன்னாலென்ன ?

சு. அதிருக்கட்டும் பதினாயிரவர் செய்தியென்ன ?

தே. ஜெயதேவர் பதினாயிரவரைத் தன் பக்கம் சேரும்படி எவ்வ ளவோ கெஞ்சியும் உருட்டியும் பார்த்தார். அதற்கெல்லாம் அவர்கள் உடன் படாவிட்டாலும் உம்மைக் காணாது அவர் கள் இன்னது செய்வதென்றறியாது கலங்கி நிற்கின்றனர். ஜெயதேவரை அடக்கவேண்டுமென்று நான் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ சொல்லியும் முதலில் உம்மைக் கண்டுபிடிக்க

வேண்டுமென்று ஒரே பிடிவாதமாய் இருக்கின்றனர். எது எப்படியிருக்குமோ வென்று யுத்தசன்னத்தராய் இக்காவிரிப்பட்டணத்தில் பாசறையில் தங்கியிருக்கின்றனர். அம்மட்டும் தெய்வாதீனத்தால் நாங்கள் உம்மைக் கண்டுபிடித்தோம். இனி பாசறைக்குத்தாம் வரவேண்டியது தான், பிறகு உமது கட்டளை எல்லாம்.

நி. ஜெயதேவனைக் கொல்லவேண்டும்.

சு. நித்யானந்தா! அஞ்சாதே அப்படியே செய்வோம் சீக்கிரத்தில். சூரசேனு! உன்னை நான் மறவேன் ஆபத்காலத்திலும் நன்றி மறவாதிருந்தாய்! உன் குணத்தை முற்றிலும் இன்றேயறிந்தேன்! தேவரதா, உன்னை நான் புகழவேண்டுமோ?

தே. வேண்டியதில்லை. நீர் உடனே பாசறைக்குவாரும்; இன்னும் ஓர் தினத்தில் இந்த ஜெயதேவரது வல்லமையை நான் அறிகிறேன்! இனி எனக்கொரு பயமுமில்லை.

சு. சூரசேனு, உன்மனத்தில் இப்பொழுதென்ன யோசித்திருக்கிருயென்பது தெரியும். இம்மோதிரம் யாருடையது தெரியுமல்லவா?

சூ. ஆம், சத்தியவதி தேவியுடையது.

சு. இது என் கையில் எப்படி வந்தது? சத்யவதியை நான் கொன்றுதானே இருக்கவேண்டும்?

சூ. நான் நம்பமாட்டேன்.

நி. சத்யவதியை நீர் கொன்றதாக யாராவது என்னெதிரில் சொன்னுல் அவர்கள் தலையை வெட்டியெறிவேன்.

சு. ஆஹா!—நானே சொன்னுல்?

நி. உமது தலையை வெட்டியெறிவேன்!

சு. கெட்டிக்காரன்!—தேவரதா! சூரசேனு! நித்யானந்தா! உங்கள் மூவருக்கும் நான் ஒரு சமாசாரம் சொல்லவேண்டியதென்கடமை, என்னைப்பாருங்கள். என் தாய் தந்தையர் மீதாணைப்படி சத்தியவதியைக் கொன்றவன் நான் அல்லன், அவ்வளவே உமக்கு நான் இப்பொழுது சொல்லக்கூடும்; பிறகு காலம் வரும்பொழுது மற்ற விஷயங்களையறிவீர்.

தே. இதை எங்களுக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

சு. அப்படியல்ல; எங்கு ஸ்திரீஹத்தி செய்தவனுக் குதவுகிறேமோவென்று உங்கள் மனத்தில் கிஞ்சித்தேனும் சங்

தேகமிருக்கப் போகிறதெனக் கூறினேன்; மற்றென்று மில்லை.

சூ. ஐயனே! நான் அவ்வாறுதான் சற்று முன்பாக சந்தேகித்தேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

சு. இப்பொழுது சந்தேகிக்கிருயா ?

சூ. இல்லை இல்லை, என்னுயிர் மீதாணைப்படி இல்லை!

சு. சூரசேனு, எழுந்திரு உன்னை நான் அறிய அறிய உன்னிடம் அதிக நற்குணத்தையே கண்டு வருகிறேன்.

தே. வாரும், நேரமாகிறது பாசறைக்குப் போவோம். உம்மைக் கண்டவுடன் மாரிகாலத்தில் சூர்யனைக்கண்டதுபோல் பதினுயிரவரும் மிகவும் சந்தோஷப்படுவார்கள். வாரும், நாளை இந்நேரம் ஜெயதேவரும் சுகுமாரராஜனும் எங்கிருக்கிருர்களோ பார்க்கவேண்டும்.

சு. தேவராதா, சுகுமாரன்மீது நீ வீணில் சந்தேகங்கொண்டிருக்கிருய். அவனை அறியாய் நீ! இதில் ஜெயதேவனது சூது ஏதோ இருக்கிறது. அவன் ஒருகாலும் என்மீது வந்திருக்கிற இந்த அவதூறை நம்பியிருக்கமாட்டான். இது கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டிய விஷயம். வாருங்கள் நாம் போவோம்.

நி. முதலில் இவ்வாடையைக் களைந்துவிட்டு வேறு பூணவேண்டும்.

சு. அப்படியே செய்கிறேன், வா நித்யாநந்தா. [போகிருர்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்.—திண்டுகல் அருகில் ஓர பாசறை.

காலம்.—பகல்.

சுகு. ஜெயதேவா, சுந்தரன் இவ்வாறு பதில் அனுப்பியிருப்பான் என்று நீ நம்புகிருயா? ஒருவேளை பதில் கொண்டு வந்த சேவகன் பொய்யுரைத்திருந்தால் ?

ஜெ. ஐயனே, மரணகாயப்பட்டு இன்னும் சிறிது பொழுதில் இறக்கப் போகிறவன் ஏன் பொய்யுரைக்கவேண்டும் நம்மிடம் ?

சுகு. சுந்தரனுக்குப் பைத்தியந்தான் பிடித்திருக்கவேண்டும்.

ஜெ. ஆம் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நான் முன்னமே நினைத்தேன்! இல்லாவிடின் சுத்தவீரனாகிய அவர் தூதனைச் சமாதான நிருபம் கொண்டுவந்தவனை, தர்மசாஸ்திரங்கள் கூறுவதையெல்லாம் மறந்து, மரண காயப்படுத்தி அனுப்பியதுமன்றி, தன் பழைய சிநேகத்தையெல்லாம் விட்டு, உம்மை யிறந்த பின்தான் பார்ப்பதாக சேதி சொல்லி யனுப்புவாரோ? ஐயனே! ஸ்திரீஹத்தி செய்பவர்களுக்கு சம்பவிக்கும் கதிகளில் இது ஒன்றெனப் பெரியோர் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

சுகு. சுந்தரா! சுந்தரா!—ஜெயதேவா, யுத்தஞ்செய்வது தானோ இனி? வேறு வழியில்லையோ?

ஜெ. இருந்தால் சொல்லும், எனக்கு வேறுவழி ஒன்றும் புலப்படவில்லை. நம்மாலியன்ற அளவு சமாதானமாகப் பார்த்தோம்; எதற்கும் அவர் உடன்படாவிட்டால் இனி யார் குற்றம்? அதுவும் பழி அவர் மீதிருக்கிறது.

சுகு. ஜெயதேவா, உன் மீதாணைப்படி சொல்—யுத்தத்திற்குப் போதல் தவிர வேறு மார்க்கம் ஒன்று மில்லையா?

ஜெ. என்மீதாணைப்படி வேறு வழியில்லை. சுகுமாரரே, இந்த யுத்தத்தைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்று நான் எவ்வளவு பிரயாசை யெடுத்துக் கொண்டேன் என்பது உமக்கே தெரியும்.

சுகு. சுந்தரன் முன்னின்று யுத்தம் புரிய ஆரம்பித்தால் அவனை வெல்ல யாரால் முடியும்?

ஜெ. பழய சுந்தரர் என்று இப்பொழுது நம்பாதீர். பைத்தியம் பிடித்திருக்கிற அவரால் இப்பொழுது என்ன முடியும்? நீர் ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம்.

சுகு. நாம் ஜெயிப்போம் என்று நான் நினைக்கவில்லை—எது எப்படி யிருந்தபோதிலும், ஜெயதேவா, தெய்வாதீனத்தால் சுந்தரன் நமது சைன்யங்கள் கையிலகப்படின் அவனுக்கு ஒரு தீங்கும் இழைக்கலாகாது என்று கட்டளையிட்டாயா?

ஜெ. ஆம், அவரை எப்படியாவது அப்படியே பிடித்து வரவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டிருக்கிறேன். என்ன நேர்ந்தபோதிலும் அவருடைய ரோமத்திற்குக்கூட சிறிது ஹானியும் நேரிடாவண்ணம் பார்த்துக் கொள்ளும்படி உத்தரவு செய்திருக்கிறேன். சுகுமாரரே, உமது நற்குணத்தை நான் என்னென்று வியப்பேன்! உமது சிரத்தைக்கொண்டு வருபவருக்கு லட்

சம்பொன் தருவதாக அவர்பறைசாற்றியிருக்க தாங்கள் அவர் பொருட்டு இன்னும் எவ்வளவு பரிவுடையவராய் அவருயிரைக் காப்பாற்ற முயலுகிறீர்! ஒருவேளை நீர் யுத்தத்தில் அகப்பட்டால் அவர் சேவகர்கள் உம்மை விடுவார்களென்று நினைக்கிறீரா?

சுகு. கொன்றுவிடட்டும்; அப்படி யிறந்தாலும் பெரிதல்ல நான் இப்பொழுது இருக்கும் மனநிலையினின்றும் தப்பி. ஜெயதேவா, உன்னையொன்று வேண்டிக் கேட்டுகொள்ளுகிறேன் செய்வாயா? நீ மிகுந்த புத்திசாலி, உன்னாலாகாதது ஒன்றுமில்லை.

ஜெ. என்ன சொல்லும்?

சுகு. ஜெயதேவா, நாளைத்தினம் யுத்தம் ஆரம்பிக்கு முன்பாக நான் சுந்தரனை நேரில் ஒரு முறை காணும்படி ஏதாவது யத்னம் செய்வாயா? அப்படி செய்வையாகில் இந்த யுத்தம் எல்லாவற்றையும் நான் நிறுத்திவிடுகிறேன். இதை மாத்திரம் எப்படியாவது, செய், என் அரசில் பாதி தருகிறேன்—

ஜெ. ஐயனே, உமக்கு நான் இன்னும் என்ன சொல்லப்போகிறேன்? உலகில் அசாத்தியமான காரியத்தைக் கேட்டால் என்ன சொல்வது? என்னுயிரைக் கேளும் தருகிறேன், இது அசாத்தியம்.

சுகு. நானுகப்போய்ப் பார்க்கிறதா?

ஜெ. ஐஐயோ! இதென்ன மூடத்தனம்! உமது தலையைக்கண்டவுடன் அவரது சேவகர்கள் வெட்டிக் கொண்டுபோய் விடுவார்களே! நீர் எப்படி அவரது பாசறைக்குப் போகப்போகிறீர்? வேண்டாம் நான் சொல்வதைக்கேளும், இந்த தேவரதன் சூரசேனன் பதினுயிரவர் இவர்களெல்லாம் அவருக்குதவியாக இருக்கிறவரையில் அவர் நாம் சொல்லும்படியான எதற்கும் உடன்படமாட்டார். இந்த யுத்தத்தில் நாம் இவர்களையெல்லாம் அடக்கி விடுவோமாயின் பலம் குறைந்த சிங்கமும் நாயின் சினேகத்தைத் தேடுவதுபோல் வழிக்கு வந்துவிடுவார். பிறகு தானுகை உம்மிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்பார், தான் செய்ததெல்லாம் தவறென்று ஒப்புக் கொண்டு; நான் சொன்னேனே பாரும்.

சுகு. சுந்தரா! சுந்தரா! இப்படியும் வருமென்று நான் கனவிலும் நினைத்தவனல்லவே!—ஜெயதேவா, இதெல்லாம் நனவுதானே கனவல்லவே?

ஜெ. ஐயனே, மிகவும் மனத்தளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறீர்; இப்பொழுது உடனே சென்று உமதந்தரங்கமான அறையில் சற்று உறங்கும், மிகவும் ஜாக்ரதையாக உம்மைக்காக்கும் பொருட்டு அங்கே சேவகர்களை நியமித்திருக்கிறேன், ஒன்றும் அஞ்சாதீர்—சேவகா, ஜாக்கிரதையாக அழைத்துச் செல். [ஒரு சேவகன் வந்து சுகுமாரனை உள்ளே அழைத்துச் செல்கிருன்.]—ஐயோ பாவம்! சுகுமாரா! உன் வருத்தமெல்லாம் சீக்கிரம் ஒழிவாய், நீ மிகுந்த நற்குணமுடையவன்; ஆகவே இப்பாழ் உலகில் இருக்கத் தக்கவனல்லன்; ஸ்வர்க்கமே உனக்குத் தக்க இருப்பிடம்; சீக்கிரம் அங்கு செல்வாய்!—சரி, இதுவரையிலும் நமது சூதெல்லாம் சரிப்பட்டே வந்தது. இனி என்ன செய்வதென்று யோசிப்போம். எல்லாம் சரிதான்—சுந்தரன் சைனியங்கள் எவ்வளவு என்று நாம் நன்ருயறிவதற்கில்லையே. தெய்வாதீனத்தால் நமது கையில் அகப்பட்ட இந்த சூரசேனனும் எவ்வளவு பயமுறுத்தியும் ஒன்றும் சொல்லுகிருனில்லை—ஜெயிப்பதாக சுகுமாரனிடம் அவசரப்பட்டுச்சொல்லி விட்டபோதிலும், இவ்வளவு உபபலம் எனக்கிருந்தும், அந்த சிங்கத்துடன் போர்புரிவதென்ருல் பாதி பிராணனுடன்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டி வருகிறது. அவனது படைகளை எப்படி அமைத்திருக்கிருனென அறிந்தாலும் நலம்; அதுவும் ஒன்றும் தெரியவில்லை.—

நான்கு சேவகர்கள் சூரசேனனையும் குருநாதனையும் இரும்புச் சங்கிலிகளால் கட்டியவண்ணம் அழைத்து வருகின்றனர்.

சே. ஜெயதேவராஜனே, தாம் ஆக்கியாபித்தபடி நாங்கள் நால்வருமாக எவ்வளவோ வதைத்துப்பார்த்தோம்; உயிர் ஒன்றைத்தான் மீதியாக விட்டோம்; ஆயினும் இப்பாதகன் வாயைத் திறக்கமாட்டேன் என்கிருன்.

கு. நான் ஜோஸ்யம் பார்த்தேன்! வாயைத் திறக்கமாட்டார், விட்டுவிட வேண்டியதுதான்.

ஜெ. சூரசேன! ஆயின் உன்னைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட வேண்டியது தான்.—உன்னைக் கடைசிமுறை கேட்கிறேன்.

உன் உயிரை ஏன் வீணில் போக்கிக்கொள்ளுகிறாய்? உன்னை இவ்வூருக்குச் சிற்றரசனாக்குகிறேன், கூறிவிடு, சுந்தரன் படைத்தொகை யென்ன? அவைகளை அவன் நாளைத்தினம் யுத்தத்திற்கு எவ்வாறமைத்திருக்கிறான்? சொல்லிவிட்டு உன்னுயிர்விட இஷ்டமோ? அல்லது—

கு. ஆமாம் அரசே, சனி எட்டாவது வீட்டிலாயிற்றே!

சூ. என்னிஷ்டத்தைச் சொல்லவா?

கு. வேண்டாம்! குரு பதினோராம் வீட்டிலிருக்கிறார்.

ஜெ. ஸ்!—நீ சொல், அதன்படி செய்கிறேன்; நான் கேட்டதை மாத்திரம் சொல்லிவிடு; உனக்கென்ன வேண்டுமென்றாலும் நான் தருகிறேன். குருநாதா! நீ பேசாமலிரு.

கு. அல்ல ஐயா! புதன் மூன்றாம் வீட்டிலிருந்தால் நான் என்ன செய்வது?

சூ. உன்னைக் கொல்லவேண்டும்!

கு. கேட்டீர்களா? உங்களுக்கு எட்டாவது வீட்டிலே சனி!

ஜெ. என்னையா?—ஆஹா!—கொல்வது தானே?

கு. கொன்றுவிடுங்கள், ஜோஸ்யம் தப்புமா?

சூ. நான் கொல்லாவிட்டாலும், உன்னைக் கொல்லப் பதினாயிரம் பெயர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், பயப்படாதே!

கு. அவர் ஏன் பயப்படுகிறார்? ஜென்மத்திலே ராகு, சாகவேண்டியது தானே, பயப்படுவானேன்?

ஜெ. குருநாதா! பேசாமலிரு நீ.—என்? உங்களுடைய சுந்தராதித்ய திரைராஜ சிம்மர் இல்லையோ?

கு. அவருக்கு ஜோஸ்யம் தெரியுமா?

சூ. அவர் பேடியாகிய உன்னைக் கொல்லமாட்டார்.

கு. அவருக்கு ஜோஸ்யம் தெரியாது ஆனால்.

ஜெ. சரி, ஆனால் நீ சீக்கிரம் இறக்க வேண்டியதுதான்.

கு. இல்லை! எப்படி சொல்லுங்கள்?—ஜன்மத்தில் குருவாயிற்றே இவருக்கு; இவர் எப்படி சாவது?

சூ. சந்தோஷம்! ஆனால் உடனே கொன்றுவிடும்படி கட்டளையிடு பாபி; இன்னும் வதைத்துக்கொல்லாதே.

கு. நீங்கள் பயப்படாதீர்களையா! புதன் மூன்று—

ஜெ. சூரசேனா! கேவலம் அந்த சுந்தராதித்யன் பொருட்டு நீ ஏன் உயிர் இழக்கவேண்டும்?

சு. உன்னுடன் இருந்து அரசாளுவதைவிட அவர் பொருட்டு உயிர் விடுவது மேலாகும்?

கு. புதன் ஐந்திலிருந்தால் இன்னும் மேலாகும்.

ஜே. அப்படி அவன் என்ன உங்களுக்கு வாரிக்கொடுத்துவிடுவது?

கு. ஆமாமையா குரு கொடுக்கிறார், சுக்கிரன் பதினொன்று—

சு. கொடுக்கவேண்டுமோ? அவர் குணமொன்றே போதும்.

கு. சனி ஐந்திலிருந்தாலும் போதும்.

ஜே. சத்தியவதியைக் கொன்ற குணம்! அவன் குணத்தைக் கேட்பானேன்!

சு. சீ! பேசாதே! சத்தியவதியைக் கொன்றவன் நீ தான்! நான் சத்தியஞ் செய்வேன்! போதும் பாபி! அவரது பெயரை நீ வாயால் உச்சரிக்கவும் தக்கவனல்ல. உன் குணமெங்கே அவர் குணமெங்கே! இதிலொன்றில் தெரியவில்லையா? இங்கிருந்து நிருபம் கொண்டுவந்த தூதனை, அந்நிருபத்தில் தன்னை எவ்வளவோ தூஷித்திருந்த போதிலும், தூதனாயிற்றே யென்று எவ்வளவோ மரியாதை செய்து, அந்த க்ஷணமே கொன்றுவிடவேண்டுமென்று ஆரவாரித்த தன் படைகளைத் தடுத்து, தானே அவனுக்குத் துணையாய் எல்லைவரையிற் கொண்டு வந்து விட்டார் அந்த சீமான்! நீயோ, சுகுமாரராஜனுக்கு அவர் எழுதிய நிருபத்தைப் பிரித்துப் பார்த்து விட்டு, அதைக் கொண்டுவந்த தூதனாகிய என்னை தர்மசாஸ்திரத்தையும் பாராது வதைத்துக் கொல்லுகிறாய்! இன்னும் என்ன பேதம் வேண்டும்? சீ! நீ ஒரு க்ஷத்ரியனா?—

கு. உங்கள் நட்சத்திரமென்ன சொல்லுங்கள், சொல்லிவிடுகிறேன், க்ஷத்ரியனா அல்லவா என்று.

ஜே. உம்! உன்னை இதற்குள் கொன்றுவிடலாகாது! இன்னும் வதைத்துக்கொல்லவேண்டும். அடே! இவனை அந்த மேற்குச் சிறையில் அடைத்துவையுங்கள். இதோ நான் வருகிறேன்.

சு. ஜெயதேவா! நீ இறக்கும்பொழுது என்னை நினைத்துக்கொள்!

[சேவகர்கள் அவனை அழைத்துச் செல்கின்றனர்.]

ஜே. இவனுக்கு இவ்வளவு மன உறுதி எப்படி வந்தது?

கு. சுக்கிர திசையங்கே!

ஜே. குருநாதா! போ! [குருநாதன் போகிறான்.] அந்த சுந்தரனிடம் செல்பவர்களுக்கெல்லாம் அவன் தன்னிடமுள்ள உறுதியைப் புகட்டிவிடுகிறான். இப்படிப்பட்ட பதினாயிரம் பெயர் உதவி

யைப்பெற்ற அந்த துஷ்டனை நான் எத்தனைகோடி சைனியம் பெற்றாலும் எப்படி ஜெயிக்கப்போகிறேன்?—நாளைத்தினம் எல்லாம் தெரிந்துவிடுகிறது. இப்பொழுது நாம் போய் நமது சைனியங்களையெல்லாம் சீக்கிரம் எச்சரித்துவிட்டு நாளைக் காலை யுத்தசன்னத்தமாகும்படி சொல்லவேண்டும். இப்பொழுதுதான் எல்லோரும் அனுத்து போஜனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. நாமும் போய் சீக்கிரம் போஜனம் முடித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு படைவீரன் ஓடி வருகிறான்.

ப. எதிரிகள் வந்து விட்டார்கள்! எதிரிகள் வந்து விட்டார்கள்! அதோ வந்து விட்டார்கள்! [வெளியே யுத்த கோஷம்.]

ஜெ. ஆ! ஆ! அப்படியா?

[விரைந்து படைவீரனுடன் வெளியிற் போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

3962

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்.—மதுரை அருகில் யுத்தகளம். காலம்.—சாயங்காலம்.

ஜெயதேவன் சைனியங்கள் நான்கு புறமும் ஓடுகின்றன. ஒரு புறமாக தேவரதன் பதினையிரவருட் சிலருடன் ஜெயகோஷத்துடன் வருகிறான்; மற்றொருபுறமாக சுந்தராதித்யன் சில சோழ சைன்யங்களுடன் வருகிறான்.

தே. ஜெய! ஜெய! மஹாராஜா! ஜெயித்துவிட்டோம்! ஜெயித்து விட்டோம்! ஜெயதேவரது சைன்யங்கள் அடியுடன் முறியடிக்கப்பட்டு எங்கும் ஓடுகின்றன.

சு. அதிருக்கட்டும். சுகுமாரன் எங்கே? யாராவது பார்த்தீர்களா?

தே. அவர் எங்கேயோகாணோம், பாதகன் ஜெயதேவனையும் காணோம்; இரண்டுபெயரும் எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டார்கள் போலிருக்கிறது.

சு. தேவரதா! அவர்களை எப்படியாவது நாம் தேடிக் கண்டு பிடிக்கவேண்டும் விரைவில்! தேவரதா! சேவகர்களே! ஞாபகமிருக்கட்டும். சுகுமாரனுடைய மேனியில் ஒரு ரோமத்திற்கு ஹானி நேரிட்டபோதிலும் நானிறந்தபடியென்று எண்ணுங்கள். எப்படியாவது தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அப்படிக் கண்டுபிடித்து அவனைத தீங்கின்றி

என்னிடம் கொண்டு வருபவனுக்கு லட்சம் பொன் தருவேன். எங்கும் சுற்றிப் பாருங்கள்.

தேவாதன் சில சைன்யங்களுடன் போகிறான்.
சுகுமாரன் சாதாரண போர்வீரனுடையில்
பதினையிரவருட்சிலரால் துரத்தப்பட்டு ஓடி வருகிறான்.

சுகு ஐயோ! இனித்தப்ப வழியில்லை! நான்கு புறமும் சூழ்ந்தனரே!

[சுந்தரா! சுந்தரா! என்று கூவிய வண்ணம் காயப்
பட்டுக்கீழே விழுகிறான்.

சு. இதோ வந்து விட்டேன்! குமாரா! [தன் போர்வீரர்களை அடித்துத்தள்ளி] நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்! [சுகுமாரன் வீழ்ந்து இடக்கும் இடம் போய்] குமாரா! குமாரா [அவனை வாரியெடுத்து] கழுதைகளே! நான் அவ்வளவு கூறியும் சுகுமாரனைக் கொல்லப்பார்த்தீர்களே! ஐயோ மூர்ச்சையானான்! அப்படியே அசையாது சுகுமாரனைத் தோள்மீது எடுத்துப் பாசறைக்கு வாருங்கள்!

தேவாதன் ஓடி வருகிறான்.

தே. ஐயனே! பட்டணத்தில் மனோரமாவை அடைத்திருக்கும் சிறைக்குத் தீயிட்டுவிட்டு எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டான் ஜெயதேவன்! அதோ தீப்பற்றி யெறிகிறது! இன்னும் அரைநாழிகையில் சாம்பலாக வேண்டியதுதான் எல்லாம்! நாம் எப்படிப் போய்க் காப்பாற்றப்போகிறோம்?

சு. ஆ! ஆ! தேவாதா! சுகுமாரனைப் பாசறைக் கப்படியே எடுத்துச்செல்!—நித்தியானந்தா! வா என் பின்பாக! மனோரமா! மனோரமா!

[விரைந்தோடுகிறான்; நித்யானந்தன் பின்தொடர்கிறான்; தேவாதன்
படைவீரர் சுகுமாரனை எடுத்துச் செல்கின்றனர்.]
காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்.—சிறைச்சாலை. காலம்.—இரவு

மனோரமா இரும்பு சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டு அழுத வண்ணம் நிற்கிறாள்.

ம. ஐயோ! நான் எதற்கென்றழுவேன்? என் பிதாவின் விதியைக் குறித்தழுவேனா? என் பாழுங் கதியைக் குறித்தழுவேனோ? என் பிராண நாதரின் சதியைக் குறித்தழுவேனோ?

என் பதியைக் குறித்தழுவேனோ? இப்படி ஒன்றின்மே லொன்றாய் எல்லாம் ஏககாலத்தில் வந்து நேரவேண்டுமா? அன்றியும் இந்த ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஏதோ சூது நடந்திருக்கிறதெனத் தோன்றுகிறது; பிதா வயோதிகர் தான், ஆயினும் அவர் ஒரு காரணமுமின்றி திடீரென்று இறக்கவேண்டிய காரணமென்ன? அம்மட்டும் அவர் இறந்ததே நலம்; இல்லாவிடின் தன்னரசையும் என்னையும் தனதிரு கண்ணென்று பாவித்திருந்தவர், அரசும்போய், நானும் இக்கதிக்காளானதைக் கண்டிருப்பாராயின் மனம் என்ன வருந்தியிருப்பார்! ஐயோ! என்னை இச்சிறையி லடைத்த பாதகர்கள் இறந்துகிடக்கும் என்பிதாவின் சவத் தருகில் அழுது கொண்டிருந்ததையும் கருதாது இரக்கமின்றி என்னை இங்கே கொண்டுவந்து அடைத்துச்சென்றனரே! சுகுமாரராஜன் நம்மைச் சிறையிலிடும்படி இவ்வாறு கட்டளையிட்டிருப்பாரோ? அவர் மிகுந்த நற்குணமுடையவரா யிற்றே. என் பிராணநாதரும் அவரைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறார். தான் என்மீது காதல் கொண்டிருந்தும், தன் நேயனும் நானும் ஒருவர்மீதொருவர் காதல் கொண்டி ருப்பதை அறிந்தவுடன் முகமலர்ச்சியோடு எம்மைத் தம் பதிகளாக நெடுநாள் வாழும்படி ஆசீர்வாதம்செய்த புண் ணிய புருஷன், இவ்வாறு தகப்பனைப் பறிகொடுத்த என் னைச் சிறையிலிடக் கட்டளையிட்டிருப்பாரா? ஒருவேளை நான் அவர்மீது காதல் கொள்ளாமையால் பொறாமை கொண்டு என்னை வருத்த எண்ணினரோ? அல்லது— ஐயோ! அதை நினைக்கவும் என்நெஞ்சம் தத்தளிக்கி றதே!—ஒருவேளை ஜெயதேவர் நேற்றைத் தினம் இங்கு நம்மிடம் வந்து சொல்லியபடி தன் தங்கை யிறந்ததின் பொருட்டு என்மீது கோபங்கொண்டு இவ்வாறு என்னைச் சிறையிலிட்டு என் பதியையும் அரசையும் கைக்கொண்ட னரோ? ஐயோ! இதைப்பற்றி நினைத்தால் எங்கு எனக் குப் பைத்தியம் பிடித்துப்போகிறதோ என்று இந்த இரண்டு தினங்களாக நான் இதைப்பற்றி நினைக்காமலிருப்பதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும், என் மனத்தைவிட்டு இவ்விஷயம் அகலமாட்டே னென்கிறதே! வேறு எதை நினைக்க ஆரம் பித்தாலும் இதுவே சீக்கிரம் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிடு

றது !—சீ ! நாம் வீணில் வருத்தப்படாது, இதைக்குறித்து சற்று தீர்க்காலோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும். நமது பிராணநாதர் சுகுமாரராஜனுடைய தங்கையாகிய சத்தியவதியின்மீது காதல்கொண்டிருந்து, அவளை விவாகஞ்செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்திருந்தது உண்மையாயிருந்திருக்குமா ? இருக்கலாம். என்னிடம், தான் காதல்கொண்டிருந்தும் விவாகஞ்செய்துகொள்வது அசாத்தியமெனக் கூறியது, அந்த சத்தியவதிக்கு வாக்களித்திருந்ததின் பொருட்டாயிருக்கலாம். ஆயினும் நம்மைக்கண்டபின் நம்மீதே அவர் உண்மையான காதல் கொண்டார் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. எதை நான் அறியாவிட்டாலும் அதை நான் நன்ருய் அறிவேன். ஆயினும் சத்தியவதியை அதன்பொருட்டுக் கொல்வானேன் ?—ஐயோ ! என் பிராணநாதர் ஒருகாலும் அவ்வாறு செய்திருக்கமாட்டார் ! நற்குணமே உருவெடுத்த அவரோ ஸ்திரீஹத்திக்குடன் படுவார் ! அதுவும் உறங்கும் பொழுது கொல்வாரோ ? ஒருகாலுமிராது ஒருகாலுமிராது !— ஆயினும்— ஆயினும்— ஐயோ ! நினைக்கவும் என் நெஞ்சம்பகீர் என்கிறதே !—ஆயினும் ஜெயதேவர் கூறியபடி அந்த சத்தியவதிக்கு வாக்களித்திருந்ததினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள, அம்மாதை ஒருவேளை— ஈசனே ! ஈசனே ! அப்படியிராது இராது !—சத்தியவதியின்மீது தாம் முன்பு காதல் கொண்டிருந்ததும், அப்பெண்ணைத் தாம் விவாகஞ் செய்துகொள்ள வாக்களித்திருந்த விஷயமும் இதையெல்லாம் பற்றி நமக்கு ஒரு வார்த்தையும் அவர் கூறவில்லையே ! அன்றியும் திடீரென்று அன்றைத் தினம் என்னிடமும் கூருது மதுரையைவிட்டுச்சென்றனர் ! இவ்விஷயங்களையெல்லாம் நோக்குமிடத்து சந்தேகத்திற்கிடங்கொடுக்கின்றனவே ! சந்தேகத்திற் கிடங்கொடுக்கின்றனவே !—சீ ! மனோரமா ! நீயேன் புத்தியற்றவளைப்போல் வீணில் சந்தேகங்கொண்டு தக்கிக்கிருய் ! இது தவறு !— ஆம் சந்தேகமில்லை, உத்தம புருஷனை அவரோ உடன்படுவார் பெண்கொலைக்கு ? ஒருகாலும் உடன்படார். இதில் ஏதோ சூதிருக்கிறது ! ஜெயதேவன் ஏதோ பொய்யுரைத்திருக்கவேண்டும் என்னிடம். என் பிராணநாதரை நேரிற்கண்டு கேட்டால் எல்லாம் விளங்கக் கூறிவிடுவார் என்பதற்குத்

தடையில்லை. என்ன மதியில்லாதவள் நான், வீணில் அவர் மீது சந்தேகங்கொண்டேன். பிராணநாதா! பிராணநாதா! மன்னியும்!— ஐயோ இச்சிறையினின்றும் நான் எப்பொழுது வெளியிற்போவேன்? ஐயோ! நான் எப்பொழுது என்பிராண நாதரை என் கண்ணாரக் காண்பேன்? ஆ! இச்சிறையிலிருந் தாலும் என் பிராணநாதர் என்னுடன் இருப்பாராயின் நான் எவ்வளவு சந்தோஷமுள்ளவளா யிருப்பேன்! அவரை ஒரு முறை பார்த்தால் போதும். நான் பார்ப்பேனாயின் என்னை இப்பொழுது வாட்டும் சந்தேகங்களெல்லாம் நீங்கிவிடும். நேரிற்கண்டால் என்னிடம் பொய்யுரையாது எல்லாம் விளங்கச் சொல்லிவிடுவார்—ஜெயதேவர் கூறியபடி அந்த சத்தியவதியின் மோதிரம் அவர் கரத்தில் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று அறிந்துக்கொள்வேன்—ஐயோ! அவர் சத்தியவதியைக் கொன்றிருக்கமாட்டார்! கொன்றிருக்கமாட் டார்! ஆ! என் பிராணநாதரை எப்பொழுது காணப்போகி றேனோ? எப்பொழுது என் மனத்தை வாட்டும் சந்தேக மெல்லாம் நீங்கி அவருடன் சந்தோஷமாயிருக்கப் போகி றேனோ?—ஐயோ! இச்சிறைச்சாலையினின்றும் தப்பி வெளி யிற்போக ஒரு மார்க்கமும் புலப்படாதிருக்கிறதே! எத்தனை காலம் நான் இதில் கழிக்கவேண்டுமென்று என் தலையில் எழுதியிருக்கிறதோ? ஐயோ! இப்பாதகர்கள் என் ராஜ் யத்தை எடுத்துக்கொள்வதை யார் வேண்டாமென்றது? என்னை வெளியில்விட்டு என் பிராணநாதரைப் பார்க்கும்படி செய்தால் போதுமே எனக்கு! ஆ! இன்னும் இரண்டு நாள் அவரைப்பாராது இச்சிறையிலேயே அடைபட்டிருக்கவே ண்டி வந்தால், என் உயிர் போகவேண்டியதுதான்!—பிராண நாதா! பிராணநாதா! நான் இங்கு வருந்தியழுகிறேனே! நீர் எங்கிருக்கிறீரோ இப்பொழுது? இங்கு வந்தென்னை இச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கலாகாதா?—ஐயோ! இதென்ன கூச்சல்? ஆ! தென்புறமாகத் தீப்பற்றி வருகிறதே! சீக்கி ரத்தில் அத்தீ இச்சிறைச்சாலையையும் தஹித்துவிடுமே! ஆ! நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? என்ன செய்யப்போகி றேன்? நானிங்கேயே இறக்கவேண்டியதுதானோ? இதோ தீயானது விரைவில் பற்றி வருகிறது! வருகிறது! பிராண நாதா! பிராணநாதா! நான்உம்மை ஒருமுறையேனும் காணாது

இப்படியே இறக்கவேண்டி வந்ததே! வந்ததே! இதோ தீப்பற்றிவிட்டது இச்சிறையையும்! பற்றிவிட்டது! பிராணநாதா! பிராணநாதா! நான் இறக்கிறேன்! இறக்கிறேன்! உம்மை நான் மறுபடியும் எந்த ஜன்மத்தில் காணப்போகிறேனோ? பிராணநாதா! பிராணநாதா! [கீழே விழுகிறாள்.]

சுந்தராதித்யன் விரைந்து வருகிறான்.

சு. மனோரமா! மனோரமா! எங்கிருக்கிறாய்? எங்கிருக்கிறாய்? இதோ வந்துவிட்டேன்!

ம. பிராணநாதா! பிராணநாதா! [மூர்ச்சையாகிறாள், சுந்தராதித்யன் அப்படியே அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு விரைந்துசெல்கிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—அந்தப்புரம்.

காலம்—இரவு.

ம. இனி வருந்தியாவதென்ன? நான் இந்த உயர் குலத்தில் பிறந்ததற்கு என் கடமைப்படி செய்யவேண்டும். இனி யோசிக்க வேண்டிய தொன்றுமில்லை. யோசிக்கவேண்டிய தெல்லாம் யோசித்தாயிற்று. வந்தவுடன்சொல்லிவிடவேண்டும், பிறகு—பிறகென்ன? இறக்கவேண்டியதுதான். நாம் வந்தவழி!—ஐயோ! நான் அந்ததீப்பற்றிய சிறையிலேயே அப்படியே மடிந்துபோ யிருக்கலாகாதா? அப்படி யிறக்கும்படி நேரிட்டிருக்குமாயின் இவைகளையெல்லாம் ஒன்றுமறியாது சந்தோஷமாய் இறந்திருப்பேனே! நான் கொடுத்துவைக்கவில்லை. இக்கஷ்டங்களையெல்லாம் அனுபவித்திறக்கவேண்டுமென்று என் தலையில் எழுதி யிருந்ததுபோலும். ஈசனே! ஈசனே! என் கடமைப்படி நான் நடக்க மனவுறுதியை தந்தருளும்—இதோ வருகிறார்.

சுந்தராதித்யன் வருகிறான்.

சு. சுகுமாரன் இன்னும் மூர்ச்சை தெளியவில்லை.

ம. சற்று தூரத்தில் நில்லும்! என்னைத்தீண்டாதீர்! உம்மீதாணை— என்னருகில் நெருங்காதீர்!—

சு. மனோரமா!—

ம. ராஜகுமாரா!—

சு. ராஜகுமாரா !—

ம. ஆம், ராஜகுமாரா, இனி நீர் என்பெயரிட்டென்னை அழைக்க வேண்டாம். நான் ஆணையிட்டுவிட்டேன். நீர் க்ஷத்ரியகுலத் துதித்தவரானால் என்சொல்லைமீறி நடக்கமாட்டீர்.

சு. இதென்ன !—

ம. நான் உம்மை முதலில் சில கேள்விகள் கேட்கவேண்டும். அதற்கு பதில்சொல்லும் முன்பு; பிறகு மற்ற விஷயங்களை யெல்லாம் யோசிக்கலாம். என்னிடத்தில் பொய்யுரைப்பதில் பயனில்லை. நான் எல்லா உண்மையும் அறிவேன்—அந்த மோதிரம் யாருடையது ? உம்முடைய விரலில் வரவேண்டிய காரணம் என்ன ?—என்ன சும்மாயிருக்கிறீர் பதில் சொல்லா மல் ? வெட்கமாயிருக்கிறதோ ? அப்பொழுதெங்கேபோ யிற்று அது ? செய்யத் துணிந்தமனம் சொல்லத் துணிய வில்லையோ ?

சு. பொறு ! பொறு ! அவசரப்படாதே !—

ம. நான் பொறுத்ததெல்லாம் போதும், இனி நான் பொறுக்க வேண்டிய நிமித்தமில்லை. ராஜகுமாரா ! உமது குணமறியாது மோசம்போனேன் ! நீர் சிலகாலத்திற்குமுன் என்னை விவா கம்புரிய முடியாது அதற்குத்தடையொன் றிருக்கிறதென் றல்லவோ சொன்னீர். அத்தடையை நீர் நீக்கிவிட்டதாக எண்ணி யிருக்கிறாற்போலிருக்கிற திப்பொழுது, உமக் கிருந்த தடை எனக்கு நேர்ந்ததிப்பொழுது. உம்மை நான் விவாகஞ்செய்துகொள்ள முடியாது ! நீர் என்னை முற்றிலும் மறந்துவிடும். மறந்துவிட்டு உமக்குத்தக்க பெண்ணை மணம் புரியும். இனிமேல்—

சு. ஐயோ ! ஐயோ !—எனக்குப் பைத்யம் பிடிக்கிறது !—அவ சரப்படாதே ! அவசரப்படாதே ! உனக்கொன்றும் தெரி யாது.—நான் சொல்வதைக்கேள் !—இதைச் சற்று பார் முன்பு—

ம. நான் அதைப் பார்க்கமாட்டேன்.

சு. ஐயோ ! என்மீதில் கோபங்கொள்ளாதே !—அவசரப்பட் டொன்றும் செய்யாதே !—என்னை மன்னிப்பாய் !—கண்ணே ! இதைச் சற்றுப்பார் ! (ஒரு நிருபத்தைக் கொடுக்கிறான்.)

ம. (அதை இரண்டாகக் கிழித்தெறிந்து) மன்னிப்பதாவது ! யார் மன் னிப்பை நீர் கேட்கவேண்டுமோ அங்குசென்றுகேளும் ! நான்

உம்மை மன்னிக்கவேண்டிய நிமித்தமில்லை. வேண்டுமென்றால் எனக்கு நீர் இழைத்த பிழைகளையெல்லாம் மன்னிக்கிறேன். அவ்வளவே நான் செய்யக்கூடும். இன்னும் எதிரிலிருந்து என் கோபத்தையும் துக்கத்தையும் அதிகமாக்காதீர்! நீர் விடை பெற்றுக்கொள்ளும்.

சு. ஐயோ!—இதைப்பார்—சற்று—

ம. நான் பார்க்கமாட்டேன்! பார்ப்பதிலும் பிரயோஜனமில்லை. நான் உம்மை என்ன மன்னித்தபோதிலும் உம்மை மணம் புரிவேன் என்று மாத்திரம் இனி கனவிலும் எண்ணவேண்டாம். ஸ்வேதகேது ராஜனுடைய பெண் தன் நாடுநகரெல்லாம் இழந்து என்ன ஹீன ஸ்திதிக்குவந்தபோதிலும் ஸ்திரீ ஹத்தி செய்யத்துணிந்த ஓர் ஆடவனை, அவன் எப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனாயினும், தன்னுயிருள்ளவும், மணம்புரியாள் என்று உறுதியாய் நம்பும்—நேரமாகிறது விடை பெற்றுக்கொள்ளும். இனி பிரயோஜனமில்லை, நான் கூறிவிட்டேன். கிழக்கிலுதிக்கும் சூரியன் வடக்கிலுதித்தாலுமுதிப்பான், என் தீர்மானம்மாறாது—நீர் என்னைக் இக்கோலங் கண்டதற்காக சுவாமியும்மை மன்னிப்பாராக!—அதோ! உமது விரலிலிருக்கும் என் மோதிரத்தைக் கொடுத்துப் போம். அது உமது விரலிலிருக்கத்தக்கதல்ல.

சு. நான்—கொடுக்க—மாட்டேன்.

ம. வேண்டாம். சத்யவதி தேவியைக் கொன்றதற் கறி குறியாக அந்தமோதிரத்தை யணிவதுபோல, என்னுயிக்கும் உலை வைத்ததற்கறிகுறியாக இதையும் நீரே அணிந்திரும். இதோ இதையும் எடுத்துக்கொள்ளும். இதுஎன் விரலில் இருப்பது தகுதி யல்ல [அவனெதிரில் எறிந்து] ராஜகுமாரா! நீர் செய்ததற்கெல்லாம் சுவாமி உம்மை மன்னிப்பாராக! நான் விடை பெற்றுக்கொள்கிறேன்! என்னை மறந்து விடும், கனவிலும் நினைக்கவேண்டாம். என்னை மறுபடியும் பார்க்கவும் முயல வேண்டாம். இறந்தபின் வேண்டுமென்றால் பாரும்—இதோ நானும் சத்யவதி தேவியாகிய என் தங்கைசென்ற இடம் செல்லப்போகிறேன்! நான் உம்மை இப்பொழுது மன்னித்தபடி சுவாமி உம்மை மன்னிப்பாராக! [போகிறாள்.]

சு. நான் உயிரோடு இருக்கிறேனா?—இல்லை?—உயிரோடு இருக்கிறேன்!—கனவு காணவில்லை!—இல்லை!—நான்—சுந்தரா

தித்யன் தானே ?—மனோரமா அல்லவா இப்பொழுது இங் கிருந்தது !—ஆம் ! ஆம் !—ஆம் !—மனோரமா என் மீது இவ் வாறு சந்தேகங்கொள்வதாவது ?—நான் சத்தியவதியைக் கொன்றதாக நினைத்தாளே !—எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்க வில்லை ! இல்லை ! சீ ! நான் என் மனத்தை சுவாதீனப் படுத்த வேண்டும்—இல்லாவிட்டால் பைத்தியம் பிடித்துப்போம்— இப்பொழுதில்லையே ?—என்ன எண்ணினாள் ?—நான் சத்தி யவதியைக் கொன்றேன்—இந்தமோதிரம் !—யாருடையது ? —நான் தான் சத்தியவதியைக் கொன்றேன் !—கேட்பா னேன் ?—சந்தேக மில்லை !—சந்தேக மில்லை !—இப்பொழு து—மனோரமாவையும் கொல்கிறேன் ! கொன்று விட்டே ஞ ?—இறந்தபிறகே காண்பேன் ! இம்மோதிரத்தையும் அணிகிறேன் ! கொன்றேன் ! கொன்றேன் ! பாபி இருவர் களையும் கொன்றேன் ! கொன்றேன் !

[வெறிகொண்டோடுகிறான்.]

மனோரமா மறுபடியும் வருகிறாள்.

ம. சீ ! எப்படி யிருந்தபோதிலும் கடைசி முறையாயிற்றே என் றாயினும் நல்வார்த்தை கூறாது அனுப்பி விட்டோமே ! ஐயோ!ஸ்திரீ ஹத்திக்குடன் பட்டதும் என்பொருட்டல்லவா? ஆய்விட்டது ! இனி யோசிப்பானேன் ? சீக்கிரம் இறப்பத ற்கு சித்தஞ் செய்யவேண்டும்—இதென்ன நிருபம் ?—படித் துப் பார்க்கும்படி அவ்வளவு மன்றாடி ஏன் கேட்டார் ? என்ன பார்ப்போம்— "சுந்தராதித்யனை ராஜசிம்மரு க்கு"—என்ன இவருக்கு யாரோ எழுதியதாக இருக்கிறதே ! யார் எழுதியது பார்ப்போமா ? இதில் தவறில்லை. அவரே பார்க்கும்படி நம்மைக் கேட்டாரே—[படித்துப் பார்க்கிறாள்.] "இப்படிக்கு—சத்தியவதி"—சத்தியவதி தேவி எழுதியது ! படித்துப் பார்ப்போம்—ஆ !—ஆ !—என்ன மதிமோசம் போனேம் !—நன்றாய்ப் பார்க்கிறேன் ! நன்றாய்ப் பார்க்கி றேன் !—சந்தேகமில்லை !—ஐயோ ! உண்மை இப்படியாயிருந் தது ! பிராணநாதா ! பிராணநாதா பிராணநாதா !—

[மூர்ச்சை யாகிறாள்.]

காட்சிமுடிகிறது.

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்- அரண்மனையின் ஒரு பக்கம். **காலம்.**—காலை.

சூரசேனனும் தேவரதனும் வருகிறார்கள்

சூ. ஆனால் ஜெயதேவர் இறந்து விட்டார் என்று சொல்கிறீர் ?

தே. ஆம் சந்தேகமில்லை, பாவி ஒழிந்தான்.

சூ. அவ்வளவு சுலபமாகச் சொல்லி விடாதீர். எனக்கென்ன வோ சந்தேகமாயி நக்கிறது.

தே. சந்தேகமென்ன இன்னும்? நான்தான் கண்ணாரக்கண் டேன், இன்னும் சந்தேகமென்ன ? மற்றவர்களைக்கொல்ல அப்பாதகன் மூட்டிய தீ அவனையே எரித்தது. அவனது உடற் கவசம் முதலியன வெல்லாம் அப்படியே உருகிக் கிடந் ததைக் கண்டேனே !—

சூ. வேறு யாருடைய தாகவேனு மிருக்கலாகாதா ?

தே இல்லை இல்லை, எனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமே !

குருநாதன் வருகிறான்,

கு. சரி! என்ன சண்டை ? நான் ஜோஸ்யம் பார்த்து யார் சரி யென்று சொல்லிவிடுகிறேன். சரி, என்ன சமாசாரம் சொல்லுங்கள்.

தே. ஒன்றுமில்லை, ஜெயதேவன் இறந்தானெனக் கூறினால் நம்ப மாட்டேன் என்கிறார் இவர்.

கு. இறந்தாரா ஜெயதேவர் ? இறந்தாரா ? இறந்தாரா ?

தே. ஆமாம், நான் என் இருகண்களாற் கண்டேன்.

கு. சரி ! சரி ! சரி ! இறந்தானா என் தங்கையைக் கெடுத்த பாதகன் ?

தே. யார் இறந்தது ?

சூ. அவர் என்னவோ உளறுகிறார் பைத்தியத்தில், அதை யேன் கேட்கிறீர் ?—அதிருக்கட்டும், இப்பொழுது நம்முடைய சுந் தராதித்யருடைய கதி என்னவாயிற்றோ ? அவரை எப்படி ஐயா நாம் தேடிக் கண்டு பிடிப்பது ?

தே. அதைத்தான் கூறவந்தேன் முன்பு உன்னிடம். நான் மாறு வேஷம் பூண்டு ஆங்காங்கு சென்று தேடிப்பார்க்கப் போகி றேன். என்ன சொல்லுகிறாய் நீ ?

சூ. ஆம் அப்படிச்செய்தலே நலம் எப்பொழுது புறப்படப் போகிறீர் ?

தே. உடனே புறப்படப் போகிறேன். உன்னிடம் கூறிவிட்டுப் போகவே வந்தேன், எனக்கு விடையளிப்பாய்.

சூ. ஆம், உடனே புறப்படும். நீர் போகும் காரியத்தில் ஜெயம் பெற்று வருவீராக !

தே. நித்யாநந்தர் எங்கே ? அவரிடமும் சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டும்.

சூ. பிரயோஜனமில்லை. அதோ படுத்துறங்குகிருர் பாரும். சுந்தராதித்யர் காணமற்போனது முதல் அவர் ஒருவரிடமும் பேசுவதில்லை. எந்நேரமும் தூங்கின வண்ணமாயிருக்கிருர். அவருக்கு நித்ராநந்தர் என்று பெயர் வைத்திருந்தால் நன்ருயிருக்கும். இப்பொழுதவருக் கிரண்டே வேலை, உறங்குகிறது உண்பது, உண்பது உறங்குகிறது ; அவ்வளவே.

தே. எழுப்பிப் பார்க்கிறேன். [நித்யாநந்தனை எழுப்ப, அவன் எழுந்திருந்து இவர்கள் முகத்தை உற்றுப்பார்த்து விட்டு மறுபடியும் பேசாமல் படுத்துக்கொள்கிருன்.]

தே. ஐயா ! சற்று எழுந்திருமையா சொல்கிறேன்.

நி. நான் உறங்குகிறேன்--எழுந்திருக்க மாட்டேன்—இன்னும் போஜனத்துக்குக் காலமாகவில்லை.

சூ. சரி ! நான் சொன்னல் கேட்டீரா ?

தே. ஆம் பிரயோஜனமில்லை. எனக்கு நேரமாகிறது நான் வருகிறேன். [போகிருன்.]

சூ. அப்பொழுதே நினைத்தேன் ! அப்பொழுதே நினைத்தேன் ! ஐயோ ! கொஞ்சம் முன்பு சொல்லி யிருக்கலாகாதா இந்தப் பைத்தியம் இதை ? ஏ ! பைத்தியமே ! என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருய் ?

கு. சரி ! ஜோஸ்யம் தப்பாது ! இந்த வருஷம் அந்த பாபி இறக்க வேண்டுமென்று அப்பொழுதே ஜோஸ்யம் சொன்னேன். சரி ! தீர்ந்தது !—ஸ்ரீமுகி பழி வாங்கப்பட்டாள்.

சூ. ஐயோ ! இந்த இழவை அப்பொழுதே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா ?

கு சொன்னல் என்னை அந்தப் பாபி உடனே கொன்று விட்டிருப்பானே ! என் ஜாதகத்தில் நான் எண்பத்தேழாவது வயதில் இறப்பேன் என்றெழுதி யிருக்கிறதே !

நி. [எழுந்து] யார் அது என் தூக்கத்தைக் கெடுக்கிறது ?

கு. நானல்ல ! நானல்ல ! [ஓடிப்போகிறான். நித்யாநந்தன் மறுபடியும் தூங்குகிறான்.]

சு. நான் முதல் முதல் ஜெயதேவனைக் கண்டவுடனே எனக்கு இவன் தான் நாம் தேடும்படியான ஆள் என்று தோற்றியது. ஐயோ ! நான் அப்பொழுதே பழிவாங்காமற் போனேன் ! என்கையால் கொல்லப்படாமல் இவன் இறப்பதா ? இவ்வளவு தூரம் முயன்றும் என் சபதம் வீண்போவதா ?— ஆயினும் அப்பாதகன் இன்னும் மண்மீதிற்றான் இருக்கிறானென எனக்குள் ஏதோ ஒன்று சொல்கிறது. அவன் தானாகத் தீயில் வீழ்ந்திறப்பவனா ? பயங்காளி, ஒருகாலும் தற்கொலை புரியான். உயிரோடிருப்பானாயின் !—நேற்றைத் தினம் நம்மைக்கண்டு கரந்தொளிந்தவனாயிருக்குமா ? அவனை இன்னுமொருமுறை நான் உயிரோடு காண்பேனாயின் ?— திரைராஜ சிம்மருடைய கதி இப்படியாகவேண்டுமா ? எப்படிப்பட்டவர்க்கும் உலகில் ஒருகாலத்தில் க்ஷீணதிசை சம்பவிக்கிறதல்லவா ? சீ ! நாம் எப்படியாவது அவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். அவர் நமக்காகப் பட்ட பாட்டிற்கு நாம் இவ்வளவாவது பிரதி செய்யவேண்டும்.

[போகிறான்.]

எதிர்புறமாக மனோரமாவும் சுகுமாரனும் வருகிறார்கள்.

ம. சுகுமாரராஜனே, நீர் என்ன கூறியும் பயனில்லை அவரைக் கொன்ற பாபி நான் சீக்கிரம் இறத்தலே தகுதி, நான் இத்தனைகாலம் தாமதித்ததே தவறு.

சுகு. அம்மா, சுந்தராதித்யர் ஒருகாலும் தற்கொலை புரியமாட்டார். அவர் தனது தந்தை தாயாரிடம் அவ்வாறு வாக்களித்திருக்கிறார். அதனின்றும் தவறமாட்டார் ; என் சொல்லை நம்பும்.

ம. எப்படியிருந்தபோதிலும் நிரபராதியாகிய அவரை இக்கோலங்கண்ட பாபியாகிய நான் மண்மீதிருத்தல் நல்லதல்ல. நான் நாளைத்தினம் காலை இறக்கத் தீர்மானித்துவிட்டேன்.

சுகு. அம்மா, அது நியாயமல்ல, நான் சொல்வதைக் கேளும். தேசமுழுவதும் பறைசாற்றும்படி கட்டளையிட்டிருக்கிறேன். எங்கெங்கும் பதினாயிரவர் உருமாறித் தேடுகின்றனர் எப்படியாவது அவர் எவர் கையிலாவது அகப்படாமற் போகமாட்டார்.

ம. நான் நம்பவில்லை. அவர் இந்நேரம் உயிர்விட்டிருப்பார், இப்பாபி யிருக்கும் புவியில் தானுமிருப்பது நலமல்லவென்று !—

சுகுமாரராஜனே, என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீர். நான் எப்படியும் நாளைத்தினம் காலை இறக்கவேண்டும்.

சுகு. அம்மா, ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். எனக்கு விடையளியும். நானும் போய்த் தேடிப்பார்க்கிறேன். இன்னும் எட்டு தினங்களுக்குள் அவரை நான் உம்மிடம் கொண்டுவந்து சேர்க்காவிட்டால் நீர் உமதிஷ்டப்படி செய்யும். இதற்காவது இசையும். பிடிவாதம் செய்யாதீர்—என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ?

நி. [எழுந்து] போஜனம் கொள்ளக் காலமாய்விட்டது.

ம. நித்யானந்தா ! நித்யானந்தா ! என் பிராணநாதரைப் பற்றி—ஏதாவது உனக்குத் தெரியுமா ?

நி. உயிரோடிருக்கிறேன்-வருகிறேன்—என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்—வருவார்.

சுகு. எங்கே போனார் ? எங்கே போனார் தெரியுமா உனக்கு ?

நி. தெரியாது—எல்லாம் வருவார். [போகிறான்.]

சுகு. அம்மா, இப்பொழுதாவது என்ன சொல்லுகிறாய் ?

ம. ஆம்-அப்படியே ஆகட்டும். நீர் கூறியபடி எட்டுநாள் பார்க்கிறேன் இன்னும். அதற்குள் என் பிராணநாதரை நான் காணாவிட்டால் உயிர்விடுவேன். இது சத்தியம் ! [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—சமயநல்லூரில் ஓர் வீதி.

காலம்—மாலை.

சுகுமாரனும் சூரசேனனும் மாறு வேடம் பூண்டு வருகின்றனர்.

சூ. இந்த ஊருக்குத்தான் நேற்றைத்தினம் வந்ததாக வழியில் கேள்விப்பட்டேன். அடையாளங்களெல்லாம் சரியாகத்தானிருக்கின்றன. ஆயினும் இருக்கிறதைப் பார்த்தால் புத்தி ஏதோ மாறுபட்டிருப்பதுபோல் காண்கிறது. ஒருவருடனும் பேசாது ஓர் வித பார்வையுடன் எந்நேரம் திரிந்தவண்ணமாயிருக்கிறாராம்—

சுகு. சரி ! அப்பொழுதே நினைத்தேன் ! அப்பொழுதே நினைத்தேன்!

சு. பார்ப்போம், நாம் என்ன செய்யலாம்? அப்படியிருக்காதென்று கோருவோம். சீக்ரம் கண்டு பிடிக்கவேண்டும். வாரும் ஊரைச் சுற்றிப்பார்ப்போம். [போகிறார்கள்.]

மற்றொருபுறமாக குருநாதனும் ஒரு பிச்சைக்காரனும் வருகிறார்கள்.

பி. ஐயா!—பரதேசி ஐயா!—ஒரு காசு கொடுங்கையா!—காதடைச்சிகினு போகுதையா!—தர்மம் தலைகாக்குமையா! [ஒரு பாட்டு பாடுகிறான்.]

கு. ஏ! நீயார்?

பி. நான் பரதேசி ஐயா.

கு. சரி, எந்த ஊர்?

பி. பக்கத்துப்பட்டிக்காடையா—ஒரு காசு கொடுங்கையா.

கு. சரி, உன்பெயரென்ன?

பி. இருளப்பனையா.

கு. உன் தகப்பனார் பெயர்?

பி. இதெல்லாம் என்னாத்துக்கு கேக்கறைங்க ஐயா? ஒரு காசு கொடுங்கையா.

கு. சத்! பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடவேண்டும். சரி, உன்சமாசார மெல்லாமறியாமல் எப்படி கொடுப்பது? உன் பாட்டனார் பெயர்?

பி. தெரியாதையா.

கு. போனால் போகிறது, உன் வயதென்ன?

பி. அதுவும் தெரியாதையா.

கு. சீ!—பிறந்தநட்சத்திரமாவது சொல். சரி, என்னலக்னம்? என்னராசி? என்னதினம்? என்னபக்ஷம்?

பி. இதெல்லாம் எனக்கென்ன தெரியுமையா? காதடைச்சிகினு போகுதையா!

கு. சீ! இதெல்லாம் தெரியாமல் உனக்குக் கொடுக்கலாகாது பிறகு உன் ஜாதகம் எப்படியிருக்குமோ? அதைப்பார்த்தல்லவோ, சரி, ஜோஸ்யம் கணித்து உனக்குக்கொடுத்தால் தர்மமாகுமா இல்லையா என்று யோசித்துக் கொடுக்கவேண்டும்; போ!—

பி. ஐயா! இத்தனைபேர் போறைங்களே, தர்மவான் ஒருத்தருமில்லையா! ஆத்துமா எல்லாருக்கும் ஒண்ணுதானுங்களே! ஒரு காசு கொடுக்கமாட்டீர்களா? ஒரு பாட்டு பாடுகிறான்.]

சுந்தராதித்யன் தலைவிரி கோலமாய் வருகிறான்.

பி. (அவனிடம்போய்) ஐயா!—உங்களை பார்த்தா தான் புண்ணியவானைப்போலே தோணுது. கையேபார்த்தா கொடுக்கிறகையாட்டமிருக்குது. ஐயோ! ஒருகாசு கொடுங்களேன்! ரொம்ப கேக்கலே, ஒரு ஆத்துமாவேகாப்பாத்துங்களேன்! செத்துப் போரேனே! (சுந்தரன் அவனுக்கு ஒரு பொன்னைத் தருகிறான்) ஐயோ! பொன்னு! பொன்னு! எனக்கா? எனக்கா?—

சு. ஆமாம்.

பி. பொன்னு! பொன்னு! பொன்னு!—ஐயோ! மார் அடைக்குது! அடைக்குது!

கீழேவிழுந்து மாள்கிறான். சுந்தராதித்யன் அவனருகில் போய் சற்று நேரம் அசைவற்று நின்று, பிறகு பித்தவெறியால் சிரித்து அவனது கப்பரையையும் தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனைப்போல் பாடுகிறான்]

சுகுமாரனும் சூரசேனனும் மறுபடியும் முன்போல வருகிறார்கள்.

இருவரும். அதோ! அதோ! சந்தேகமில்லை!

சுகு. சுந்தரா!

சு. வாஸ்தவம்—சொல்லியிருக்கவேணும்.

சூ. மஹாராஜா! எங்களைத்தெரியவில்லையா உமக்கு?

சு. ஒரு ஊரிலே ஒருராஜா இருந்தானாம்—ஹா! ஹா!

சூ. ஐயா! உங்களுக்கு நிஜமாக எங்களைத்தெரியவில்லையா? அல்லது—நான் சூரசேனன், இதோ சுகுமார ராஜன்—எங்களை நன்றாய்ப்பாரும் இப்படித்திரும்பி.

சு. மதுரைப்பட்டணம் தெரியுமா?—மதுரைப்பட்டண வீதியிலே மண—சுகமாய் வாழும்!—தஞ்சைசென்ற இடம்—ஹா ஹா!

சுகு. ஐயோ! சுந்தரா! சுந்தரா! உனக்கு இக்கதியும் வாய்க்கவேண்டுமா? உன்னை இக்கோலத்திலும் நான் காணவேண்டிவந்ததே!

சு. ஊரிலே இருக்கக்கூடாது-நீங்கள் சொல்லுங்களையா-செத்துப் போகலாமா?—சீ! கொன்றுவிடலாம்! அல்லவா?—எத்தனை பெயரை?—என் பெயரென்ன? வேடிக்கை!—உலகம் பலவிதமா? ஒருதரம்?—இரண்டுதரம்?—மூன்றுதரம்!

சூ. ஐயா! உங்களுடைய பெயரென்ன? நீங்கள் யார்?

சு. மூன்றுபெயர்-அதோ மூன்றாவது!-எல்லாம் கணக்கு. எண்ணுமெழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்—படித்தேன்! படித்தேன்!

சூ. ஐயா! எங்களுடன் வருகிறீர்களா கொஞ்சம்?

சு. என்னைக் கொன்றுவிடுகிறீர்களா? கொன்றுவிடுகிறீர்களா? கொன்று விடுங்கள் வருகிறேன—உன்னை மன்னித்தேன்! மனப்பூர்வமாக மன்னித்தேன்—ஆ! மதுரைப்பட்டண வீதியிலே!—

சுகு. சூரசேனா! பைத்தியம் முதிர்ந்து விட்டது! இனித் திரும்புவது அசாத்தியம்—ஆயினும் எப்படியாவது இனி இவரை நாம் விடலாகாது; நம்முடன் அழைத்துச்செல்ல வகை தேடு.—ஈசனே! ஈசனே!

சு. ஈசன் இல்லை ஐயா—இருந்தால் இப்படியிருப்பேனா நான்? நான் போய் தேடிப்பார்க்கிறேன்.

சூ. எங்கே ஐயா போகிறீர்கள்? நானும் வரவா?

சு. உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துப் போயிருக்கிறதா?

சூ. ஆமாம்! ஆமாம்!

சு. எத்தனை பெயரைக் கொன்றீர்கள் நீங்கள்?

சூ. ஓ! ஆயிரம் பெயரிருக்கும்.

சு. ஆனால் நாம் இருவரும் செத்துப்போய் விடலாமல்லவா? வாருங்கள். [போகிறான்.]

சுகு. சூரசேனா, நாமும் பைத்தியம் பிடித்தவர் போல் அவருடன் சென்றால் தான் பயன்படும். வேறு வழியில்லை. அப்படியே நாம் அருகில் இருந்து கொண்டு பிறகு செய்யவேண்டியதைப் பார்க்கவேண்டும்.

சூ. ஆமாம், வேறுவழியில்லை. [பின்தொடர்கிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்.—மதுரை அரண்மனையிலோர் அறை. **காலம்**—பகல்.

மனோரமாவும் சுகுமாரனும் வருகிறார்கள்.

ம. நீர் ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம். எல்லாவற்றையும் கூறிவிடும். இனி என் மனோதிடம் குறையாது.

சுகு. ஒன்றுமில்லை, அவருடைய புத்தி ஏதோ சிறிது சபலப்பட்டிருக்கிறது—நம்முடைய ஞாபகமேயில்லை—

ம. ஏன் ஒளிக்கிறீர்? பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்று கூறிவிடும்.

சுகு. உம்—ஒரு மாதிரியாகத் தானிருக்கிறார்—ஆயினும் நாம் அதைரியப்பட வேண்டியதில்லை—சீக்கிரத்தில் மாறிவிடுமென்றே நினைக்கிறேன்.

ம. ஈசனே ! ஈசனே !

சுகு. அம்மா, வருத்தப்படவேண்டாம். எதற்கும் சுவாமியிருக்கிறார். நான் நமது நாட்டு சிறந்த வைத்தியர்களை விசாரித்ததில், அவர்கள் அவருக்கு பூர்வ ஞாபகம் ஏதாவது வருமாயின், பிறகு தக்க ஔஷதத்தைக் கொடுத்து மாற்றி விடலாமென்று கூறுகிறார்கள். நாங்கள் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும், பூர்வ ஞாபகம் அவருக்குச் சிறிதும் வராமலிருக்கிறது. ஆயினும் நீங்கள் பேசிப்பார்த்தால் அவருக்கு எப்படியும் மனம் திரும்புமெனத் தோன்றுகிறது. மெல்லமெல்லப் பேசிப் பார்க்கவேண்டும். சிறிது ஞாபகமிருந்தபோதிலும் போதும். ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் முன்புபோல் நினைக்கிற சக்தி வருமாயின் பிறகு நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை.

ம. உங்களால் ஆகாதது என்னால் ஆகப்போகிறதோ ? என்னை அவர் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கப்போகிறாரோ ?

சுகு. அப்படிப் பார்த்தவுடன் வெறுப்பாராயின் பூர்வஞாபகம் வந்துவிட்டதல்லவா ? அதுவும் நலமே. பிறகு நாம் சரிப்படுத்திவிடலாம்—அவர் வரும் சமயமாயிற்று ; ஏதாவது போக்குச்சொல்லி மெல்ல இங்கு அழைத்துவரும்படி சூரசேனனுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறேன். தாம் மிகவும் மனோதைர்யமாயிருக்கவேண்டும். பார்த்தவுடன் தாம் வருந்தி ஏதாவது துக்கப்படலாகாது. இப்பொழுது கொஞ்சம் உருவமே மாறியிருக்கிறது.—அதோ வருகிறார்.

ம. எதோ ? எதோ ? [வீதியில் பார்த்து.] அதுவா ?—அவரா ? என்—

சுகு. ஆம், மனோதிடத்தைக் கைவிடாதீர்.

ம. நீர் ஏதோ தவறாக எண்ணியிருக்கிறீர், அவர் உருவே இல்லையே—ஐயோ !

சுகு. சந்தேகமில்லை உற்றுப்பாரும்.

ம. ஆம் ஆம் ! அவர் குரல்தான் ! ஈசனே ! ஈசனே !—என் பாவிக்கண்ணால் நான் எப்படிக் காண்பேன் !

சுகு. அம்மா, தைர்யமாயிரும், தைர்யமாயிரும்.

சுந்தராதித்யனும் சூரசேனனும் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

ம. ஆ ! பிராணநாதா ! பிராணநாதா !

சுகு. அம்மா, மனத்தை திடப்படுத்திக்கொள்ளும் ; இதுதான் சமயம், நாங்கள் பக்கத்தறையிற் போயிருக்கிறோம். தாம் மெல்ல சாந்தமாய் அவருக்குப் பூர்வஞாபகமேதாவது வரும்படிப் பேசிப்பாரும்.

சூ. ஐயா, இங்கு தானிருக்கவேண்டும் நான் மறுபடியும் வருகிறவரையில், பிறகு பிச்சை யெடுப்போம்.

சு. இல்லை இல்லை ! —வருகிறேன் நானும்.

சூ. உம் !—பிச்சைக்காரனிடம் அழைத்துக்கொண்டு போய் விடுவேன்.

சு. இல்லை ! இல்லை !—இருக்கிறேன் இருக்கிறேன் !

சூ. ஆம் !—உட்காரு மப்படிப்போய்.

[சுகுமாரனும் சூரசேனனும் போகிறார்கள்.]

சு. போகக்கூடாது—தப்பிதம்தானே ?— ஹா ! ஹா ! ராஜாவாயிருந்தாலும் !—உம்—

ம. பிராணநாதா !—

சு. மதுரைக்கு வழிபோகுதா ?—பிச்சைக்காரன் வருவான் வழியில் !

ம. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! என்னை உமக்குத் தெரியவில்லையா ? ஐயோ ! என்னைத்திரும்பிப்பாரும், இப்படிக்கொஞ்சம் பாருமே.

சு. ராத்திரி—என்ன நாழிகை ?

ம. ஐயோ ! பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! உம்மைக் கொடும்பாவி இக்கோலத்தில் கண்டும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கிறேனே ! பிராணநாதா ! உமக்கு என்னைச்சிறிதும் ஞாபகமில்லையா ? அல்லது நம்மை இக்கோலங்கண்ட பாபியைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கலாகாதென்று இவ்வாறிருக்கிறீரா ? பிராணநாதா ! நான் பாபி செய்ததெல்லாம் தவறு, தவறு ! நிரபராதியாகிய உம்மீது சந்தேகங்கொண்டு உம்மை வைதனுப்பினேன் ! ஐயோ ! அந்நிருபத்தை நீர் என்ன வேண்டியும் அப்பொழுது பாராது உம்மை இக்கதிக்குக்கொண்டு வந்து விட்டேன் ! பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! என்னை மன்னியும் ! என்னை மன்னியும் ! ஐயோ ! உம்முடைய மனோரமா இவ்வளவு வேண்டிக் கேட்கும்பொழுது நீர் மனமிரங்கலாகாதா ?

சு. யார் ?—யார் ?—யார் ?

ம. ஐயோ ! என்னை உமக்கின்னும் தெரியவில்லையா ? நான் உம்முடைய மனோரமாவாயிற்றே ! உமது சொந்த மனோரமா வாயிற்றே ! உமது காதலியாகிய மனோரமாவாயிற்றே !

சு. மனோ—ரமா ?—

ம. ஆம் ஆம் ஆம் !—

சு. ம—னோ—ரமா—இறந்துவிட்டாள் !

ம. ஐயோ ! இதோ இருக்கிறேனே! இதோ இருக்கிறேனே பாபி!

சு. [மெல்ல] மனோரமாவை—கொன்றுவிட்டேன் நான் !

ம. ஐயோ ! இல்லையே !—இல்லையே ! நான்தான் உம்மை இக் கோலங்கண்டேனே ! பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! என்னை மன்னிக்க மாட்டீரா இன்னும் ?

சு. பொழுதுவிடிந்தால்—சுகமாய்வாழும்—நம்பலாம்—ஏன் நம் பக்கூடாது ?—வாத்தியார்—பிள்ளைகள்—பதம் என்றால்— ஹா ! ஹா !

ம. ஐயோ ! ஈசனே ! ஜகதீசா !—பிராணநாதா ! உமக்குப் பழையஞாபகம் சிறிது மில்லையா ? நீர் இன்னாரென்று வது ஞாபகமில்லையா ? பிராணநாதா ! நீர் சுந்தராதித்ய ராயிற்றே ! நான் மனோரமாவாயிற்றே ! என்னைத் திருப் பரங்குன்றில் கோட்டையில் காப்பாற்றினீரே !—பிறகு உமது காயத்தை நான் ஆற்றினேனே ! நாம் இருவரும் ஒருவர்மீதொருவர் காதல்கொண்டோமே ! பிராணநாதா ! என்னையே விவாகம் செய்துகொள்வதாக சத்தியம்செய்து கொடுத்தீரே ! ஒன்றும் ஞாபகமில்லையா ?

சு. கனவு !—பொன்மண்டபத்தில் தூங்கக்கூடாது !-ஏன் முன் பே போகவில்லை ?—தவறுதான், தவறுதான்.

ம. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! என்னைப் பாருமே இப்படி, நான் மோதிரமொன்று கொடுத்தேனே அதாவது ஞாபக மிருக்கிறதா ? அது—

சு. இல்லை !—இல்லை ! என்கையில் இல்லை !—நான் கொன்றேன்— அறிகுறியாக அணிகிறேன் !—எடுத்துக்கொள்ளாதே— வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.—

ம. அதாவது ஞாபகமிருக்கிறதா ? அதாவது ஞாபகமிருக் கிறதா ?—ஏதோ காட்டும் கையைப் பார்ப்போம்—சற்று காட்டும்.

சு. நான் காட்டமாட்டேன்! நான் காட்டமாட்டேன்! என்னைக் கொன்று விடுங்கள் கொன்று விடுங்கள்! கொடுக்கமாட்டேன் கொடுக்கமாட்டேன்!

ம. இப்படி காட்டும் நான் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

சு. ஐயோ! மாட்டேன், மாட்டேன்! நான் செத்துப்போய் விடுகிறேன், செத்துப்போய் விடுகிறேன்!

ம. இப்பொழுது கையைக்காட்டாவிட்டால் பிச்சைக்காரனிடம் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவேன்!

சு. ஐயோ! வேண்டாம்! வேண்டாம்!

ம. இல்லாவிட்டால் இப்படிவாரும், உட்காரும். கையைக்காட்டும். மோதிரத்தைக் காட்டுகிறீரா என்ன? இப்பொழுது பிச்சைக்காரனை அழைத்துக்கொண்டு வரவா?

சு. வேண்டாம்!—வேண்டாம்!—இதோ காட்டுகிறேன்—எடுத்துக்கொள்ள மாட்டீர்களே?

ம. இல்லை காட்டும்.—அப்பா! இதாவது தெரிந்தால் போதும்!

சு ஒருவரிடமும் கூறவேண்டாம்!

[மெல்ல விரலைத்திறந்து மோதிரங்களைக் காட்டுகிறான்.]

ம. பிராணநாதா, இது யாருடையது?

ச. ஐஐயோ! கேட்கவேண்டாம்! கேட்கவேண்டாம்! பைத்தியம் பிடித்துப்போகும். சொல்லமாட்டேன்!—சொல்லமாட்டேன்!

ம. ஆனால் இதோபோய் பிச்சைக்காரனை அழைத்து வருகிறேன்.

சு. ஐஐயோ! வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், வேண்டாம் வேண்டாம்!

ம. பிறகு சொல்லும் யாருடையது?

சு. பிச்சைக்காரன் இல்லையே?—

ம. இல்லை.

சு. ஆணைப்படி?

ம. இல்லை; யாருடையதிந்த மோதிரம்?

சு. தெரியவில்லை—மறந்து—ஞாபகம்—

ம. கூப்பிடவா?

சு. வேண்டாம் வேண்டாம்—ஞாபகம் வருகிறது வருகிறது! —யாருடையது?—யாருடையது?-சொல்ல மாட்டீர்கள்?—சத்தியவதி! நான்தான் கொன்றேன்—சுந்தரா! பழிவாங்கு! பழிவாங்கு!—நம்பினுள்! யார்?—பெயரென்ன?—

ம. ஆமாம் பெயரென்ன? பெயரென்ன?

சு. சொல்லமாட்டேன்!—நான் செத்துப்போய் விடுகிறேன்!—

ம. நான் பிச்சைக்காரனை அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்.

சு. இல்லை! இல்லை! இல்லை! சொல்லுகிறேன்—ம—னோ—ர—மா—இரண்டு பெயரையும்—கொன்று விட்டேன்—அறிகுறியாக அணிகிறேன்—நம்பினுள்! நம்பினுள்!—

ம. ஐயோ! பிராணநாதா! நான் நம்பவில்லையே நம்பவில்லையே! அப்பொழுது மதிமோசம் போனேனே! பிறகு அந்நிருபத்தைப் பார்த்தவுடன் எல்லாம் வெளியாயிற்றே!

சு. யார்?—நிருபமேது?—பார்க்க மாட்டேன்!—பயனில்லை—பாடத் தெரியுமா?—[பாடுகிருன்.] மதுரைப்பட்டணவீதியிலே மணவாளனும் நானுமாய்ப் போகையிலே—

ம ஐயோ! மறுபடியும் பழையபடி திரும்பிவிட்டதே மனம்! இனியென்ன செய்வது?—பிராணநாதா! நாமிருவரும் ஒன்ருய்ப் பாடுவோமே ஒருபாட்டு அதாவது ஞாபகமிருக்கிறதா?—ஈசனே! இதுதான் என் கடைசி ப்ரயத்னம்—

[முன்னுளில் தான் சுந்தராதித்யனுடன் பாடிய ஓர் பாட்டின் இரண்டடியைப்பாட சுந்தராதித்யன் மற்ற இரண்டடிகளையும் குளறிப்பாடி மயக்கமாகிக் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையாகிருன்.]

ம. ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

சுகுமாரனும் சூரசேனனும் ஓடிவருகிருர்கள்.

இருவரும். என்ன! என்ன!—

ம. இறந்துவிட்டாரோ? இறந்துவிட்டாரோ?

சூ. இல்லை! இல்லை! மூர்ச்சையாயிருக்கிருர், அஞ்சவேண்டாம், என்ன சமாசாரம்?

ம. நான் என்னென்னவோ கூறியும் பழையஞாபகம் வரவில்லை. முடிவில் நாங்களிருவரும் முன்பு ஒன்ருய்ப் பாடியபாட்டை அதாவது ஞாபகமிருக்கிறதா என்றறியப் பாடினேன்—

சுகு. ஆம் ஆம்—பிறகு?

ம. உடனே எழுந்திருந்து மற்ற இரண்டடியும் உரக்கக்கூவி அப்படியே கீழே விழுந்துவிட்டார்!

சுகு. அம்மா, மிகவும் சந்தோஷம். தாம் இனி வருந்தவேண்டியதேயில்லை. எப்பொழுது அப்பாட்டின் இரண்டடியும் பாடினுரோ அப்பொழுதே அவருக்குப் பூர்வ ஞாபகம்சிறிது உதித்திருக்கவேண்டும். இனி நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை. மூர்ச்சையாயிருக்கிருர். வேறென்றுமில்லை. அதுவே பூர்வஞாபகம் வந்ததற்கோர் அறிகுறி. இனி நமது அரண்மனை வைத்தியர்

கள் சொன்னபடி ஔஷதம் கொடுத்துப் பழையஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்து விடலாம்.

நித்யானந்தன் வருகிறான்.

நி. தூங்குகிறார்—ஒருவரும் எழுப்பக்கூடாது.

சூ. உண்மைதான், அம்மணி, இப்பொழுது அந்த ஔஷதத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் நலம். பிறகுமூர்ச்சை தெளிந்தால் உட்கொள்வது கடினமாயிருப்பினும் இருக்கலாம். அப்படியே பக்கத்தறைக்கு எடுத்துச்செல்வோம்.

சுகு. ஆம் ஆம்.—நித்யாநந்தா, அந்தபக்கம் பிடிப்பாய்— [சுந்தராதித்யனை எடுத்துச் செல்கின்றனர். மனோரமா கண்ணீருடன் பின் தொடர்கிறாள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் காட்சி

இடம்.—மனோரமாவின் அறை

காலம்.—மாலை.

சுந்தராதித்யன் மஞ்சத்தின் மீதுறங்க, அவன் பக்கத்தில் மனோரமா உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

ம. ஈசனே ! எப்படியாவது என் பிராணநாதரை பழையஸ்திதியில் எனக்கு விரைவில் அளியும் பிறகு நான் அந்தக்ஷணம் இறந்தாலும் பெரிதல்ல. நான் இந்த ஜன்மத்திலும் மற்ற ஜன்மங்களிலும் செய்த பிழைகளுக் கெல்லாம் வேறு எவ்விதத்திலாவது தண்டியும். இவ்விஷயத்தில் மாத்திரம் மன்னித் தருளும். என் பிராணநாதர் இப்பொழுது மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்திருக்கும் பொழுது பழையஸ்திதியில் எழுந்திராவிட்டால் என்னுயிரை உடனே போக்கிக்கொள்வேன். இது சத்தியம் ! எல்லாம் உமது அருள்—வைத்தியர்கள் குறித்தகாலம் நெருங்கிவிட்டது. இவ்வறையை முன்புபோலச் சிறிதும் மாறாமல் அலங்கரித்திருக்கிறேனா ? ஏதாவது தவறியிருக்கப் போகிறது !—ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் அப்பொழுதிருந்தவண்ணமே யிருக்கிறது. உண்மையெல்லாம் கூறி என்னை மன்னிக்கும்படி நான் எழுதிவைத்த நிருபம் ஒன்றுதான் புதிதாயிருக்கிறது. எப்படியும் அதை எழுந்தவுடன் பார்ப்பார். இதைப்பார்த்த பிறகே நாம் இவர் எதிரில் வரவேண்டும். காலமாய்விட்டது ; நாம் மறைந்

திருக்கவேண்டும். பிராணநாதா !—அயர்ந்து நித்திரை செய்யும் முகம் போல இருக்கிறது ! யாதும் ஈசன் செயல், நம்மாலென்ன இருக்கிறது ? நாழிகையாய் விட்டது ! ஈசனே ! ஈசனே !—பிராணநாதா ! நீர் பழைய பிரக்ஞை யுடன் எழுந்திருப்பீராக ! பின்புறமாய்ப் போய் மறைந்து கொள் கிறாள். சுந்தராதித்யன் விழித்தெழுகிறான்]

சு. நெடுநேரம் உறங்கிவிட்டான் ! என்ன கனவு—யார் அது ? [எதிரிலிருக்கும் கண்ணாடியில் தன்னுருவைக்கண்டு] சுந்தரா தித்யா ! நான் என்ன கனவு காண்கிறேனா என்ன ?— இல்லை ! இல்லை ! எல்லாம் உண்மையாயிருக்குமா ?—மனோ ரமா !— மனோரமாவின் கையெழுத்து !—[மனோரமாவின் நிருபத்தை எடுத்துப்பார்க்கிறான். அந்த சமயம் மனோரமா அவன் பின்பாக வந்து அவனை முத்தமிடுகிறாள்.]

சு. [அவனை கட்டியணைத்து] ஈசனே ! ஈசனே — மனோரமா ! இது கனவல்லவே ? கண்ணே ! காதலி—நான் உன்னைக் காணப் பெற்றேனே !—

மாறுவேடம் பூண்ட ஜெயதேவன் விரைந்தோடிவருகிறான்.

ஜெ. காதகா ! நான் உன்னைக் காணப்பெற்றேனே !

தன் உடைவாளை சுந்தரன் கழுத்தின்மீது வீச, அதைத்தடுக்கும் பொருட்டு குறுக்காகவந்த மனோரமாவின் கழுத்தில் அது பட, அவள் மரணகாயத்துடன் கீழே வீழ்கிறாள்.]

ம. பிராணநாதா ! நீர் தப்பி—பிழையும் !

சூரசேனன் விரைந்தோடி வருகிறான்

சூ. பாதகா ! அகப்பட்டாய் என் கையில் ! ஸ்ரீமுகியை நினைத் துக்கொள் ! [ஜெயதேவனை வெட்டுகிறான்.]

ஜெ. ஆ ! என்—சபதம்—முடிந்தது. [மரிக்கிறான்.]

சு. இதென்ன ? இதுவும் கனவா ?—அல்லது என் பைத்தியமா?

ம. இல்லை இல்லை ! நனவுதான் !—பிராணநாதா ! என் பிரா ணன் போகிறது ! என்னை உமது மனப்பூர்வமாக மன்னித்த தாகக்கூறும் !

சு. கண்ணே ! கண்ணே ! அப்படியே ! அப்படியே ! நீயல்லவோ என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

சூ. ஐயோ ! ஒரு க்ஷணம் முன்னதாக வராமற்போனேனே !

ம. பிராணநாதா !—சந்தோஷமாய்ச் சாகிறேன் நான் !—உம் பொருட்டு என் உயிரை விடுகிறேன்—என் தங்கை சத்திய

வதியைப்போல் !—என்னை எந்த ஜன்மத்திலும் விட்டுப் பிரிவ தில்லை என்று சத்தியம் செய்யும் !-விரைவில் !

சு. அப்படியே ! கண்ணே ! சத்தியம் ! சத்தியம் !

ம. பிராணநாதா !—ஒரு முத்தம். [சுந்தராதித்யன் முத்தமிடுகிறான்.] நான் சந்தோஷமாய்—போய்வருகிறேன் ! பிராண—

[மரிக்கிறாள்.]

சு. சரி !—ஈஸ்வரன் ஒருவர் இருக்கிறார்—சந்தேகமில்லை !— சூரசேனா ! நீ—

சூ. ஐயனே ! இனிஎன் நிஜமான பெயரை வெளியிடலாம்—நான் வீராந்தன்.

சு. நீ ஸ்ரீமுகியின் தமயனோ ?

சூ. ஆம், இதுவரையில் என் தங்கையைக் கெடுத்த பாதகனைக் கொல்லவேண்டுமென்று மாறுவேடம் பூண்டு இங்ஙனம் கஷ் டப்பட்டதற்கு இன்றைத்தினம் தான் என் சபதம் நிறைவே றிற்று. ஜெயதேவன் தான் அப்பாதகன் என்று முன்பே அறிந்தும் பன்முறை தப்பினான் என் கரத்தினின்றும். இன்றுதான் அகப்பட்டான்—என் சபதமும் நிறைவேறி யது—ஆயினும் அரைக்ஷணம் முன்பு வந்திருப்பேனாயின் !

சு. வீராந்தா, என் விதி ! நீ என்ன செய்வாய் பாபம் !—வீராந்தா, ஒன்றும் பேசாது உடனே போய் சுகுமாரனை அழைத்துவா. எனக்கு மறுபடியும் பித்தம் பிடிக்கும் போலிருக்கிறது !— போ உடனே ! [சூரசேனன் போகிறான்.]

ஹா ! ஹா ! இதுதானா முடிவு ?—வேறு வழியில்லை !— சுகுமாரன் வந்தால் தடுப்பான் ! அவன் வருமுன் முடித்து விடவேண்டும் !—ஐயோ ! நானாகச்செய்தால் தவறாயிற்றே ! யாரிதைச் செய்ய வல்லவர் ?—நித்யாநந்தா ! நித்யாநந்தா ! நித்யானந்தா—

நித்யாநந்தன் ஓடிவருகிறான்.

நி. நினைத்தேன் !

சு. நித்யாநந்தா !—இப்படி வா !—வெட்டு இவ்விடத்தில் விரைவில்.

நி. மாட்டேன் !—

சு. என்ன சொன்னாய் ?—நித்யாநந்தா ! நான் உன்மீது கோபம் கொள்வது தவறு ! ஐயோ பாவம் !—நான் சொல்வதைக் கேள். உனக்கு நான் மரிப்பது இஷ்டமா அல்லது மறு படியும் பைத்தியக்காரனாவது இஷ்டமா ?—வெட்டு இங்கே

நி. சரி! [சுந்தரன் தொடையில் வாளால் வெட்ட, ரத்தம் பெருகுகிறது] எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள்.

சு. நித்யாநந்தா! வேண்டாம் நான் சொல்வதைக்கேள்.

நி. மாட்டேன்! மன்னியும்—

சுகுமாரன் விரைந்தோடி வருகிறான். சூரசேனன், தேவரதன் பின்னால் வருகிறார்கள்.

சுகு. சுந்தரா! சுந்தரா!

நி. நான் முன்பு போகிறேன்! [தன் வாளின்மீது பாய்ந்து மடிகிறான்.]

சுகு. இதென்ன? நித்யாநந்தா! பொறு! பொறு!

சு. சுகுமாரா, இப்படி வா, அவனைத்தடுக்க உன்னால் ஆகாது? வா யிப்படி விரைவில்.

சுகு. ஐயோ! சுந்தரா! நீயும்!—

சு. குமாரா, கோபித்துக் கொள்ளாதே என்மீது! என் உத்தரவின் மீது நித்யாநந்தன் எனக்குதவினான்! இனி நான் இந்த ஜன்மத்துடன் இருந்தென்ன பயன்? குமாரா—இனி கொஞ்சம் நேரம்தானிருக்கிறது. இன்னும் அருகில் வா—சூரசேனா, தேவரதா, கொஞ்சம் ஒருபுறமாய் இருங்கள்.

சுகு. சுந்தரா! சுந்தரா!—

சு. அழாதே! நான் சந்தோஷமாய்ச் சாகிறேன். அதற்காக நீ சந்தோஷமல்லவோ படவேண்டும்! நான் மறுபடியும் பித்தம் பிடித்துத்திரிய விரும்புவாயா நீ?—காலம் நெருங்கி விட்டது—நான் உன்னைச் சிலகேள்விகள் கேட்கவேண்டும்—விரைவில் பதில் உரை—எனக்கேன் இந்த கதி நேர்ந்தது?

சுகு. ஊழ்வினை!

சு. ஆம் ஆம்!—என் பாபங்களெல்லாம் பரிஹரிக்கப்பட்டனவா?—இனிவரும் ஜன்மத்திலாவது சுகமாய் வாழ்வேனா?

சுகு. ஈசனுக்குத்தான் தெரியும் அது!

சு. குமாரா! நமது சினேகத்தின்—முடிவு இதுதானா?

சுகு. அன்று! அன்று!

சு. உன்னை நான் மறுபடியும் காண்பேனா?

சுகு. காண்பாய்!

சு. எந்த ஜன்மத்தில்?—எப்பொழுது?—எப்படி?

சுகு. அது—என்னால்—கூறமுடியாது.

சு. உன்னைக்காண்பேன்—என்பதில் சந்தேகமில்லையே?

சுகு. இல்லை—அணுவளவும் இல்லை!

சு. சந்தோஷம்! இனி மனத்தில் ஒன்றுமின்றி மரிப்பேன்!—தேவராதா! வீரானந்தா! இப்படி வாருங்கள். உலகமென்னும்அரங்கத்தில் இந்த வேஷத்தில் நான் ஆடவேண்டிய ஆட்டம் ஆடி ஆய்விட்டது! நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்! சுகமாய் வாழுங்கள்! பதினாயிரவருக்கு ஜெயமுண்டாகுக! குமாரா, என்னை மனோரமாவின் பக்கத்தில் வளர்த்துங்கள்! (அப்படியே செய்கின்றனர்.) குமாரா! ஏன் வருந்துகிறாய்? சந்தோஷமல்லவோ படவேண்டும் நீ! இதுதான் நியாயம்!—இதுதான் சுகம்!—வருந்தாதே!—மனோரமாவின் கரத்தை என் கரத்தில் வை! ஆம் அப்படித்தான்—இது யாருடைய கரம் இந்தக்கையில்?—சத்தியவதி!—ஆம் ஆம்! மெல்ல அழைத்துப்போங்கள்! சத்யவதி! மனோரமா!—சுகுமாரா!—சீக்கிரம் வா!—நித்யாநந்தன் அழைக்கிறான்—அதோ!—

சுகு. சுந்தரா—அஞ்சாதே—நானும் வருகிறேன்—சீக்கிரத்தில்.

சு. ஆம் ஆம்! (மரிக்கிறான்.)

சுகு. ஈசனே!—ஈசனே!

3962

நாடகம் முற்றியது.